ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

EURIPIDIS

HERACLIDAE.

EX RECENSIONE

PETRI ELMSLEY A. M.

QUI

ANNOTATIONES SUAS

ET

ALIORUM SELECTAS

ADJECIT.

EDITIO AUCTIOR INDICIBUSQUE INSTRUCTA.

LIPSIAE

SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI

MDCCCXXI.

PRAEFATIO.

Quae me caussae impulerint ad operam meam Euripidis Heraclidis impendendam, nec satis scio, nec, si sciam, quidquam lectoris interest ut dicam. Magis operae pretium videtur, pauca de instituto meo operisque ratione praefari.

Ipsis poëtae verbis, textum vulgo vocant, Aldinae editionis collationem subjeci, eo scilicet consilio, ut primo aspectu cernere posset lector, quid his trecentis et amplius annis in emendatione nostrae fabulae tot eruditorum virorum ingenio atque industria profectum esset. Quid autem eorum cuique deberetur, quae etiam editiones singulorum locorum veram scripturam primae exhibuissent, in annotationibus commemorandum reservavi. Non solum singularum vocum et singularum literarum varietates diligenter enotavi, saltem enotare volui, verum etiam accentus et spiritus Aldinae editionis nunquam celato lectore mutavi. Quod etiam de *ἰῶτα* subscripto dictum velim, praeterquam in *κἀγὼ* et similibus, in quibus diphthongum pro simplici vocali satis constanter exhibet Aldina. At vero distinctionum notas, praeter interrogationis signum, tacite plerumque mutavi. Toties enim in hac re peccavit Aldus, ut si errores ejus diligenter ex-

hibuissem, magnam lectori molestiam sine ulla utilitate attulissem.

Non est hujus loci de singulis Euripidis editionibus copiose dicere. Cum vero passim in annotationibus *Edd. Recentiorum* mentionem fecerim, non ignorare debet lector, sex tantum esse editiones, quae quidem hanc fabulam exhibeant, quas *Veteres* appellem: Aldinam scilicet, tres Hervagianas, Brubachianam et Stiblinianam: Reliquas omnes, quarum prima est Canteriana, anno MDLXXI. in lucem emissa, *Recentiores* appello. Eundem autem fere locum inter Euripidis editores obtinet Gul. Canterus, quem inter Sophoclis editores Turnebus. Cantero proxime successit Aemilius Portus, qui opera sua Hieronymo Commelino typographo Heidelbergensi locata, anno MDXCVII. recensionem edidit a Canteriana paullo diversam, addita etiam versione Latina a se confecta. Insigni sane fraude Porti versionem, obscuri scilicet hominis, et cujus nomen libro praefixum parum gratiae conciliaturum esset, sub illustriori Canteri nomine venditavit Paulus Stephanus, qui additis Scholiis Graecis ex ed. Hervagiana, necnon Brodaei Stiblinique annotationibus ex ed. Stibliniana, editionem Commelinianam sive Portinam quinquennio post Genevae expressit.

Quod ad annotationes attinet, gratiam aliquam cum studiosa juventute forsan initurus sim, quod quicquid apud Brodaeum, Barnesium, Heathium et Musgravium repereram, quod fabulam nostram illustrare videbatur, in unum corpus collegi et in annotationum mearum se-

riem inserui. Neque graviter laturos arbitror virorum doctorum manes, quorum scripta compilavi, quod non solum falsas eorum interpretationes et infelices conjecturas quamplurimas sub silentio praeterii, verum etiam optimas annotationes, si quando paullo verbosiores videbantur quam nostra fert aetas, nonnullis recisis quasi in compendium redegi. Loca etiam veterum scriptorum ab iis allegata, interdum paullo aliter qnam ipsi fecerant allegavi, et plerumque ad paginas et versus editionum quibus ipse utebar citavi.

Litera S. designat varias lectiones, quas in duobus codicibus Italicis repertas, in libello Annotationum in Sophoclem et Euripidem, anno MDLXVIII. edito, publici juris fecit Henricus Stephanus. Literae E. G. duos codices Regios Parisienses designant, a Musgravio collatos. In Catalogo Librorum Manuscriptorum Bibliothecae Regiae numerantur 2887. et 2817. Insignem vulgatae scripturae emendationem ex his codicibus petitam vide ad v. 627. Lectiones codd. Parisiensium a Musgravio indicatas ad unam omnes in annotationibus meis memoravi, etiam ubi nihil monuerat Musgravius, nisi codices cum vulgatis libris consentire.

[MONITUM.

In hac iteratione Heraclidarum *) praeter indices accesserunt annotationes quaedam, quibus complexi sumus quae nuperrime ab viris doctis ad hanc fabulam vel emendandam vel explicandam sunt allata. In quo genere si nos nonnulla fugerint quae commemorari oportebat, non mirabimur. Alia consulto praetermisimus, quod non satis digna iudicaremus quae Elmsleii annotationibus admiscerentur. Quae in Addendis dederat editor eruditissimus, suis quaeque locis inserta sunt. Iudicium de Elmsleii opera tulit aliquis in diario classico Vol. XIV. p. 302 — 307. et Vol. XVI. p. 391. — 403.

Relicuum est ut lectores moneamus, brevi prodituram esse eruditam opellam Godofredi Stallbaumii, qui multa et praeclara in Heraclidas est meditatus.]

*) Prodierunt Oxonii MDCCCXIII.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ.

Ἰόλαος υἱὸς μὲν ἦν Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς δὲ Ἡρακλέους. ἐν νεότητι δ' ἐκείνῳ συστρατευσάμενος, ἐν γήρᾳ τοῖς ἐξ ἐκείνου βοηθὸς εὔνους παρέστη. τῶν γὰρ παίδων ἐξ ἁπάσης ἐλαυνομένων γῆς ὑπ' Εὐρυσθέως, ἔχων αὐτοὺς ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. κἀκεῖ προσφυγὼν τοῖς θεοῖς, ἔσχε τὴν ἀσφάλειαν, Δημοφῶντος τῆς πόλεως κρατοῦντος. Κοπρέως δὲ τοῦ Εὐρυσθέως κήρυκος ἀποσπᾶν θέλοντος τοὺς ἱκέτας, ἐκώλυσεν αὐτόν. ὁ δὲ ἀπῆλθε, πόλεμον ἀπειλήσας προσδέχεσθαι. Δημοφῶν δὲ, τούτου μὲν ὠλιγώρει. χρησμῶν δὲ αὐτῷ νικηφόρων γενηθέντων, ἐὰν Δήμητρι τὴν εὐγενεστάτην παρθένων σφάξῃ, τοῖς λόγοις βαρέως ἔσχεν. οὔτε γὰρ ἰδίαν, οὔτε τῶν πολιτῶν τινος θυγατέρα χάριν τῶν ἱκετῶν ἀποκτεῖναι δίκαιον ἡγεῖται. τὴν μαντείαν δὲ προγνοῦσα μία τῶν Ἡρακλέους παίδων Μακαρία, τὸν θάνατον ἑκουσίως ὑπέστη. ταύτην μὲν οὖν εὐγενῶς ἀποθανοῦσαν ἐτίμησεν. αὐτοὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἐπιγνόντες παρόντας, εἰς τὴν μάχην ὥρμησαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΛΑΟΣ.
ΚΟΠΡΕΥΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΔΗΜΟΦΩΝ.
ΜΑΚΑΡΙΑ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΛΚΜΗΝΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἰόλαος.

5. Μακαρία. παρθένος. 6. Θεράπαινα.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

Πάλαι ποτ' ἐστὶ τοῦτ' ἐμοὶ δεδογμένον,
ὁ μὲν δίκαιος, τοῖς πέλας πέφυκ', ἀνὴρ,
ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον,
πόλει τ' ἄχρηστος, καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς,
αὑτῷ δ' ἄριστος. οἶδα δ' οὐ λόγῳ μαθών.
ἐγὼ γὰρ αἰδοῖ, καὶ τὸ συγγενὲς σέβων,
ἐξὸν κατ' Ἄργος ἥσυχον ναίειν, πόνων
πλεῖστον μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέει,
ὅτ' ἦν μεθ' ἡμῶν. νῦν δ' ἐπεὶ κατ' οὐρανὸν
ναίει, τὰ κείνου τέκν' ἔχων ὑπὸ πτεροῖς
σώζω τάδ', αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας.
ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν γῆς ἀπηλλάχθη πατὴρ,
πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤθελ' Εὐρυσθεὺς κτανεῖν.
ἀλλ' ἐξέδραμεν. καὶ πόλις μὲν οἴχεται,
ψυχὴ δ' ἐσώθη. φεύγομεν δ' ἀλώμενοι,
ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.
πρὸς τοῖς γὰρ ἄλλοις καὶ τόδ' Εὐρυσθεὺς κακοῖς

---

1. πάλαι ποτ'
4. συναλλάσσειν
F. ξυναλλάξαι
7. ἡσύχως
8. πλείστων — Ἡρακλεῖ,
10. τἀκείνου
14. ἀλλ' ἐξέδραμον.

ὕβρισμ' ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι,
πέμπων ὅποι γῆς πυνθάνοιθ' ἱδρυμένους,
κήρυκας, ἐξαιτεῖ τε, κἀξείργει χθονὸς,
πόλιν προτείνων Ἄργος † οὐ σμικρὰν φίλων,
ἔχθραν γε θέσθαι, χαὐτὸν εὐτυχοῦνθ' ἅμα.
οἱ δ', ἀσθενῆ μὲν τἀπ' ἐμοῦ δεδορκότες,
σμικροὺς δὲ τούσδε, καὶ πατρὸς τητωμένους,
τοὺς κρείσσονας σέβοντες, ἐξείργουσι γῆς.
ἐγὼ δὲ σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις,
καὶ ξὺν κακῶς πράσσουσι συμπράσσω κακῶς,
ὀκνῶν προδοῦναι, μή τις ὧδ' εἴπῃ βροτῶν,
Ἴδεσθ', ἐπειδὴ παισὶν οὐκ ἔστιν πατὴρ,
Ἰόλαος οὐκ ἤμυνε, συγγενὴς γεγώς. —
πάσης δὲ χώρας Ἑλλάδος τητώμενοι,
Μαραθῶνα, καὶ ξύγκληρον ἐλθόντες χθόνα,
ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι θεῶν,
προσωφελῆσαι. πεδία γὰρ τῆσδε χθονὸς
δισσοὺς κατοικεῖν Θησέως παῖδας λόγος,
κλήρῳ λαχόντας, ἐκ γένους Πανδίονος,
τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας. ὧν ἕκατι, τέρμονας
κλεινῶν Ἀθηνῶν τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν.
δυοῖν γερόντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγή.
ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνω τέκνοις.
ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος
ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ὑπηγκαλισμένη

---

18. ἐς ὑμᾶς
19. ὅπῃ γῆς
21. πόλιν προτιμῶν
Ib. F. φίλοις,
22. ἔχθραν γενέσθαι, χ' ὠὐτὸν
27. καὶ σὺν
29. οὐκ ἔστι
32. σύγκληρον
33. καθεζώμεσθα
38. τόνδ' ἀφικόμεσθ' ὅρον.
40. χαλκαίνω
41. ἦδ' αὖ
42. ἀπηγκαλισμένη,

σώζει. νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
ὄχλῳ πελάζειν, κἀπιβωμιοστατεῖν.
Ὕλλος δ᾽, ἀδελφοί θ᾽, οἷσι πρεσβεύει γένος,
ζητοῦσ᾽ ὅποι γῆς πύργον οἰκιούμεθα,
ἢν τῆσδ᾽ ἀπωθώμεσθα πρὸς βίαν χθονός.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λαμβάνεσθ᾽ ἐμῶν
πέπλων. ὁρῶ κήρυκα τόνδ᾽ Εὐρυσθέως
στείχοντ᾽ ἐφ᾽ ἡμᾶς, οὗ διωκόμεσθ᾽ ὕπο,
πάσης ἀλῆται γῆς ἀπεστερημένοι.
ὦ μῖσος, εἴθ᾽ ὄλοιο, χὠ πέμψας ἀνήρ.
ὃς πολλὰ δὴ καὶ τῶνδε γενναίῳ πατρὶ
ἐκ τοῦδε ταυτοῦ στόματος ἤγγειλας κακά.

ΚΟ. Ἦπου καθῆσθαι τήνδ᾽ ἕδραν καλὴν δοκεῖς,
πόλιν τ᾽ ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν.
οὐ γάρ τις ἐστὶν, ὃς πάροιθ᾽ αἱρήσεται
τὴν σὴν ἀχρείαν δύναμιν ἀντ᾽ Εὐρυσθέως.
χώρει (τί μοχθεῖς ταῦτ᾽; ἀνίστασθαί σε χρὴ)
εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη.

ΙΟ. Οὐ δῆτ᾽, ἐπεί μοι βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ,
ἐλευθέρα τε γαῖ᾽, ἐν ᾗ βεβήκαμεν.

ΚΟ. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί;

ΙΟ. Οὔτοι βίᾳ γέ μ᾽, οὐδὲ τούσδ᾽ ἄξεις λαβών.

ΚΟ. Γνώσει σύ. μάντις δ᾽ ἦσθ᾽ ἄρ᾽ οὐ καλὸς τάδε.

ΙΟ. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτ᾽ ἐμοῦ ζῶντός ποτε.

ΚΟ. Ἄπαιρ᾽. ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς,
ἄξω, κομίζων οὕπερ εἴσ᾽ Εὐρυσθέως.

ΙΟ. Ὦ τὰς Ἀθήνας δαρὸν οἰκοῦντες χρόνον,

---

46. ζητοῦσιν ὅπῃ γῆς
52. χ᾽ ὦ πέμψας
53. ὡς πολλὰ δὴ
54. ταὐτοῦ
56. σύμμαχον, καλῶς φρονῶν;
65. γνώσῃ σύ. μάντις δ᾽ οἶσθ᾽ ἄρ᾽
68. νομίζων
69. ὦ τὰς Ἀθηναίας

ἀμύνεθ᾽. ἱκέται δ᾽ ὄντες ἀγοραίου Διὸς,
βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιαίνεται,
πόλει τ᾽ ὄνειδος, καὶ θεῶν ἀτιμία.

ΧΟ. Ἔα, ἔα, τίς ἡ βοὴ βωμοῦ πέλας
ἔστηκε; ποίαν ξυμφορὰν δείξει τάχα; =

ΙΟ. Ἴδετε τὸν γέροντ᾽ ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ
χύμενον, ὦ τάλας.

ΧΟ. Πρὸς τοῦ ποτ᾽ ἐν γῇ πτῶμα δύστηνον πίτνεις;

ΙΟ. Ὅδ᾽, ὦ ξένοι, με, σοὺς ἀτιμάζων θεοὺς,
ἕλκει βιαίως Ζηνὸς ἐκ προβωμίων.

ΧΟ. Ὅδ᾽ ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν
ξύνοικον ἤλθες λαόν; ἢ πέρα-
θεν ἁλίῳ πλάτᾳ
κατέσχετ᾽ ἐκλιπόντες Εὐβῶδ᾽ ἀκτάν;

ΙΟ. Οὐ νησιώτην, ὦ ξένοι, τρίβω βίον,
ἀλλ᾽ ἐκ Μυκηνῶν σὴν ἀφίγμεθα χθόνα.

ΧΟ. Ὄνομα τί σε, γέρον, Μυκηναῖος ὠ-
νόμαζεν λεώς;

ΙΟ. Τὸν Ἡράκλειον ἴστε που παραστάτην
Ἰόλαον. οὐ γὰρ σῶμ᾽ ἀκήρυκτον τόδε.

ΧΟ. Οἶδ᾽, εἰσακούσας καὶ πρίν. ἀλλὰ τοῦ ποτε
ἐν χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους
νεοτρεφεῖς, φράσον.

ΙΟ. Ἡρακλέους οἵδ᾽ εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι,
ἱκέται σέθεν τε καὶ πόλεως ἀφιγμένοι. =

ΧΟ. Τί χρέος; ἦ λόγων πόλεος, ἔνεπέ μοι,

---

74. συμφορὰν
75. τὸν γέροντα μᾶλλον
77. πιτνεῖς;
84. Εὐβοΐδ᾽ ἀκτάν;
87. 88. ὠνόμαζε λαός;
89. ἴστέ που
90. Ἰόλαον;
91. ἀλλὰ ποῦ ποτ᾽ ἐν
92. ἐν omittit Aldus.
96. πόλεως ἔννεπέ μοι

μελόμενοι τυχεῖν;
ΙΟ. Μήτ' ἐκδοθῆναι, μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν.
ΚΟ. Ἀλλ' οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ' ἀρκέσει,
οἳ σοῦ κρατοῦντες, ἐνθάδ' εὑρίσκουσί σε.
ΧΟ. Εἰκὸς θεῶν ἱκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε,
καὶ μὴ βιαίῳ χερὶ δαιμόνων
† ἀπολείπειν σ' ἕδη.
πότνια γὰρ δίκα τάδ' οὐ πείσεται.
ΚΟ. Ἔκπεμπέ νυν γῆς τῆσδε τοὺς Εὐρυσθέως,
κοὐδὲν βιαίῳ τῇδε χρήσομαι χερί.
ΧΟ. Ἄθεον ἱκεσίαν † μεθεῖναι πόλει
ξένων προστροπάν.
ΚΟ. Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα,
εὐβουλίας τυχόντα τῆς ἀμείνονος. =
ΧΟ. Οὐκ οὖν τυράννῳ τῆσδε γῆς φράσαντά σε
χρῆν ταῦτα τολμᾶν, (ἀλλὰ μὴ βίᾳ ξένους
θεῶν ἀφέλκειν) γῆν σέβοντ' ἐλευθέραν;
ΚΟ. Τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆσδε, καὶ πόλεως ἄναξ;
ΧΟ. Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς Δημοφῶν ὁ Θησέως.
ΚΟ. Πρὸς τόνδ' ἀγὼν τις ἄρα τοῦδε τοῦ λόγου
μάλιστ' ἂν εἴη. τἆλλα δ' εἴρηται μάτην.
ΧΟ. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων,
Ἀκάμας τ' ἀδελφὸς, τῶνδ' ἐπήκοοι λόγων.
ΔΗ. Ἐπείπερ ἔφθης πρέσβυς ὢν νεωτέρους,
βοηδρομήσας τήνδ' ἐπ' ἐσχάραν Διὸς,

---

97. μελομένῳ τυχεῖν.
106. ἔκπεμπε νῦν γῆς τούσδε
108. F. μεθεῖναι πάλιν vel μεθεῖναί τινι
109. ξένων πρὸς τὸ πᾶν.
112. οὐκοῦν
114. γῆν σέβου τ' ἐλευθέραν.
115. τίς δ' ἐστι
117. ἄρα

λέξον τίς ὄχλον τόνδ᾽ ἀθροίζεται τύχη.
ΧΟ. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ᾽ Ἡρακλέους,
βωμὸν καταστέψαντες, ὡς ὁρᾷς, ἄναξ,
πατρός τε πιστὸς Ἰόλεως παραστάτης.
ΔΗ. Τί δῆτ᾽ ἰυγμῶν ἥδ᾽ ἐδεῖτο συμφορά;
ΧΟ. Βίᾳ νιν οὗτος τῆσδ᾽ ἀπ᾽ ἐσχάρας ἄγειν
ζητῶν, βοὴν ἔστησε, κἄσφηλεν γόνυ
γέροντος, ὥστε μ᾽ ἐκβαλεῖν οἴκτῳ δάκρυ.
ΔΗ. Καὶ μὴν στολήν γ᾽, Ἑλληνά τε ῥυθμὸν πέπλων
ἔχει. τὰ δ᾽ ἄλλα βαρβάρου χερὸς τάδε.
σὸν δὴ τὸ φράζειν ἐστὶ, μὴ μέλλειν τ᾽, ἐμοὶ,
ποίας ἀφῖξαι δεῦρο γῆς ὅρους λιπών.
ΚΟ. Ἀργεῖός εἰμι. τοῦτο γὰρ θέλεις μαθεῖν.
ἐφ᾽ οἷσι δ᾽ ἥκω, καὶ παρ᾽ οὗ, λέγειν θέλω.
πέμπει Μυκηνῶν δεῦρό μ᾽ Εὐρυσθεὺς ἄναξ,
ἄξοντα τούσδε. πολλὰ δ᾽ ἦλθον, ὦ ξένε,
δίκαι᾽ ὁμαρτῇ δρᾶν τε καὶ λέγειν ἔχων.
Ἀργεῖος ὢν γὰρ αὐτὸς, Ἀργείους ἄγω,
ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ τούσδε δραπέτας ἔχων,
νόμοισι τοῖς ἐκεῖθεν ἐψηφισμένους
θανεῖν. δίκαιοι δ᾽ ἐσμὲν, οἰκοῦντες πόλιν,
αὐτοὶ κατ᾽ αὐτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.
πολλῶν δὲ κἄλλων ἑστίας ἀφιγμένων,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ᾽ ἔσταμεν λόγοις,
κοὐδεὶς ἐτόλμησ᾽ ἴδια προσθέσθαι κακά.
ἀλλ᾽ ἤ τιν᾽ εἰς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι

---

123. ἀθροίζεται
130. ὥστε μοι βαλεῖν
131. στολήν γ᾽ Ἕλληνα, καὶ ῥυθμὸν
136. καίπερ οὐ λέγειν θέλων,
139. ὁμαρτῇ
141. τούτους δραπέτας
F. δραπέτας τούτους
144. αὐτοὶ καθ᾽ αὐτῶν
146. ἐν τοῖσι δ᾽ αὐτοῖς τοῖσιν
148. ἀλλ᾽ εἴ τιν᾽

δεῦρ' ἦλθον, ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων
ῥίπτοντες, εἴτ' οὖν, εἴτε μὴ γενήσεται.
οὐ γάρ φρενήρη γ' ὄντα σ' ἐλπίζουσί που
μόνον τοσαύτης, ἧς ἐπῆλθον, Ἑλλάδος,
τὰς τῶνδ' ἀβούλους ξυμφορὰς κατοικτιεῖν.
φέρ' ἀντίθες γὰρ, τούσδε τ' εἰς γαῖαν παρεὶς,
ἡμᾶς τ' ἐάσας ἐξάγειν, τί κερδανεῖς;
τὰ μὲν παρ' ἡμῶν, τοιάδ' ἔστι σοι λαβεῖν,
Ἄργους τοσήνδε χεῖρα, τήν τ' Εὐρυσθέως
ἰσχὺν ἅπασαν τῇδε προσθέσθαι πόλει.
ἢν δ' εἰς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματα
βλέψας πεπανθῇς, εἰς πάλην καθίσταται
δορὸς τὸ πρᾶγμα. μὴ γὰρ ὡς μεθήσομεν
δόξης ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.
τί δῆτα φήσεις; ποῖα πεδί' ἀφαιρεθεὶς
Τιρυνθίας γῆς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν;
ποίοις δ' ἀμύνων ξυμμάχοις; τίνος δ' ὕπερ
θάψεις νεκροὺς πεσόντας; ἢ κακὸν λόγον
κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα
τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος,
παίδων τε τῶνδ', εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα.
ἐρεῖς τὸ λῷστον ἐλπίδ' εὑρήσειν μόνον.
καὶ τοῦτο πολλῷ τοῦ παρόντος ἐνδεές.
κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἵδ' ὡπλισμένοι
μάχοιντ' ἂν ἡβήσαντες, (εἴτι τοῦτό σε

---

149. δεῦρ' ἦλθον ἐς κίνδυνον,
150. ῥιπτοῦντες,
152. ἣν ἐπῆλθον
153. κατοικτίσεις.
154. τούσδέ γ'
162. δόξης — χαλυβικοῦ.
164. Τιρυνθίοις θῆς
165. συμμάχοις;
166. ἢ κακὸν λόγον
167. κτήσῃ
169. ἐμβήσῃ
173. μάχοιντ' ἀνηβήσαντες, εἰ τοῦτό σε

ψυχὴν ἐπαίρει) χοὖν μέσῳ πολὺς χρόνος,
ἐν ᾧ διεργασθεῖτ᾽ ἄν. ἀλλ᾽ ἐμοὶ πιθοῦ.
δὸς μηδέν. ἀλλὰ τἄμ᾽ ἐῶν ἄγειν ἐμὲ,
κτῆσαι Μυκήνας. μὴ δ᾽ ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν,
πάθῃς σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν
φίλους ἑλέσθαι, τοὺς κακίονας λάβῃς.

ΔΗ. Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίη λόγον,
πρὶν ἂν παρ᾽ ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ,

ΙΟ. Ἄναξ, ὑπάρχει μὲν τόδ᾽ ἐν τῇ σῇ χθονὶ,
εἰπεῖν, ἀκοῦσαί τ᾽ ἐν μέρει πάρεστί μοι,
κοὐδείς μ᾽ ἀπώσει πρόσθεν, ὥσπερ ἄλλοθεν.
ἡμῖν δὲ καὶ τῷδ᾽ οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ.
ἐπεὶ γὰρ Ἄργους οὐδέν ἐσθ᾽ ἡμῖν ἔτι,
ψήφῳ δοκῆσαν, ἀλλὰ φεύγομεν πάτραν,
πῶς ἂν δικαίως ὡς Μυκηναίους ἄγοι,
ὅδ᾽ ὄντας ἡμᾶς, οὓς ἀπήλασαν χθονός;
ξένοι γάρ ἐσμεν. ἢ τὸν Ἑλλήνων ὅρον
φεύγειν δικαιοῦτ᾽, ὅστις ἂν τἄργος φύγῃ;
οὐκ οὖν Ἀθήνας γ᾽. οὐ γὰρ Ἀργείων φόβῳ
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελῶσι γῆς.
οὐ γάρ τι Τραχίς ἐστιν, οὐδ᾽ Ἀχαϊκὸν
πόλισμ᾽, ὅθεν σὺ τούσδε, τῇ δίκῃ μὲν οὔ,
τὸ δ᾽ Ἄργος ὀγκῶν, οἷάπερ καὶ νῦν λέγεις,
ἤλαυνες ἱκέτας βωμίους καθημένους.
εἰ γὰρ τόδ᾽ ἔσται, καὶ λόγους κρανοῦσι σοὺς,
οὐκ οἶδ᾽ Ἀθήνας τάσδ᾽ ἐλευθέρας ἔτι.

---

174. χ᾽ ὤυν μέσω
177. μήδ᾽ ὅπερ φιλεῖ τε δρᾶν,
180. κρίνοιεν,
185. ἐν μέρει.
189. ὡδ᾽ ὄντας — ἀπήλασε
190. ἢ τῶν Ἑλλήνων
191. τἄργος φύγοι.
192. οὔκουν Ἀθήνας γ᾽, οὐκ ἄρ᾽
198. κρίνουσι σοὺς,

ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν.
θνήσκειν θελήσουσ'. ἡ γὰρ αἰσχύνη πάρος
τοῦ ζῆν παρ' ἐσθλοῖς ἀνδράσιν νομίζεται.
πόλιν μὲν ἀρκεῖ. καὶ γὰρ οὖν ἐπίφθονον
λίαν ἐπαινεῖν ἐστι. πολλάκις δὲ δὴ
καὐτὸς βαρυνθεὶς οἶδ', ἄγαν αἰνούμενος.
σοὶ δ' ὡς ἀνάγκη τούσδε, βούλομαι φράσαι,
σώζειν, ἐπείπερ τῆσδε προστατεῖς χθονός.
Πιτθεὺς μέν ἐστι Πέλοπος. ἐκ δὲ Πιτθέως
Αἴθρα. πατὴρ δ' ἐκ τῆσδε γεννᾶται σέθεν
Θησεύς. πάλιν δὲ τῶνδ' ἄνειμί σοι γένος.
Ἡρακλέης ἦν Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς.
κείνη δὲ Πέλοπος θυγατρός. αὐτανεψίω
πατὴρ ἂν εἴη σός τε καὶ τούτων γεγώς.
γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Δημοφῶν.
ἃ δ' ἐκτὸς ἤδη τοῦ προσήκοντός σε δεῖ
τῖσαι λέγω σοι παισί. φημὶ γάρ ποτε
ξύμπλους γενέσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πατρὶ,
ζωστῆρα Θησεῖ τὸν πολυκτόνον μέτα.
Αἴδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν
πατέρα σόν. Ἑλλὰς πᾶσα τοῦτο μαρτυρεῖ.
ὧν ἀντιδοῦναί σ' οἵδ' ἀπαιτοῦσιν χάριν,
μήτ' ἐκδοθῆναι, μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες ἐκπεσεῖν χθονός.
σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν † χωρὶς, ἔν τε πόλει κακὸν,
ἱκέτας, ἀλήτας, ξυγγενεῖς, (οἴμοι κακῶν,

---

201. αἰσχύνη, βάρος
202. ἀνδράσι
204. λίαν γ' ἐπαινεῖν
205. ἄγαν γ' αἰνούμενος.
209. F. πατὴρ δὲ τῆσδε
212. αὐτανεψίῳ
216. τίσαι
217. σύμπλους
219. ἐρυμνῶν
221. ἀπαιτοῦσι
225. συγγενεῖς.

βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον· ἕλκεσθαι βίᾳ.
ἀλλ' ἄντομαί σε, καὶ καταστέφω χεροῖν,
καὶ πρὸς γενείου, μηδαμῶς ἀτιμάσῃς
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας εἰς χέρας λαβεῖν.
γενοῦ δὲ τοῖσδε συγγενὴς, γενοῦ φίλος,
πατὴρ, ἀδελφὸς, δεσπότης. ἅπαντα γὰρ
ταῦτ' ἐστὶ κρείσσω, πλὴν ὑπ' Ἀργείοις πεσεῖν.

ΧΟ. Ὤικτειρ' ἀκούσας τῶνδε συμφορὰς, ἄναξ.
τὴν δ' εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην
νῦν δὴ μάλιστ' εἰσεῖδον. οἵδε γὰρ πατρὸς
ἐσθλοῦ γεγῶτες, δυστυχοῦσ' ἀναξίως.

ΔΗ. Τρισσαί μ' ἀναγκάζουσι συμφορᾶς ὁδοί,
Ἰόλαε, τούσδε μὴ παρώσασθαι ξένους.
τὸ μὲν μέγιστον, Ζεὺς, ἐφ' οὗ σὺ βώμιος
θακεῖς, νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πανήγυριν.
τὸ συγγενές τε, καὶ τὸ προὐφείλειν καλῶς
πράσσειν παρ' ἡμῶν τούσδε, πατρῴαν χάριν.
τό τ' αἰσχρὸν, οὗπερ δεῖ μάλιστα φροντίσαι.
εἰ γὰρ παρήσω τόνδε συλᾶσθαι βίᾳ
ξένου πρὸς ἀνδρὸς βωμὸν, οὐκ ἐλευθέραν
οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν. Ἀργείοις δ' ὄκνῳ
ἱκέτας προδοῦναι. καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας.
ἀλλ' ὤφελες μὲν εὐτυχέστερον μολεῖν.
ὅμως δὲ καὶ νῦν μὴ τρέσῃς ὅπως σέ τις
ξὺν παισὶ βωμοῦ τοῦδ' ἀποσπάσει βίᾳ.
σὺ δ' Ἄργος ἐλθὼν, ταὐτά τ' Εὐρυσθεῖ φράσον,

---

229. λαβών.
232. ταῦτ' ἐστι
233. τάσδε συμφορὰς
235. ἐσεῖδον.
238. τοὺς σοὺς pro τούσδε
239. βωμίους
241. προυφείλειν,
244. συλλᾶσθαι
245. οὐκ ἐλεύθερον
250. σὺν παισὶ — ἀποσπάσῃ
251. σὺδ' Sic etiam vv. 258. 341. 373.

πρὸς τοῖσδέ τ᾽, εἴ τι τοισίδ᾽ ἐγκαλεῖ ξένοις,
δίκης κυρήσει· τούσδε δ᾽ οὐκ ἄξεις ποτέ.
ΚΟ. Οὐκ ἦν δίκαιον ᾖ τε, καὶ νικῶ λόγῳ;
ΔΗ. Καὶ πῶς δίκαιον τὸν ἱκέτην ἄγειν βίᾳ;
ΚΟ. Οὐκ οὖν ἐμοὶ τόδ᾽ αἰσχρὸν, ἀλλὰ σοὶ βλάβος;
ΔΗ. Ἔμοιγ᾽, ἐὰν σοι τούσδ᾽ ἐφέλκεσθαι μεθῶ.
ΚΟ. Σὺ δ᾽ ἐξόριζε, κᾆτ᾽ ἐκεῖθεν ἄξομεν.
ΔΗ. Σκαιὸς πέφυκας, τοῦ θεοῦ πλείω φρονῶν.
ΚΟ. Δεῦρ᾽, ὡς ἔοικε, τοῖς κακοῖσι φευκτέον.
ΔΗ. Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα.
ΚΟ. Ταῦτ᾽ οὐ δοκήσει τοῖς Μυκηναίοις ἴσως.
ΔΗ. Οὐκ οὖν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ᾽ εἰμὶ κύριος;
ΚΟ. Βλάπτων γ᾽ ἐκείνους μηδὲν, ἢν σὺ σωφρονῇς.
ΔΗ. Βλάπτεσθ᾽, ἐμοῦ γε μὴ μιαίνοντος θεούς.
ΚΟ. Οὐ βούλομαί σε πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν.
ΔΗ. Κἀγὼ τοιοῦτος. τῶνδε δ᾽ οὐ μεθήσομαι.
ΚΟ. Ἄξω γε μέντοι τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ λαβών.
ΔΗ. Οὐ τἄρ᾽ ἐς Ἄργος ῥᾳδίως ἄπει πάλιν.
ΚΟ. Πειρώμενος δὴ τοῦτό γ᾽ αὐτίκ᾽ εἴσομαι.
ΔΗ. Κλάων ἄρ᾽ ἅψει τῶνδε, κοὐκ ἐς ἀμβολάς.
ΧΟ. Μὴ, πρὸς θεῶν, κήρυκα τολμήσῃς θενεῖν.
ΔΗ. Εἰ μή γ᾽ ὁ κήρυξ σωφρονεῖν μαθήσεται.
ΧΟ. Ἄπελθε. καὶ σὺ τοῦδε μὴ θίγῃς, ἄναξ.
ΚΟ. Στείχω. μιᾶς γὰρ χειρὸς ἀσθενὴς μάχη.

---

252. πρὸς τοῖσδ᾽ ἔτ᾽ εἴ τι τοῖσίγ᾽
254. ἤ τι καὶ
255. βία;
256. οὔκουν — ἀλλὰ σὺ βλάβος.
259. πλεῖον φρονῶν.
263. οὔκουν ἐγὼ τῶνδ᾽ ἐνθάδ᾽ εἰμὶ κύριος.
264. βλάπτων ἐκείνους μηδὲν, ἂν σὺ σωφρονῇς.
265. θεούς;
269. οὐκ ἄρ᾽ — πάλιν;
271. κλαίων ἄρ᾽ ἅψῃ
272. τολμήσεις θένειν.
273. κῆρυξ Sic etiam vv. 648 655.

ἥξω δὲ πολλὴν Ἄρεος Ἀργείου λαβὼν
πάγχαλκον αἰχμὴν δεῦρο. μυρίοι δέ με
μένουσιν ἀσπιστῆρες, Εὐρυσθεύς τ' ἄναξ
αὐτὸς στρατηγῶν. Ἀλκάθου δ' ἐπ' ἐσχάτοις,
καραδοκῶν τἀνθένδε, τέρμασιν μένει.
λαμπρὸς δ', ἀκούσας σὴν ὕβριν, φανήσεται
σοὶ καὶ πολίταις, γῇ τε τῇδε καὶ φυτοῖς.
μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἂν κεκτήμεθα
πολλὴν ἐν Ἄργει, μή σε τιμωρούμενοι.

ΔΗ. Φθείρου. τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ.
ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες, αἰσχύνας ἐμέ,
ἄξειν βίᾳ τούσδ'· οὐ γὰρ Ἀργείων πόλιν
ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω. =

ΧΟ. Ὥρα προνοεῖν, πρὶν ὅροις πελάσαι
στρατὸν Ἀργείων. μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης
ὁ Μυκηναίων.
ἐπὶ τοῖσι δὲ δὴ μᾶλλον ἔτ' ἢ πρίν.
πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος,
δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.
πόσα νιν λέξειν βασιλεῦσι δοκεῖς,
ὡς δείν' ἔπαθεν, καὶ παρὰ μικρὸν
ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι. =

ΙΟ. Οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας,
ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι,
γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν. ὃς δὲ νικηθεὶς πόθῳ,
κακοῖς ἐκοινώνησεν, οὐκ ἐπαινέσω,
τέκνοις ὄνειδος οὕνεκ' ἡδονῆς λιπεῖν.

---

280. τέρμασιν μένειν.
283. κεκτώμεθα
287. Ἀργείων πόλει
294. τῶν γινομένων
295. δοκεῖς,
297. ἦλθε

τὸ δυστυχὲς γὰρ ηὑγένει' ἀμύνεται
τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ κακῶν
εἰς τοὔσχατον πεσόντες, ηὕρομεν φίλους
καὶ ξυγγενεῖς τούσδ', οἳ, τοσῆσδ' οἰκουμένης
Ἑλληνίδος γῆς, τῶνδε προὔστησαν μόνοι.
δότ', ὦ τέκν', αὐτοῖς χεῖρα δεξιὰν, δότε,
(ὑμεῖς τε παισὶ) καὶ πέλας προσέλθετε.
ὦ παῖδες, εἰς μὲν πεῖραν ἤλθομεν φίλων.
ἢν δ' οὖν ποθ' ὑμῖν νόστος εἰς πάτραν φανῇ,
καὶ δώματ' οἰκήσητε, καὶ τιμὰς πατρὸς,
σωτῆρας ἀεὶ καὶ φίλους νομίζετε.
καὶ μή ποτ' εἰς γῆν ἐχθρὸν αἴρεσθαι δόρυ,
μεμνημένοι τῶνδ', ἀλλὰ φιλτάτην πόλιν
πασῶν νομίζετ'. ἄξιοι δ' ὑμῖν σέβειν,
οἳ γῆν τοσήνδε, καὶ Πελασγικὸν λεὼν,
ἡμῶν ἀπηλλάξαντο πολεμίους ἔχειν,
πτωχοὺς ἀλήτας εἰσορῶντες. ἀλλ' ὅμως
οὐκ ἐξέδωκαν, οὐδ' ἀπήλασαν χθονός.
ἐγὼ δὲ καὶ ζῶν, καὶ θανὼν, ὅτ' ἂν θάνω,
πολλῷ σ' ἐπαίνῳ Θησέως, ὦ τᾶν, πέλας,
ὑψηλὸν ἀρῶ, καὶ λέγων τάδ', εὐφρανῶ,
ὥς εὖ τ' ἐδέξω καὶ τέκνοισιν ἤρκεσας
τοῖς Ἡρακλείοις, εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα
σώζεις πατρῴαν δόξαν. ἐξ ἐσθλῶν δὲ φὺς,
οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γεγὼς πατρὸς,
παύρων μετ' ἄλλων. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως

---

303. ἡ ὑγένει'
305. εὕρομεν
307. προὔστησαν Ita semper in similibus.
310. ἔλθωμεν
313. αἰεὶ
316. ἄξιον γ' (sic) ὑμῖν
321. ὅταν θάνῃς,
322. ὦ τὰν
323. ὑψηλὸν αἴρω.

εὕροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.

ΧΟ. Ἀεί ποθ' ἥδε γαῖα τοῖς ἀμηχάνοις
ξὺν τῷ δικαίῳ βούλεται προσωφελεῖν.
τοίγαρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φίλων
ἤνεγκε. καὶ νῦν τόνδ' ἀγῶν' ὁρῶ πέλας.

ΔΗ. Σοί τ' εὖ λέλεκται, καὶ τὰ τῶνδ' αὐχῶ, γέρον,
τοιαῦτ' ἔσεσθαι. μνημονεύσεται χάρις.
κἀγὼ μὲν ἀστῶν ξύλλογον ποιήσομαι,
τάξω θ' ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν
πολλῇ δέχωμαι χειρί, (πρῶτα μὲν σκοποὺς
πέμψω πρὸς αὐτὸν, μὴ λάθῃ με προσπεσὼν,
ταχὺς γὰρ Ἄργει πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος)
μάντεις θ' ἀθροίσας, θύσομαι. σὺ δ' εἰς δόμους
ξὺν παισὶ χώρει, Ζηνὸς ἐσχάραν λιπών.
εἰσὶν γὰρ οἵ σου, κἂν ἐγὼ θυραῖος ὦ,
μέριμναν ἕξουσ'. ἀλλ' ἴθ' εἰς δόμους, γέρον.

ΙΟ. Οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. ἑζώμεσθα δὴ
ἱκέται μένοντες ἐνθάδ', εὖ πρᾶξαι πόλιν.
ὅτ' ἂν δ' ἀγῶνος τοῦδ' ἀπαλλαχθῇς καλῶς,
ἴμεν πρὸς οἴκους. θεοῖσι δ' οὐ κακίοσι
χρώμεσθα συμμάχοισιν Ἀργείων, ἄναξ.
τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ, Διὸς δάμαρ,
ἡμῶν δ' Ἀθάνα. φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν
καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν.
νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. =

---

329. ὅςτίς ἐστι
331. σὺν τῷ δικαίῳ
335. μνημονεύσεθ' ἡ χάρις.
336. σύλλογον
337. τάξω δ'
340. ταχὺς γὰρ εἴργει
341. μάντεις τ' ἀθρήσας,
342. σὺν παισὶ
343. θυραῖος ᾧ.
345. ἑζόμεσθα δὴ
346. πρᾶξαι
347. ὅταν δ'
351. Ἀθηνᾶ.

ΧΟ. Εἰ σὺ μέγ᾽ αὐχεῖς, ἕτεροι
σοῦ πλέον οὐ μέλονται,
ξεῖν᾽ Ἀργόθεν ἐπελθών.
μεγαληγορίαισι δέ γ᾽ ἐμὰς
φρένας οὐ φοβήσεις.
μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὕτω
καὶ καλλιχόροις Ἀθάναις
εἴη. σὺ δ᾽ ἄφρων, ὅ τ᾽ Ἄργει
Σθενέλου τύραννος. =
Ὃς πόλιν ἐλθὼν ἑτέραν
οὐδὲν ἐλάσσον᾽ Ἄργους,
θεῶν ἵκτορας ἀλάτας,
καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντεχομένους,
ξένος ὢν βιαίως
ἕλκεις, οὐ βασιλεῦσιν εἴξας,
οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰπών.
ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴη
παρά γ᾽ εὖ φρονοῦσιν; =
Εἰρήνα μὲν ἔμοιγ᾽ ἀρέσκει.
σὺ δ᾽, ὦ κακόφρων ἄναξ,
λέγω, εἰ πόλιν ἥξεις,
οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς κυρήσεις.
οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος, οὐδ᾽ ἰ-
τέα κατάχαλκός ἐστιν.
ἀλλ᾽ οὐ πολέμων ἐραστὰς,
μή μοι δορὶ συνταράξῃς
τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν
πόλιν, ἀλλ᾽ ἀνάσχου. =

---

361. ὅτ᾽ Ἄργει
365. ἱκτῆρας
371. πάραγ᾽ εὐφρονοῦσιν.
379. θυναράξῃς
380. τὰν εὐχαρίστων

ΙΟ. Ὦ παῖ, τί μοι ξύννοιαν ὄμμασιν φέρων
ἥκεις; νέον τι πολεμίων λέγεις πέρι;
μέλλουσιν, ἢ πάρεισιν, ἤ τι πυνθάνει;
οὐ γάρ τι μὴ ψεύσῃ σε κήρυκος λόγος.
ὁ γὰρ στρατηγὸς, εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν,
εἶσιν, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ 'σμικρὸν φρονῶν
εἰς τὰς Ἀθήνας. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων
ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.
ΔΗ. Ἥκει στράτευμ' Ἀργεῖον, Εὐρυσθεύς τ' ἄναξ.
ἐγώ νιν αὐτὸς εἶδον. ἄνδρα γὰρ χρεὼν,
ὅστις στρατηγεῖν φησ' ἐπίστασθαι καλῶς,
οὐκ ἀγγέλοισι τοὺς ἐναντίους ὁρᾷν.
πεδία μὲν οὖν γῆς εἰς τάδ' οὐκ ἐφῆκέ πω
στρατὸν, λεπαίαν δ' ὀφρύην καθήμενος,
σκοπεῖ (δόκησιν δὴ τάδ' ἂν λέγοιμί σοι)
ποίᾳ προσάξει στρατόπεδόν τ' ἄνευ δορὸς,
ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἱδρύσεται χθονός.
καὶ τἀμὰ μέντοι πάντ' ἄραρ' ἤδη καλῶς.
πόλις τ' ἐν ὅπλοις, σφάγιά θ' ἡτοιμασμένα
ἕστηκεν, οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν.
θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο,
τροπαῖά τ' ἐχθρῶν, καὶ πόλει σωτήρια.
χρησμῶν δ' ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν ἁλίσας,
ἤλεγξα, καὶ βέβηλα, καὶ κεκρυμμένα,
λόγια παλαιὰ, τῇδε γῇ σωτήρια.

---

382. σύννοιαν ὄμμασι
383. ἥκεις,
384. πυνθάνῃ;
385. ψεύσῃ γε κήρυκος λόγους.
387. ἔστιν σάφ' οἶδα.
391. ἄνδρα δὲ χρεὼν
394. εἰς τόδ'
395. Λεπάραν δ' ὀφρύην
396. τόδ' ἂν λέγοιμί σοι.
397. ποία προσάξει στρατόπεδον ταὐνῦν δορὸς,
398. τῇδ' ἱδρύσετε
399. ἄρηρ'
403. τρόπαιά τ' —— σωτηρία.

καὶ τῶν μὲν ἄλλων διάφορ' ἐστὶ θεσφάτων
πόλλ'. ἓν δὲ πάντων γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.
σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ
Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς.
ἐγὼ δ' ἔχω μέν, ὡς ὁρᾷς, προθυμίαν
τοσήνδ' ἐς ὑμᾶς. παῖδα δ' οὔτ' ἐμὴν κτενῶ,
οὔτ' ἄλλον ἀστῶν τῶν ἐμῶν ἀναγκάσω
ἄκονθ'. ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ,
ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα;
καὶ νῦν πικρὰς ἂν ξυστάσεις ἂν εἰσίδοις,
τῶν μὲν λεγόντων ὡς δίκαιον ἦν ξένοις
ἱκέταις ἀρήγειν, τῶν δὲ μωρίαν ἐμοῦ
κατηγορούντων. ἢν δὲ μὴ δράσω τόδε,
οἰκεῖος ἤδη πόλεμος ἐξαρτύεται.
ταῦτ' οὖν ὅρα σύ, καὶ ξυνεξεύρισχ' ὅπως
αὐτοί τε σωθήσεσθε καὶ πέδον τόδε,
κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι.
οὐ γὰρ τυραννίδ' ὥστε βαρβάρων ἔχω,
ἀλλ' ἢν δίκαια δρῶ, δίκαια πείσομαι.

ΧΟ. Ἀλλ' ἦ πρόθυμον οὖσαν οὐκ ἐᾷ θεὸς
ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρῄζουσαν πόλιν;

ΙΟ. Ὦ τέκν', ἔοιγμεν ναυτίλοισιν, οἵτινες
χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος,
εἰς χεῖρα γῇ ξυνῆψαν, εἶτα χερσόθεν
πνοαῖσιν ἠλάθησαν εἰς πόντον πάλιν.
οὕτω δὲ χἠμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεσθα γῆς,

408. ταὐτὸν
409. παρθένον κόρην
410. Δήμητρίγ', ἥτίς ἐστι
412. κτανῶ,
414. ἑκὼν δέ τις
415. τέκνα.
416. καὶ νῦν πικρὸν ὂν, συστάσεις
417. δίκαιον ἦ
418. μωρίαν ἐμὴν
421. συνεξεύρισχ',
427. πόλιν.
430. συνῆψαν.
431. πνοιαῖσιν
432. χ' ἡμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεθα

ἤδη πρὸς ἀκταῖς ὄντες, ὡς σεσωσμένοι.
οἴμοι, τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με
ἐλπὶς τότ', οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν;
ξυγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδ', εἰ μὴ θέλει
κτείνειν πολιτῶν παῖδας. αἰνέσαι δ' ἔχω
καὶ τἀνθάδ'. εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε
πράσσειν ἔμ', οὔτοι σοί γ' ἀπόλλυται χάρις.
ὦ παῖδες, ὑμῖν δ' οὐκ ἔχω τί χρήσομαι.
ποῖ τρεψόμεσθα; τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν;
ποῖον δὲ γαίας ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα;
ὀλούμεθ', ὦ τέκν'. ἐκδοθησόμεσθα δή.
κἀμοῦ μὲν οὐδὲν, εἴ με χρὴ θανεῖν, μέλει,
πλὴν εἴ τι τέρψω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανών.
ὑμᾶς δὲ κλάω καὶ κατοικτείρω, τέκνα,
καὶ τὴν γεραιὰν μητέρ' Ἀλκμήνην πατρός.
ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν,
τλήμων δὲ κἀγὼ, πολλὰ μοχθήσας μάτην,
χρῆν, χρῆν ἄρ' ἡμᾶς, ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χέρας
πεσόντας, αἰσχρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίον.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι ξύμπραξον; (οὐχ ἅπασα γὰρ
πέφευγεν ἐλπὶς τῶνδέ μοι σωτηρίας)
ἔμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ', ἄναξ,
καὶ μήτε κινδύνευε, σωθήτω τέ μοι
τέκν'. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἴτω.
μάλιστα δ' Εὐρυσθεύς με βούλοιτ' ἂν λαβὼν,
τὸν Ἡράκλειον ξύμμαχον, καθυβρίσαι.

---

436. *συγγνωστὰ——θέλοι*
437. *αἰνέσας δ' ἔχω*
439. F. *οὔτοι σή γ'*
442 *ἕρκος*
446. *κλαίω,*
452. *σύμπραξον; οὐχ ἅπασι γὰρ*
458. *σύμμαχον,*

σκαιὸς γὰρ ἀνήρ. τοῖς σοφοῖς δ' εὐκτὸν, σοφῷ
ἔχθραν ξυνάπτειν, μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι.
πολλῆς γὰρ αἰδοῦς κἀτυχής τις ἂν τύχοι.

ΧΟ. Ὦ πρέσβυ, μή νυν τήνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν.
τάχ' ἂν γὰρ ἡμῖν κέρδος, ἀλλ' ὅμως κακὸν
γένοιτ' ὄνειδος, ὡς ξένους προυδώκαμεν.

ΔΗ. Γενναῖα μὲν τάδ' εἶπας, ἀλλ' ἀμήχανα.
οὐ σοῦ χατίζων, δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ,
(τί γὰρ γέροντος ἀνδρὸς Εὐρυσθεῖ πλέον
θανόντος;) ἀλλὰ τούσδε βούλεται κτανεῖν.
δεινὸν γὰρ ἐχθροῖς βλαστάνοντες εὐγενεῖς,
νεανίαι τε, καὶ πατρὸς μεμνημένοι
λύμης· ἃ κεῖνον πάντα προσκοπεῖν χρεών.
ἀλλ' εἴ τιν' ἄλλην οἶσθα καιριωτέραν
βουλὴν, ἑτοίμαζ', ὡς ἔγωγ' ἀμήχανος
χρησμῶν ἀκούσας εἰμὶ, καὶ φόβου πλέως.

ΜΑ. Ξένοι, θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς
προσθῆτε. (πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι)
γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν
κάλλιστον, εἴσω θ' ἥσυχον μένειν δόμων.
τῶν σῶν δ' ἀκούσασ', Ἰόλεως, στεναγμάτων,
ἐξῆλθον, οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους,
ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος, μέλει δέ μοι
μάλιστ' ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς πέρι
θέλω πυθέσθαι, μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς
προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα.

ΙΟ. Ὦ παῖ, μάλιστά σ' οὐ νεωστὶ δὴ τέκνων

---

459. ἀνήρ.
460. συνάπτειν, μὴ 'μαθεῖ
461. πολλῆς γὰρ αἰδοῦς, καὶ τύχης, τίς ἂν τύχῃ;
462. μὴ νῦν
471. λύμας.
475. F. θράσος μὲν μηδὲν
476. πρόσθητε.
478. εἴσω δ'

τῶν Ἡρακλείων ἐνδίκως αἰνεῖν ἔχω.
ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος,
πάλιν μεθέστηκ᾽ αὖθις εἰς ἀμήχανα.
χρησμῳδῶν γὰρ ᾠδούς φησι σημαίνειν ὅδε,
οὐ ταῦρον, οὐδὲ μόσχον, ἀλλὰ παρθένον
σφάξαι κελεύειν, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς,
εἰ χρῆν μὲν ἡμᾶς, χρῆν δὲ τήνδ᾽ εἶναι πόλιν.
ταῦτ᾽ οὖν ἀμηχανοῦμεν. οὔτε γὰρ τέκνα
σφάξειν ὅδ᾽ αὑτοῦ φησιν, οὔτ᾽ ἄλλου τινός.
κἀμοὶ λέγει μὲν οὐ σαφῶς, λέγει δέ πως,
εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν,
ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὑρίσκειν τινὰ,
αὐτὸς δὲ σῶσαι τήνδε βούλεται χθόνα.
ΜΑ. Ἐν τῷδε † κεὐχόμεσθα σωθῆναι λόγῳ;
ΙΟ. Ἐν τῷδε, τἄλλά γ᾽ εὐτυχῶς πεπραγότες.
ΜΑ. Μή νυν τρέσῃς ἔτ᾽ ἐχθρὸν Ἀργείων δόρυ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρὶν κελευσθῆναι, γέρον,
θνήσκειν ἑτοίμη, καὶ παρίστασθαι σφαγῇ.
τί φήσομεν γὰρ, εἰ πόλις μὲν ἀξιοῖ
κίνδυνον ἡμῶν οὕνεκ᾽ αἴρεσθαι μέγαν,
αὐτοὶ δὲ προστιθέντες ἄλλοισιν πόνους,
παρὸν σεσῶσθαι, φευξόμεσθα μὴ θανεῖν;
οὐ δῆτ᾽, ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια,
στένειν μὲν ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
πατρὸς δ᾽ ἐκείνου φύντας, οὗ πεφύκαμεν,

---

488. εἰς ἀμήχανον.
491. σφάξαι κελεύειν μητρὸς, ἥτις εὐγενὴς,
494. σφάζειν
495. κἀμοὶ δὲ λέγει
499. F. κἀχόμεσθα
Ib. λόγῳ.
500. τἄλλα δ᾽
501. μὴ νῦν——ἀργείων
503. ἑτοίμα,
505. οὕνεχ᾽ αἱρεῖσθαι
510. φύντες,

κακοὺς ὁρᾶσθαι. ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;
κάλλιον, οἶμαι, τῆσδ', ἃ μὴ τύχοι ποτὲ,
πόλεως ἁλούσης, χεῖρας εἰς ἐχθρῶν πεσεῖν,
κἄπειτα δεινὰ, πατρὸς οὖσαν εὐγενοῦς,
παθοῦσαν, Ἅιδην μηδὲν ἧσσον εἰσιδεῖν.
ἀλλ' ἐκπεσοῦσα τῆσδ' ἀλητεύσω χθονός;
κοὐκ αἰσχυνοῦμαι δῆτ', ἐὰν δή τις λέγῃ,
Τί δεῦρ' ἀφίκεσθ' ἱκεσίοισι σὺν κλάδοις,
αὐτοὶ φιλοψυχοῦντες; ἔξιτε χθονός.
κακοὺς γὰρ ἡμεῖς οὐ προσωφελήσομεν. —
ἀλλ' οὐδὲ μέντοι, τῶνδε μὲν τεθνηκότων,
αὐτὴ δὲ σωθεῖσ', ἐλπίδ' εὖ πράξειν ἔχω.
(πολλοὶ γὰρ ἤδη τῇδε προὔδοσαν φίλους)
τίς γὰρ κόρην ἔρημον, ἢ δάμαρτ' ἔχειν,
ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται;
οὐκ οὖν θανεῖν ἄμεινον ἢ τούτων τυχεῖν
ἀναξίαν; ἄλλῃ δὲ καὶ πρέπει τινὶ
μᾶλλον τάδ', ἥτις μὴ 'πίσημος, ὡς ἐγώ.
ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε,
καὶ στεμματοῦτε, † καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ.
νικᾶτε δ' ἐχθρούς. ἥδε γὰρ ψυχὴ πάρα
ἑκοῦσα, κοὐκ ἄκουσα. κἀξαγγέλλομαι
θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς ὕπερ.
εὕρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ' ἐγὼ
κάλλιστον ηὕρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον.

ΧΟ. Φεῦ, φεῦ, τί λέξω, παρθένου μέγαν λόγον

---

514. κἄπειτα δέ τινα
516. ἀλητεύω χθονὸς,
518. σὺν κλάδυις;
519. φιλοψυχοῦντες,
526. οὐκοῦν
527. ἀναξίαν.
534. γάρτοι τὸ μὴ
535. εὕρηκ',

κλύων, ἀδελφῶν ἢ πάρος θέλει θανεῖν;
τούτων τίς ἂν λέξειε γενναίους λόγους
μᾶλλον, τίς ἂν δράσειεν, ἀνθρώπων ἔτι;
ΙΟ. Ὦ τέκνον, οὐκ ἔστ' ἄλλοθεν τὸ σὸν κάρα
ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, σπέρμα τῆς θείας φρενὸς,
πέφυκας Ἡράκλειος. οὐδ' αἰσχύνομαι
τοῖς σοῖς λόγοισι, τῇ τύχῃ δ' ἀλγύνομαι.
ἀλλ' ᾗ γένοιτ' ἂν ἐνδικώτερον, φράσω.
πάσας ἀδελφὰς τῆσδε δεῦρο χρὴ καλεῖν,
κᾆθ' ἡ λαχοῦσα θνησκέτω γένους ὕπερ.
σὲ δ' οὐ δίκαιον κατθανεῖν ἄνευ πάλου.
ΜΑ. Οὐκ ἂν θάνοιμι τῇ τύχῃ λαχοῦσ' ἐγώ.
χάρις γὰρ οὐ πρόσεστι. μὴ λέξῃς, γέρον.
ἀλλ' εἰ μὲν ἐνδέχεσθε, καὶ βούλεσθέ μοι
χρῆσθαι προθύμῳ, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
δίδωμ' ἑκοῦσα τοῖσδ', ἀναγκασθεῖσα δ' οὔ.
ΙΟ. Φεῦ.
ὅδ' αὖ λόγος σοι τοῦ πρὶν εὐγενέστερος.
κἀκεῖνος ἦν ἄριστος. ἀλλ' ὑπερφέρεις
τόλμῃ τε τόλμαν, καὶ λόγῳ χρηστῷ λόγον.
οὐ μὴν κελεύω γ', οὐδ' ἀπεννέπω, τέκνον,
θνήσκειν σ'. ἀδελφοὺς δ' ὠφελεῖς θανοῦσα σούς.
ΜΑ. Σοφῶς κελεύεις. μὴ τρέσῃς μιάσματος
τοὐμοῦ μετασχεῖν, ἀλλ' ἐλευθέρως θάνω.
ἕπου δὲ, πρέσβυ. σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ
θέλω. πέπλοις δὲ σῶμ' ἐμὸν κρύψον παρών.

539. μᾶλλον;
540. οὐκ ἔτ' ἄλλοθεν
542. Ἡρακλῆος.
544. ἐνδικωτέρως,
551. προθύμως,
553. ὅδ' αὖ
557. θνήσκειν γ'. ἀδελφοὺς ὠφελεῖς

ἐπεὶ σφαγῆς γε πρὸς τὸ δεινὸν εἶμ' ἐγὼ,
εἴπερ πέφυκα πατρὸς, οὗπερ εὔχομαι.
ΙΟ. Οὐκ ἂν δυναίμην σῷ παρεστάναι μόρῳ.
ΜΑ. Σὺ δ' ἀλλὰ τοῦδε χρῆζε, μή μ' ἐν ἀρσένων,
ἀλλ' ἐν γυναικῶν χερσὶν ἐκπνεῦσαι βίον.
ΔΗ. Ἔσται τάδ', ὦ τάλαινα παρθένων, (ἐπεὶ
κἀμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, μή σε κοσμῆσαι καλῶς)
πολλῶν ἕκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας,
καὶ τοῦ δικαίου. τλημονεστάτην δέ σε
πασῶν γυναικῶν εἶδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
ἀλλ' εἴτι βούλει τούσδε τὸν γέροντά τε,
χώρει, προσειποῦσ' ὕστατον πρόσφθεγμα δή.
ΜΑ. Ὦ χαῖρε, πρέσβυ, χαῖρε, καὶ δίδασκέ μοι
τοιούσδε τούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν σοφοὺς,
ὥσπερ σὺ, μηδὲν μᾶλλον. ἀρκέσουσι γάρ.
πειρῶ δὲ σῶσαι, μὴ θανεῖν πρόθυμος ὤν.
σοὶ παῖδές ἐσμεν. σαῖν χεροῖν τεθράμμεθα.
ὁρᾷς δὲ κἀμὲ, τὴν ἐμὴν ὥραν γάμου
διδοῦσαν ἀντὶ τῶνδε κατθανουμένην.
ὑμεῖς τ' ἀδελφῶν ἡ παροῦσ' ὁμιλία,
εὐδαιμονοῖτε, καὶ γένοιθ' ὑμῖν, ὅσων
ἡμὴ πάροιθε καρδία σφαγήσεται.
καὶ τὸν γέροντα, τήν τ' ἔσω γραῖαν δόμων,
τιμᾶτε πατρὸς μητέρ' Ἀλκμήνην ἐμοῦ,
ξένους τε τούσδε. κἂν ἀπαλλαγὴ πόνων,
καὶ νόστος ὑμῖν εὑρεθῇ ποτ' ἐκ θεῶν,
μέμνησθε τὴν σώτειραν ὡς θάψαι χρεών.

---

567. Iolai personam praefigit Aldus.
573. πρόσφθεγμά μοι.
576. ἀρέσκουσι γάρ.
578. σοὶ παῖδες ἐσμέν.
583. ἡ 'μὴ πάροιθεν
585. τιμᾶτ' τε

κάλλιστά τοι δίκαιον. οὐ γὰρ ἐνδεὴς
ὑμῖν παρέστην, ἀλλὰ προὔθανον γένους·
τάδ᾽ ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια,
καὶ παρθενείας, εἴ τι δὴ κατὰ χθονός.
εἴη γε μέντοι μηδέν. εἰ γὰρ ἕξομεν
κἀκεῖ μερίμνας οἱ θανούμενοι βροτῶν,
οὐκ οἶδ᾽ ὅποι τις τρέψεται. τὸ γὰρ θανεῖν
κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται.

ΙΟ. Ἀλλ᾽ ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ᾽ εὐψυχίᾳ,
πασῶν γυναικῶν ἴσθι τιμιωτάτη,
καὶ ζῶσ᾽ ὑφ᾽ ἡμῶν καὶ θανοῦσ᾽ ἔσει πολύ.
καὶ χαῖρε. δυσφημεῖν γὰρ ἅζομαι θεάν,
ᾗ σὸν κατῆρκται σῶμα, Δήμητρος κόρῃ.
ὦ παῖδες, οἰχόμεσθα. λύεται μέλη
λύπῃ. λάβεσθε, κεἰς ἕδραν μ᾽ ἐρείσατε,
αὐτοῦ πέπλοισι τοῖσδε κρύψαντες, τέκνα.
ὡς οὔτε τούτοις ἥδομαι πεπραγμένοις,
χρησμοῦ τε μὴ κρανθέντος, οὐ βιώσιμον.
μείζων γὰρ ἄτη. ξυμφορὰ δὲ καὶ τάδε. ==

ΧΟ. Οὔτινά φημι θεῶν ἄτερ ὄλβιον,
οὐ βαρύποτμον ἄνδρα γενέσθαι,
οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον
εὐτυχίᾳ. παρὰ δ᾽ ἄλλον ἄλλα
μοῖρα διώκει.
τὸν μὲν ἀφ᾽ ὑψηλῶν, βραχὺν ᾤκισε,
τὸν δ᾽ ἀλάταν, εὐδαίμονα τεύχει.

---

597. εὐψυχίας,
599. ἔσῃ
600. ἅζομαι
601. Δήμητρος κόρην,
602. δύεται μέλη.
607. συμφορὰ
611. παρὰ δ᾽ ἄλλον γ᾽ ἄλλα
613. ᾤκισεν.
614. τὸν δ᾽ ἀλήταν,

μόρσιμα δ' οὔτε φυγεῖν θέμις,
οὐ σοφίᾳ τις ἀπώσεται.
ἀλλὰ μάταν ὁ πρόθυμος ἀεὶ πόνον ἕξει. ═
Ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε,
μὴ δ' ὑπεράλγει φροντίδα λύπᾳ.
εὐδόκιμον γὰρ ἔχει θανάτου μέρος
ἁ μελέα πρό τ' ἀδελφῶν καὶ γᾶς·
οὐδ' ἀκλεής νιν
δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται.
ἁ δ' ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων.
ἄξια μὲν πατρὸς, ἄξια δ'
εὐγενίας τάδε γίγνεται.
εἰ δὲ σέβεις θανάτους ἀγαθῶν, μετέχω σοι. ═
ΘΕ. Ὦ τέκνα, χαίρετ'. Ἰόλεως δὲ ποῦ γέρων,
μήτηρ τε πατρὸς τῆσδ' ἕδρας ἀποστατεῖ;
ΙΟ. Πάρεσμεν, οἵα δή γ' ἐμοῦ παρουσία.
ΘΕ. Τί χρῆμα κεῖσαι, καὶ κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις;
ΙΟ. Φροντίς τις ἦλθ' οἰκεῖος, ᾗ ξυνειχόμην.
ΘΕ. Ἔπαιρέ νυν σεαυτόν. ὄρθωσον κάρα.
ΙΟ. Γέροντές ἐσμεν, κοὐδαμῶς ἐῤῥώμεθα.
ΘΕ. Ἥκω γε μέντοι χάρμα σοὶ φέρων μέγα.
ΙΟ. Τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι ξυντυχὼν ἀμνημονῶ;
ΘΕ. Ὕλλου πενέστης. οὔ με γιγνώσκεις ὁρῶν;
ΙΟ. Ὦ φίλταθ', ἥκεις ἆρα νῷν σωτὴρ βλάβης;

---

615. οὔτι φυγεῖν
616. οὐ σοφία τις
617. ἕξει γ'.
618. μὴ προσπιτνῶν τὰ θεῶν ὕπερ,
620. μήδ' Sic etiam v. 984.
622. πρὸς ἀδελφῶν,
627. ἀδελφῶν τάδε γίνεται.
628. εἰ δὲ σέβεις σύ γε θανάτους,
630. γέρον;
631. μητὴρ δὲ——ἀποστατεῖ.
634. ἦλθεν——συνεσχόμην.
635. ἔπαιρε νῦν
638. συντυχὼν
639. γινώσκεις
640. σωτήρ νῷν βλάβης;

ΘΕ. Μάλιστα. καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.
ΙΟ. Ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδὸς, Ἀλκμήνην λέγω,
ἔξελθ', ἄκουσον τοῦδε φιλτάτους λόγους.
πάλαι γὰρ ὠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων,
ψυχὴν ἐτήκου, νόστος εἰ γενήσεται.
ΑΛ. Τί χρῆμ' ἀϋτῆς πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος;
Ἰόλαε, μῶν τίς σ' αὖ βιάζεται παρὼν
κήρυξ ἀπ' Ἄργους; ἀσθενὴς μὲν ἥ γ' ἐμὴ
ῥώμη. τοσόνδε δ' εἰδέναι σε χρὴν, ξένε,
οὐκ ἔστ' ἄγειν σε τούσδ', ἐμοῦ ζώσης ποτέ.
ἢ τἄρ' ἐκείνου μὴ νομιζοίμην ἐγὼ
μήτηρ ἔτ'. εἰ δὲ τῶνδε προσθίξει χερὶ,
δυοῖν γερόντοιν οὐ καλῶς ἀγωνιεῖ.
ΙΟ. Θάρσει, γεραιὰ, μὴ τρέσῃς. οὐκ Ἀργόθεν
κήρυξ ἀφῖκται, πολεμίους λόγους ἔχων.
ΑΛ. Τί γὰρ βοὴν ἔστησας, ἄγγελον φόβου;
ΙΟ. Σὲ πρόσθε ναοῦ τοῦδ' ὅπως βαίης πέλας.
ΑΛ. Οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα. τίς γὰρ ἐσθ' ὅδε;
ΙΟ. Ἥκοντα παῖδα παιδὸς ἀγγέλλει σέθεν.
ΑΛ. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν.
ἀτὰρ τί χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα,
† ποῦ νῦν ἄπεστι; τίς νιν εἶργε συμφορὰ
ξὺν σοὶ φανέντα δεῦρ' ἐμὴν τέρψαι φρένα;
ΘΕ. Στρατὸν καθίζει, τάσσεταί θ' ὃν ἦλθ' ἔχων.
ΑΛ. Τοῦδ' οὐκ ἔθ' ἡμῖν τοῦ λόγου μέτεστι δή.

641. τανῦν τάδε.
643. ἄκουσον τούσδε
646. τί χρῆμ' ἀϋτεῖς; πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος.
647. μῶν τις σ'
649. τὸ σὸν δ' εἰδέναι σ' ἐχρῆν
651. ἦτ' ἄρ' ἐκείνου
652. προσθίξεις
653. ἀγωνιῇ.
654. μητρέσῃς.
656. ἕστησας
661. πόδα;
662. F. παῖς νῦν ἄπεστι;
663. σὺν σοὶ——τέρψας
665. μέτεστι δή;

ΙΟ. Μέτεστιν. ἡμῶν δ' ἔργον ἱστορεῖν τάδε.
ΘΕ. Τί δῆτα βούλει τῶν πεπραγμένων μαθεῖν;
ΙΟ. Πόσον τι πλῆθος ξυμμάχων πάρεστ' ἔχων;
ΘΕ. Πολλούς. ἀριθμὸν δ' ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι.
ΙΟ. Ἴσασιν, οἶμαι, ταῦτ' Ἀθηναίων πρόμοι.
ΘΕ. Ἴσασι. καὶ δὴ λαιὸν ἕστηκεν κέρας.
ΙΟ. Ἤδη γὰρ ὡς εἰς ἔργον ὥπλισται στρατός;
ΘΕ. Καὶ δὴ παρῆκται σφάγια τάξεων ἑκάς.
ΙΟ. Πόσον τί δ' ἔστ' ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ;
ΘΕ. Ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς.
ΙΟ. Τί δρῶντα; μῶν τάσσοντα πολεμίων στίχας;
ΘΕ. Ηἰκάζομεν ταῦτ'. οὐ γὰρ ἐξηκούομεν.
ἀλλ' εἶμ'. ἐρήμους δεσπότας, τοὐμὸν μέρος,
οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν.
ΙΟ. Κἄγωγε σὺν σοί. ταυτὰ γὰρ φροντίζομεν,
φίλοις παρόντες, ὡς ἔοιγμεν, ὠφελεῖν.
ΘΕ. Ἥκιστα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος.
ΙΟ. Καὶ μὴ μετασχεῖν γ' ἀλκίμου μάχης φίλοις.
ΘΕ. Οὐκ ἔστ' ἐν ὄψει τραῦμα, μὴ δρώσης χερός.
ΙΟ. Τί δ'; οὐ θένοιμι κἂν ἐγὼ δι' ἀσπίδος;
ΘΕ. Θένοις ἄν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἂν πέσοις.
ΙΟ. Οὐδεὶς ἔμ' ἐχθρῶν προσβλέπων ἀνέξεται.
ΘΕ. Οὐκ ἔστιν, ὦ τᾶν, ἥ ποτ' ἦν ῥώμη σέθεν.
ΙΟ. Ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι.

---

668. συμμάχων πάρεστ' ἔχων.
669. F. ἀριθμὸν δ' αὐτὸν
672. ἐς ἔργον ὥπλισται στρατός.
673. τὰ σφάγια τάξων ἑκάς.
674. πόσον, τίδ' ἐστ'
677. εἰκάζομεν ταῦτ'.
678. Iolai personam praefigit Aldus.
679. Famuli personam praefigit Aldus.
680. ταῦτα γὰρ
683. φίλοις;
685. τί δ' οὐ σθένοιμι
686. σθένοις ἄν.
689. ἀλλ' οὖν μαχοῦμ' ἀριθμὸν

ΘΕ. Σμικρὸν τὸ σὸν σήκωμα προστίθης φίλοις.
ΙΟ. Μή τοι μ' ἔρυκε δρᾶν παρεσκευασμένον.
ΘΕ. Δρᾶν μὲν σύ γ' οὐχ οἷός τε, βούλεσθαι δ' ἴσως.
ΙΟ. Ὡς μὴ μενοῦντα, τἄλλα σοὶ λέγειν πάρα.
ΘΕ. Πῶς οὖν ὁπλίτης, τευχέων ἄτερ, φανεῖ;
ΙΟ. Ἔστ' ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ' ὅπλα
τοῖσδ', οἷσι χρησόμεσθα, κἀποδώσομεν
ζῶντες. θανόντας δ' οὐκ ἀπαιτήσει θεός.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, κἀπὸ πασσάλων ἑλὼν,
ἔνεγκ' ὁπλίτην κόσμον ὡς τάχιστά μοι.
αἰσχρὸν γὰρ οἰκούρημα γίγνεται τόδε,
τοὺς μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ δειλίᾳ μένειν. =
ΧΟ. Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος
τὸ σὸν, ἀλλ' ἡβᾷ. σῶμα δὲ φροῦδον.
τί πονεῖς ἄλλως, ἃ σὲ μὲν βλάψει,
σμικρὰ δ' ὀνήσει πόλιν ἡμετέραν;
χρῆν γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν,
τὰ δ' ἀμήχαν' ἐᾶν. οὐκ ἔστιν ὅπως
ἥβην κτήσει πάλιν αὖθις. =
ΑΛ. Τί χρῆμα μέλλεις, σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὢν,
λείπειν μ' ἔρημον ξὺν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς;
ΙΟ. Ἀνδρῶν γὰρ ἀλκή· σοὶ δὲ χρὴ τούτων μέλειν.
ΑΛ. Τί δ'; ἢν θάνῃς σὺ, πῶς ἐγὼ σωθήσομαι;
ΙΟ. Παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λελειμμένοις.
ΑΛ. Ἢν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ;

---

690. σκήνωμα προστίθεις.
691. μή τι μ' ἔρυκε
694. ὁπλίταις——φανῇ;
700. γίνεται
704. ἄλλως;
705. ὑμετέραν.
706. χρὴ γνωσιμαχεῖν τὴν ἡλικίαν,
708. κτήσῃ
710. λιπεῖν μ' ἔρημον σὺν
711. μέλλειν.
712. τίδ' ἢν θάνῃς σὺ,
713. πᾶσι τοῖς λελειμμένοις.

ΙΟ. Οἶδ' οὐ προδώσουσίν σε (μὴ τρέσῃς) ξένοι.
ΑΛ. Τοσόνδε γάρ τοι θάρσος, οὐδὲν ἄλλ', ἔχω.
ΙΟ. Καὶ Ζηνὶ τῶν σῶν, οἶδ' ἐγὼ, μέλει πόνων.
ΑΛ. Φεῦ.
Ζεὺς ἐξ ἐμοῦ μὲν οὐκ ἀκούσεται κακῶς.
εἰ δ' ἔστιν ὅσιος, αὐτὸς οἶδεν, εἰς ἐμέ.
ΘΕ. Ὅπλων μὲν ἤδη τήνδ' ὁρᾷς παντευχίαν.
φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας.
ὡς ἐγγὺς ἀγὼν, καὶ μάλιστ' Ἄρης στυγεῖ
μέλλοντας. εἰ δὲ τευχέων φοβεῖ βάρος,
νῦν μὲν πορεύου γυμνὸς, ἐν δὲ τάξεσι
κόσμῳ πυκάζου τῷδ'. ἐγὼ δ' οἴσω τέως.
ΙΟ. Καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐμοὶ πρόχειρ' ἔχων
τεύχη, κόμιζε. χειρὶ δ' ἔνθες ὀξύην,
λαιόν τ' ἔπαιρε πῆχυν, εὐθύνων πόδα.
ΘΕ. Ἦ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὁπλίτην χρεών;
ΙΟ. Ὄρνιθος οὕνεκ' ἀσφαλῶς πορευτέον.
ΘΕ. Εἴθ' ἦσθα δυνατὸς δρᾶν, ὅσον πρόθυμος εἶ.
ΙΟ. Ἔπειγε, λειφθεὶς, δεινὰ πείσομαι, μάχης.
ΘΕ. Σύ τοι βραδύνεις, κοὐκ ἐγὼ, δοκῶν τι δρᾶν.
ΙΟ. Οὐκ οὖν ὁρᾷς μου κῶλον ὡς ἐπείγεται;
ΘΕ. Ὁρῶ δοκοῦντα μᾶλλον ἢ σπεύδοντά σε.
ΙΟ. Οὐ ταῦτα λέξεις, ἡνίκ' ἂν λεύσσῃς μ' ἐκεῖ.
ΘΕ. Τί δρῶντα; βουλοίμην δ' ἂν εὐτυχοῦντά γε.
ΙΟ. Δι' ἀσπίδος θείνοντα πολεμίων τινά.
ΘΕ. Εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε. τοῦτο γὰρ φόβος.

---

722. ἀγών.
723. μέλλοντος.——φοβῇ
724. τάξεσιν,
727. ἔνθεν ὀξύην,
732. ληφθεὶς,
733. κοὐκ ἐγὼ δοκῶ τι δρᾶν.
734. οὐκοῦν
736. σὺ ταῦτα λέξεις,
738. θένοντα
739. ἤδη πόθ' ἥξομένγε.

ΙΟ. Φεῦ.
εἴθ', ὦ βραχίων, οἷον ἡβήσαντά σε
μεμνήμεθ' ἡμεῖς, ἡνίκα ξὺν Ἡρακλεῖ
Σπάρτην ἐπόρθεις, ξύμμαχος γένοιό μοι
τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως
θείην. ἐπεί τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ.
ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχον,
εὐψυχίας δόκησις. οἰόμεσθα γὰρ
τὸν εὐτυχοῦντα, πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς. =

ΧΟ. Γᾶ, καὶ παννύχιος σελάνα,
καὶ λαμπρόταται θεοῦ
φαεσιμβρότου αὐγαί,
ἀγγελίαν μοι ἐνέγκατ',
ἰαχήσατε δ' οὐρανῷ,
καὶ παρὰ θρόνον ἀρχέταν,
γλαυκᾷ τ' ἐν Ἀθάνᾳ.
μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς,
μέλλω περὶ τῶν δόμων,
ἱκέτας ὑποδεχθείς,
κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ. =
Δεινὸν μὲν πόλιν ὡς Μυκήνας
εὐδαίμονα, καὶ δορὸς
πολυαίνετον ἀλκᾷ,
μῆνιν ἐμᾷ χθονὶ κεύθειν.
κακὸν δ', ὦ πόλις, εἰ ξένους
ἴκτορας παραδώσομεν,
† καὶ λεύσιμον ἄλγος.

---

742. σύμμαχος
745. ἔστι δ'
750. φαεσίμβροτοι
761. πολυαινέτου
762. ἐμὲ χθονὶ
764. ἱκτῆρας
765. καὶ λεύσιμον Ἄργος.

Ζεύς μοι ξύμμαχος, οὐ φοβοῦμαι.
Ζεύς μοι χάριν ἐνδίκως
ἔχει. οὔ ποτε θνατῶν
† ἥσσονές ποτ' ἂν, εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται. ═
Ἀλλ' ὦ πότνια, (τὸ γὰρ οὖδας
γᾶς σὸν, καὶ πόλις, ἇς σὺ μάτηρ,
δέσποινά τε καὶ φύλαξ)
πόρευσον ἄλλᾳ τὸν οὐ δικαίως
τᾷδ' ἐπάγοντα δορύσσοντα
στρατὸν Ἀργόθεν. οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ
δίκαιός εἰμ' ἐκπεσεῖν μελάθρων. ═
Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ πολύθυτος ἀεὶ
τιμὰ κραίνεται, (οὐδὲ κεύθει
μηνῶν φθινὰς ἁμέρα)
νέων τ' ἀοιδαί, χορῶν τε μολπαί.
ἀνεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ,
ὀλολύγματα παννυχίοις ὕπο παρ-
θένων ἰαχεῖ ποδῶν κρότοισι. ═

ΘΕ. Δέσποινα, μύθους σοί τε συντομωτάτους
κλύειν, ἐμοί τε τούσδε καλλίστους φέρω,
νικῶμεν ἐχθροὺς, καὶ τροπαῖ' ἱδρύεται,
παντευχίαν ἔχοντα πολεμίων σέθεν.

ΑΛ. Ὦ φίλταθ', ἥδε σ' ἡμέρα διήλασεν
ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασι.
μιᾶς δέ μ' οὔπω ξυμφορᾶς ἐλευθεροῖς.
φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω.

---

770. σὸν γὰρ οὖδας
771. μήτηρ,
773. πόρευσον, ἀλλὰ
774. τὰ δ' ἐπάγοντα
777. ἀλλ' ἐπεὶ σοὶ πολύθυτος αἰεὶ
780. ναῶν τ' ἀοιδαί,
783. κρότοισιν.
785. ἐμοί τε τῷδε
786. τρόπαι'
788. ἥδέ σ'
790. συμφορᾶς

ΘΕ. Ζῶσιν, μέγιστόν γ' εὐκλεεῖς κατὰ στρατόν.
ΑΛ. † Ὁ μὲν γέρων οὐκ ἔστιν Ἰόλεως ὅδε;
ΘΕ. Μάλιστα, πράξας γ' ἐκ θεῶν κάλλιστα δή.
ΑΛ. Τί δ' ἔστι; μῶν τι κεδνὸν ἠγωνίζετο;
ΘΕ. Νέος μεθέστηκ' ἐκ γέροντος αὖθις αὖ.
ΑΛ. Θαυμάστ' ἔλεξας. ἀλλά σ' εὐτυχῆ φίλων
μάχης ἀγῶνα πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.
ΘΕ. Εἷς μου λόγος σοι πάντα σημανεῖ τάδε.
ἐπεὶ γὰρ ἀλλήλοισιν ὁπλίτην στρατὸν
κατὰ στόμ' ἐκτείνοντας ἀντετάξαμεν,
ἐκβὰς τεθρίππων Ὕλλος ἁρμάτων πόδα,
ἔστη μέσοισιν ἐν μεταιχμίοις δορὸς,
κἄπειτ' ἔλεξεν· Ὦ στρατήγ', ὃς Ἀργόθεν
ἥκεις, τί τήνδε γαῖαν οὐκ εἰάσαμεν
* * * * * * * * * * * *

καὶ τὰς Μυκήνας οὐδὲν ἐργάσει κακὸν,
ἀνδρὸς στερήσας. ἀλλ' ἐμοὶ μόνος μόνῳ
μάχην ξυνάψας, ἢ κτανὼν, ἄγου λαβὼν
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἢ θανὼν, ἐμοὶ
τιμὰς πατρῴους, καὶ δόμους ἔχειν ἄφες. —
στρατὸς δ' ἐπῄνεσ', εἴς τ' ἀπαλλαγὰς πόνων
καλῶς λελέχθαι μῦθον, εἴς τ' εὐψυχίαν.
ὁ δ' οὔτε τοὺς κλύοντας αἰδεσθεὶς λόγων,
οὔτ' αὐτὸς αὑτοῦ δειλίαν, στρατηγὸς ὤν,
ἐλθεῖν ἐτόλμησ' ἐγγὺς ἀλκίμου δορὸς,

---

793. F. ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι;
794. πράξας δ'
795. τίδ' ἐστι;
799. σημαίνει
801. ἐκτείνοντες
803. ἔστη
805. ἥκεις ἐπὶ τήνδε γαῖαν, οὐκ ἔα σά μὲν
Ib. Lacunam post hunc versum non indicat Aldus.
806. ἐργάσῃ
808. μάχῃ συνάψας,
813. ὅδ' —— λόγῳ,

ἀλλ' ἦν κάκιστος. εἶτα τοιοῦτος γεγὼς,
τοὺς Ἡρακλείους ἦλθε δουλώσων γόνους.
Ὕλλος μὲν οὖν ἀπῆχετ' εἰς τάξιν πάλιν.
μάντεις δ' ἐπειδὴ μονομάχου δι' ἀσπίδος
διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας,
ἔσφαζον, οὐκ ἔμελλον, ἀλλ' ἀφίεσαν
λαιμῶν βροτείων εὐθὺς οὔριον φόνον.
οἱ δ' ἅρματ' εἰσέβαινον, οἱ δ' ὑπ' ἀσπίδων
πλευροῖς ἔκρυπτον πλεύρ'. Ἀθηναίων δ' ἄναξ
στρατῷ παρήγγειλ', οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ,
Ὦ ξυμπολῖται, τῇ τε βοσκούσῃ χθονὶ,
καὶ τῇ τεκούσῃ, νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών.—
ὁ δ' αὖ τό τ' Ἄργος μὴ καταισχῦναι θέλειν,
καὶ τὰς Μυκήνας, ξυμμάχους ἐλίσσετο.
ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ
σάλπιγγι, καὶ ξυνῆψαν ἀλλήλοις μάχην,
πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν,
πόσον † τιναγμὸν, οἰμωγήν θ' ὁμοῦ;
τὰ πρῶτα μέν νυν πίτυλος Ἀργείου δορὸς
ἐῤῥήξαθ' ἡμᾶς, εἶτ' ἐχώρησαν πάλιν.
τὸ δεύτερον δὲ, ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ,
ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στὰς, ἐκαρτέρει μάχη.
πολλοὶ δ' ἔπιπτον. ἦν δὲ τοῦ κελεύσματος,
Ὦ τὰς Ἀθήνας, ὦ τὸν Ἀργείων γύην
σπείροντες, οὐκ ἀρήξετ' αἰσχύνην πόλει;—
μόλις δὲ, πάντα δρῶντες, οὐκ ἄτερ πόνων,

---

823. οἵδ' bis
824. πλευραῖς ἔκρυπτον
828. ὅδ' αὐτὸ τἄργος μὴ καταισχῦναι θέλων,
829. συμμάχους
830. ἐσήμην'
831. συνῆψαν
833. πόσον τινὰ τιναγμὸν,
834. τὰ πρῶτα μὲν νῦν
837. ἐκαρτέρει μάχῃ.

ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον εἰς φυγὴν δόρυ.
κἀνταῦθ' ὁ πρέσβυς Ὕλλον ἐξορμώμενον
ἰδὼν, ὀρέξας ἱκέτευσε δεξιὰν
Ἰόλαος, ἐμβῆσαί νιν ἵππειον δίφρον.
λαβὼν δὲ χερσὶν ἡνίας, Εὐρυσθέως
πώλοις ἐπεῖχε. τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων
λέγοιμ' ἂν ἄλλων, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών.
Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον
δίας Ἀθάνας, ἅρμ' ἰδὼν Εὐρυσθέως,
ἠράσαθ' Ἥβῃ Ζηνί θ', ἡμέραν μίαν
νέος γενέσθαι, κἀποτίσασθαι δίκην
ἐχθρούς. κλύειν δὴ θαύματος πάρεστί σοι.
δισσὼ γὰρ ἀστέρ' ἱππικοῖς ὑπὸ ζυγοῖς
σταθέντ', ἔκρυψαν ἅρμα λυγαίῳ νέφει.
σὸν δὴ λέγουσι παῖδά θ' οἱ σοφώτεροι,
Ἥβην θ'. ὁ δ' ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου νέων
βραχιόνων ἔδειξεν ἡβητὴν τύπον.
αἱρεῖ δ' ὁ κλεινὸς Ἰόλεως Εὐρυσθέως
τέτρωρον ἅρμα πρὸς πέτραις Σκειρωνίσι,
δεσμοῖς τε δήσας χεῖρας, ἀκροθίνιον
κάλλιστον ἥκει τὸν στρατηλάτην ἄγων,
τὸν ὄλβιον πάροιθε. τῇ δὲ νῦν τύχῃ
βροτοῖς ἅπασι λαμπρὰ κηρύσσει μαθεῖν,
τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν, πρὶν ἂν
θανόντ' ἴδῃ τις, ὡς ἐφήμεροι τύχαι.

ΧΟ. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε, νῦν ἐμοὶ δεινοῦ φόβου

---

843. Ἀργείων εἰς φυγὴν δόρυ;
845. F. ἵππιον
848. λέγοι μὲν ἄλλος,
854. F. ἐπὶ ζυγοῖς
856. παῖδά γ'
857. ἐκδὺς αἰθρίου,
859. ὁ κλεινὸς πόλεως
860. σκειρωνίσιν.
863. πάροιθεν.

ἐλεύθερον πάρεστιν ἦμαρ εἰσιδεῖν.
ΑΛ. Ὦ Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τἄμ᾽ ἐπεσκέψω κακά,
χάριν δ᾽ ὅμως σοι τῶν πεπραγμένων ἔχω.
καὶ παῖδα τὸν ἐμὸν πρόσθεν οὐ δοκοῦσ᾽ ἐγὼ
θεοῖς ὁμιλεῖν, νῦν ἐπίσταμαι σαφῶς.
ὦ τέκνα, νῦν δή, νῦν ἐλεύθεροι πόνων,
ἐλεύθεροι δὲ τοῦ κακῶς ὀλουμένου
Εὐρυσθέως ἔσεσθε, καὶ πόλιν πατρὸς
ὄψεσθε, κλήρους δ᾽ ἐμβατεύσετε χθονός,
καὶ θεοῖς πατρῴοις θύσεθ᾽. ὧν ἀπειργμένοι,
ξένοι πλανήτην εἴχετ᾽ ἄθλιον βίον.
ἀτὰρ τί κεύθων Ἰόλεως σοφόν ποτε,
Εὐρυσθέως ἐφείσαθ᾽, ὥστε μὴ κτανεῖν;
λέξον. παρ᾽ ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,
ἐχθροὺς λαβόντα, μὴ ἀποτίσασθαι δίκην.
ΘΕ. Τὸ σὸν προτιμῶν, ὥς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις
† κρατοῦντα, καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί.
οὐ μὴν ἑκόντα γ᾽ αὐτόν, ἀλλὰ πρὸς βίαν
ἔζευξ᾽ ἀνάγκῃ. καὶ γὰρ οὐκ ἐβούλετο
ζῶν εἰς σὸν ἐλθεῖν ὄμμα, καὶ δοῦναι δίκην.
ἀλλ᾽ ὦ γεραιά, χαῖρε, καὶ μέμνησ᾽ ὁμοῦ,
ὃ πρῶτον εἶπας, ἡνίκ᾽ ἠρχόμην λόγου,
ἐλευθερώσειν μ᾽. ἐν δὲ τοῖς τοιοῖσδε χρὴ
ἀψευδὲς εἶναι τοῖσι γενναίοις στόμα.
ΧΟ. Ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς, εἰ
λίγεια λωτοῦ χάρις ἐνὶ δαιτί,
εἴη τ᾽ εὔχαρις Ἀφροδίτα.

cf. Haupt in Hermes 8, 1

---

876. ἐμβατεύσεσθε
879. ἀτάρ τι
880. κτανεῖν,
886. ἔζευξ᾽ ἀνάγκη.
888. μέμνησό μου,
890. ἐλευθέρωσόν μ᾽.
893. ἐνὶ δαί,
894. εἴη δ᾽

τερπνὸν δέ τι καὶ φίλων ἄρ'
εὐτυχίαν ἰδέσθαι
τῶν πάρος οὐ δοκούντων.
πολλὰ γὰρ τίκτει
μοῖρα τελεσσιδώτειρ',
αἰών τε Κρόνου παῖς.═
Ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις,
δίκαιον, (οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι)
τιμᾶν θεούς· ὁ δὲ μὴ φάσκων,
ἐγγὺς μανιᾶν ἐλαύνει,
δεικνυμένων ἐλέγχων
τῶνδ'. ἐπίσημα γάρ τοι
θεὸς παραγγέλλει,
τῶν ἀδίκων παραιρῶν
φρονήματος ἀεί.═
Ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακὼς
τεὸς γόνος, ὦ γεραιά,
(φεύγω λόγον, ὡς τὸν Ἄϊδα
δόμον κατέβα, πυρὸς
δεινᾷ φλογὶ σῶμα δαισθείς)
Ἥβας τ' ἐρατὰν χροΐζει
λέχος χρυσέαν κατ' αὐλάν.
ὦ Ὑμέναιε, δισσοὺς
παῖδας Διὸς ἀξίωσας.═
Συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς.
καὶ γὰρ πατρὶ τῶνδ' Ἀθάναν

---

901. ὁδόν τινα.
904. μανιῶν
909. αἰεί.
911. θεὸς γόνος.
912. φεύγει——ἀΐδα
914. δαϊσθείς,
918. ἠξίωσας.
919. συμφέρεται.

λέγουσ' ἐπίκουρον εἶναι.
καὶ τούσδε θεᾶς πόλις
καὶ λαὸς ἔσωσ' ἐκείνας.
ἔσχεν δ' ὕβρις ἀνδρὸς, ᾧ θυ-
μὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος.
μή ποτ' ἐμοὶ φρόνημα,
ψυχά τ' ἀκόρεστος εἴη.

ΑΓ. Δέσποιν', (ὁρᾷς μὲν, ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται)
Εὐρυσθέα σοι τόνδ' ἄγοντες ἥκομεν,
ἄελπτον ὄψιν, τῷδέ τ' οὐχ ἧσσον τυχεῖν.
οὐ γάρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν,
ὅτ' ἐκ Μυκηνῶν πολυπόνοις ξὺν ἀσπίσιν
ἔστειχε, μείζω τῆς τύχης φρονῶν πολὺ,
πέρσων Ἀθήνας. ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν
δαίμων ἔθηκε, καὶ μετέστησεν τύχην.
Ὕλλος μὲν οὖν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἰόλεως, βρέτας
Διὸς τροπαίου καλλίνικον ἵστασαν.
ἐμοὶ δὲ πρὸς σὲ τόνδ' ἐπιστέλλουσ' ἄγειν,
τέρψαι θέλοντες σὴν φρέν'. ἐκ γὰρ εὐτυχοῦς
ἥδιστον ἐχθρὸν ἄνδρα δυστυχοῦνθ' ὁρᾷν.

ΑΛ. Ὦ μῖσος, ἥκεις; εἷλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ;
πρῶτον μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἐπίστρεψον κάρα,
καὶ τλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον
ἐχθρούς. κρατεῖ γὰρ νῦν γε, κοὐ κρατεῖς ἔτι.
ἐκεῖνος εἶ σὺ (βούλομαι γὰρ εἰδέναι)
ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ' ὅπου 'στὶ νῦν ἐμὸν

---

924. ἔσχε δ' ὕβρεις
925. βιαίως,
930. τῶνδέ τ'
932. πολυπόνῳ σὺν ἀσπίσιν
935. μετέστησε τύχας.
937. ἔστασαν.
943. ἐναντίους
944. κρατῇ γὰρ
945. ἐκεῖνος εἶ σύ;

παῖδ' ἠξίωσας, ὦ πανοῦργ', ἐφυβρίσαι;
τί γὰρ σὺ κεῖνον οὐκ ἔτλης καθυβρίσαι;
ὃς καὶ παρ' Ἀΐδην ζῶντά νιν κατήγαγες,
ὕδρας λέοντάς τ' ἐξαπολλύναι λέγων
ἔπεμπες. ἄλλα δ' οἷ' ἐμηχανῶ κακὰ,
σιγῶ. μακρὸς γὰρ μῦθος ἂν γένοιτό μοι.
κοὐκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα τολμῆσαι μόνον,
ἀλλ' ἐξ ἁπάσης κἀμὲ καὶ τέκν' Ἑλλάδος
ἤλαυνες, ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
τοὺς μὲν γέροντας, τοὺς δὲ νηπίους ἔτι.
ἀλλ' ηὗρες ἄνδρας, καὶ πόλισμ' ἐλεύθερον,
οἵ σ' οὐκ ἔδεισαν. δεῖ σε κατθανεῖν κακῶς.
καὶ κερδανεῖς ἅπαντα. χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ
θνήσκειν σε, πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον.
ΑΓ. Οὐκ ἔστιν ὅσιόν τόνδε σοι κατακτανεῖν.
ΑΛ. Ἄλλως ἄρ' αὐτὸν αἰχμάλωτον εἵλομεν.
εἴργει δὲ δή τίς τόνδε μὴ θανεῖν νόμος;
ΑΓ. Τοῖς τῆσδε χώρας προστάταισιν οὐ δοκεῖ.
ΑΛ. Τί δὴ τόδ'; ἐχθροὺς τοισίδ' οὐ καλὸν κτανεῖν;
ΑΓ. Οὐχ ὅντιν' ἄν γε ζῶνθ' ἕλωσιν ἐν μάχῃ.
ΑΛ. Καὶ ταῦτα δόξανθ' Ὕλλος ἐξηνέσχετο;
ΑΓ. Χρῆν δ' αὐτὸν, οἶμαι, τῇδ' ἀπιστῆσαι χθονί.
ΑΛ. Χρῆν τόνδε μὴ ζῆν, μὴ δ' ὁρᾶν φάος τόδε.
ΑΓ. Τότ' ἠδικήθη πρῶτον οὐ θανὼν ὅδε.

---

947. ἐφυβρίσαι.
948. ἐφυβρίσαι,
951. ἔπεμπες;
957. ἀλλ' εὗρες
959. χρὴ γὰρ
961. Chori personam praefigit Aldus. Sic etiam vv. 964. 966. 968. 970. 972. 974.
Ib. οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν,
962. Nuntii personam praefigit Aldus. Sic etiam vv. 965. 967. 969. 971.
Ib. εἵλομεν;
965. τί δὴ τόδ', ἐχθροὺς τοῖσι δ'
967. δόξαν θ'
969. μήδ' ὁρᾶν φάος ἔτι.

ΑΛ. Οὐκ οὖν ἔτ' ἐστὶν ἐν καλῷ δοῦναι δίκην;
ΑΓ. Οὐκ ἔστι τοῦτον ὅστις ἂν κατακτάνοι.
ΑΛ. Ἔγωγε· καίτοι φημὶ κἄμ' εἶναί τινα.
ΑΓ. Πολλήν ἄρ' ἕξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τόδε.
ΑΛ. Φιλῶ πόλιν τήνδ', (οὐδὲν ἀντιλεκτέον)
τοῦτον δ', ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμὰς,
οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται.
πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν, ὅστις ἂν θέλῃ,
καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρὴ,
λέξει. τὸ δ' ἔργον τοῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται.
ΧΟ. Δεινόν τι, καὶ ξυγγνωστὸν, ὦ γύναι, σ' ἔχειν
νεῖκος πρὸς ἄνδρα τόνδε γιγνώσκω καλῶς.
ΕΥ. Γύναι, σάφ' ἴσθι μή με θωπεύσοντά σε,
μὴ δ' ἄλλο μηδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι
λέξονθ', ὅθεν χρὴ δειλίαν ὀφλεῖν τινα.
ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐκ ἑκὼν τόδ' ἠράμην,
οὐ δῆτα, σοὶ μὲν αὐτανέψιος γεγὼς,
τῷ σῷ δὲ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλέει.
ἀλλ' εἴτ' ἔχρῃζον, εἴτε μὴ, (θεὸς γὰρ ἦν)
Ἥρα με κάμνειν τήνδ' ἔθηκε τὴν νόσον.
ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ δυσμένειαν ἠράμην,
κἄγνων ἀγῶνα τόνδ' ἀγωνιούμενος,
πολλῶν σοφιστὴς πημάτων ἐγιγνόμην,
καὶ πόλλ' ἔτικτον νυκτὶ συνθακῶν ἀεὶ,
ὅπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς
ἐχθροὺς, τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ,

971. οὐκοῦν ἔτ' ἐστιν—δίκην.
973. ἔγωγε καὶ τίφημι κἂν μεῖναί τινα;
978. ὅστις ἂν θέλοι,
981. συγγνωστὸν
982. γινώσκω
983. θωπεύσαντά σε,
985. ὄφλειν τινά.
987. ἤδη γε σοὶ μὲν
988. Ἡρακλεῖ.
993. ἐγινόμην,
994. συνθακὼν
996. τολοιπὸν μὴ συνοικοίην

εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐτητύμως
ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα. καὶ γὰρ ἐχθρὸς ὢν
ἀκούσεται τά γ' ἐσθλὰ, χρηστὸς ὢν ἀνήρ.
κείνου δ' ἀπαλλαχθέντος, οὐκ ἐχρῆν μ' ἄρα
μισούμενον πρὸς τῶνδε, καὶ ξυνειδότα
ἔχθραν πατρῴαν, πάντα κινῆσαι πέτρον,
κτείνοντα, κἀκβάλλοντα, καὶ τεχνώμενον;
τοιαῦτα δρῶντι, τἄμ' ἐγίγνετ' ἀσφαλῆ.
οὐκ οὖν σύ γ' ἂν λαβοῦσα τὰς ἐμὰς τύχας,
ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα
ἤλαυνες ἂν κακοῖσιν, ἀλλὰ σωφρόνως
εἴασας οἰκεῖν Ἄργος· οὔ τιν' ἂν πίθοις.
νῦν οὖν ἐπειδή μ' οὐ διώλεσαν τότε
πρόθυμον ὄντα, τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις
οὐχ ἁγνός εἰμι τῷ κτανόντι κατθανεῖν,
πόλις τ' ἀφῆκε σωφρονοῦσα, τὸν θεὸν
μεῖζον τίουσα τῆς ἐμῆς ἔχθρας πολύ.
προσεῖπας, ἀντήκουσας. ἐντεῦθεν δὲ χρὴ
τὸν προστρόπαιον, τόν τε γενναῖον καλεῖν.
οὕτω γε μέν τοι τἄμ' ἔχει. θανεῖν μὲν οὐ
χρῄζω, λιπὼν δ' ἂν οὐδὲν ἀχθοίμην βίον.

ΧΟ. Παραινέσαι σοι σμικρὸν, Ἀλκμήνη, θέλω,
τὸν ἄνδρ' ἀφεῖναι τόνδ', ἐπεὶ πόλει δοκεῖ.

ΑΛ. Τί δ' ἢν θάνῃ τε, καὶ πόλει πειθώμεθα;

ΧΟ. Τὰ λῷστ' ἂν εἴη. πῶς τάδ' οὖν γενήσεται;

ΑΛ. Ἐγὼ διδάξω ῥᾳδίως. κτανοῦσα γὰρ
τόνδ', εἶτα νεκρὸν τοῖς μετελθοῦσιν φίλων

999. ἀκούσεταί γ' ἐσθλὰ,
1003. τεχνώμενον.
1004. τἄμα γίγνετ'
1005. οὐκοῦν σύγ' ἀναλαβοῦσα
1006. δυσγενῆ
1011. κατθανών.
1014. πρὸς ἄγ' εἶπας,
1017. ἀχθοίην
1018. μικρὸν
1020. τίδ' ἂν θάνητε, καὶ πόλει πειθώμεθα;

δώσω. τὸ γὰρ σῶμ᾽ οὐκ ἀπιστήσω χθονί.
οὗτος δὲ δώσει τὴν δίκην θανὼν ἐμοί.
ΕΥ. Κτεῖν᾽, οὐ παραιτοῦμαί σε. τήνδε δὲ πτόλιν,
ἐπεί μ᾽ ἀφῆκε, καὶ κατῃδέσθη κτανεῖν,
χρησμῷ παλαιῷ Λοξίου δωρήσομαι,
ὃς ὠφελήσει μεῖζον ἢ δοκεῖν, χρόνῳ.
θανόντα γάρ με θάψετ᾽, οὗ τὸ μόρσιμον,
Δίας πάροιθε παρθένου Παλληνίδος.
καὶ σοὶ μὲν εὔνους, καὶ πόλει σωτήριος
μέτοικος ἀεὶ κείσομαι κατὰ χθονὸς,
τοῖς τῶνδε δ᾽ ἐκγόνοισι πολεμιώτατος,
ὅτ᾽ ἂν μόλωσι δεῦρο σὺν πολλῇ χερὶ,
χάριν προδόντες τήνδε. τοιούτων ξένων
προὔστητε. πῶς οὖν ταῦτ᾽ ἐγὼ πεπυσμένος
δεῦρ᾽ ἦλθον, ἀλλ᾽ οὐ χρησμὸν ᾐδούμην θεοῦ;
Ἥραν νομίζων θεσφάτων μείζω πολὺ,
κοὐκ ἂν προδοῦναί μ᾽. ἀλλὰ μήτε μοι χοὰς,
μήθ᾽ αἷμ᾽ ἐάσῃς εἰς ἐμὸν στάξαι τάφον.
κακὸν γὰρ αὐτοῖς νόστον ἀντὶ τῶνδ᾽ ἐγὼ
δώσω. διπλοῦν δὲ κέρδος ἕξετ᾽ ἐξ ἐμοῦ.
ὑμᾶς τ᾽ ὀνήσω, τούσδε τε βλάψω θανών.
ΑΛ. Τί δῆτα μέλλετ᾽, (εἰ πόλει σωτηρίαν
κατεργάσασθαι τοῖσί τ᾽ ἐξ ὑμῶν χρεὼν)
κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ᾽, ἀκούοντες τάδε;
δείκνυσι γὰρ κέλευθον ἀσφαλεστάτην.
ἐχθρὸς μὲν ἀνὴρ, ὠφελεῖ δὲ κατθανών.

1026. τήνδε δὴ πόλιν
1029. μεῖζον᾽ ἢ δοκεῖν,
1031. δίκας πάροιθε.
1035. ὅταν
1038. ἠρόμην θεοῦ.
1039. νομίζω
1040. μήτέ μοι
1041. στάξαι τόπον.
1044. τούσδέ τε
1046. ἐξ ἡμῶν
1047. τάδε.
1049. ἀνὴρ,

κομίζετ' αὐτὸν, δμῶες. εἶτα χρὴ † κυσὶν
δοῦναι κτανόντας. μὴ γὰρ ἐλπίσῃς, ὅπως
αὖθις πατρῴας ζῶν ἔμ' ἐκβαλεῖς χθονός.=

ΧΟ. Ταῦτα δοκεῖ μοι. στείχετ', ὀπαδοί.
τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν
καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσι.=

1050. F. εἶτα χρὴ πυρὶ   1055. βασιλεῦσιν.

ANNOTATIONES

IN EURIPIDIS HERACLIDAS.

[Coniicio actam Heraclidas tragoediam Ol. XC, 3. quum rupto foedere Argivi pacem cum Laconibus facerent, Atheniensibus autem bellum inferrent, efficientibus optimatibus (Thucyd. V, 76 sq.), qui ipsi in Heraclidis Euripidis iniuriam faciunt: anno tamen proximo, restituto Argis populari imperio, cum Atheniensibus in gratiam redeunt (Thucyd. V, 82. coll. Dodwell. Annal. Thucyd. p. 687.) unde calculus noster fit etiam firmior. Boeckh. de Tragicis Graecis p. 190. *G. D.*]

1. *Τοὺτό μοι δεδογμένον* (*δεδεγμένον* Trincavellus) Stobaeus X. p. 126. Gesn. ubi leguntur quatuor primi huius fabulae versus. Quinti initium in sua ed. addidit Grotius.

2. Distinctio quam post *δίκαιος* habet etiam Aldus, significat verba *τοῖς πέλας* non cum *δίκαιος* sed cum *πέφυκε* conjungenda esse. Vertit Brodaeus, *Ad cognatos affinesque suos juvandos natus est.* Melius Gesnerus ad Stobaeum, *Quod vir justus natus sit in proximi commodum.* Ubi vocabulum *proximi* eodem sensu accipiendum est, quo dicitur in Latina librorum utriusque foederis versione, *Diliges proximum tuum sicut te ipsum.* De quo consulendus omnino Schleusnerus v. *Πλησίον.* Iolai igitur secta fuit, ut Catonis, *Non sibi, sed toti genitum se credere mundo*, praecipue vero patriae et amicis. Ita Iphigenia apud nostrum Iph. A. 1385. *Καὶ γὰρ οὐχ οὕτω τι λίαν ἐμὲ φιλοψυχεῖν χρεών. Πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὴν ἔτεκες, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.* Ita scribendum esse priorem versum satis constat ex El. 1105.

3. *Εἰς τὸ κέρδος ἀνειμένον. Propensum in lucrum* plerique interpretes. Malim, *lucro deditum.* Milites Aegyptios *τοὺς ἐς τὸν πόλεμον ἀνειμένους* appellat Herodotus II. 167. Paullo ante c. 165. verba *ἀνέονται* (malim *ἀνέαται*) *ἐς τὸ μάχιμον* eodem sensu usurpantur. Apud eundem VII.

108. qui libert...
aliis libris ἐλευθέ...
τὸν ἐς παιγνίην, ...
propter praeposit...
Cujus constructione...
poëtas haud reperi.

4. *Φίλοις τ' ἄχρηστος* Sto...
scriptura. Solent enim...
sententiis publica et p...
ster Antiopa fr. 11. *Ὁ* ...
Πόλει τ' ἄριστος. Ibid. fr. ...
καὶ πόλει γενήσεται, Φίλο...
fr. 10. *Κόσμος δὲ σιγῆς* ...
ἐκλαλοῦν τοῦθ', ἡδονῆς μὲν ...
νὴς δὲ καὶ πόλει. Dubito de ...
tius nostro versui simillimus ...
stro loco verba *καὶ ξυναλλ*...
officiis accipienda sunt. *Συ*...
cum aliquo habere significat. ...
commercio gravis.

Ibid. *Συναλλάξαι* Stobaeus. Quae ...
nihilo deterior est. *Ἀναγκάζειν* ...
senarii habet Aldus in Hippol. 9...

5. Aesch. Prom. 336. *ἔργῳ κοὐ λόγῳ* ...
tus V. 24. *Τοῦτο δὲ οὐ λόγοισι* ...
Ex Addendis.]

6. *Αἰδοῖ.* *Prae pudore* omnes inter...
terpretationem suppeditabit ipse ...
τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων, Θ...
τολμῆσαι θανεῖν. Τὸ γὰρ τραφῆναι ...
Αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ...
πᾶς τις.

7. *Ἥσυχον νάειν* P. E. *Ἥσυχον μένειν* ...
infra v. 478. *ἥσυχαι θάσσουσι* Hec. ...
901. *οὐ μενοῦμεν ἥσυχοι* Iph. T. ...
Tro. 985. (ubi legendum ...
Bacch. 622. *ἥσυχος ἐκθάμενος* ...
incertum Rhes. 123. *ἥσυ*...
Hinc nostro loco *ἥσυ*...
et adjectiva sae...
979. ubi ...
fabulae v...
Med. 15...
305. e...
γε va...
Ne...

ἐξὸν ἀτέκνοις Ἀγάμοις τ' εἶναι διὰ παντός. Sed apud Atticos longe usitatior est accusativus, quem in Alcestide agnoscit Graecus interpres. Ceterum liceat mihi, dum de voce ἥσυχος agitur, locum ex Euripidis Bacchis, quem in indice omisit Beckius, paullo emendatiorem quam vulgo legitur exhibere. V. 635. πρὸς θεὸν γὰρ, ὢν ἀνὴρ, Εἰς μάχην ἐλθεῖν ἐτόλμ'. ἥσυχος δ' ἐκ βάκχας ἄγων Δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς, Πενθέως οὐ φροντίσας. Metrum est trochaicum. Ἐτόλμησ' recte dedit Barnesius, consentiente altero codicum a Musgravio collatorum, quorum alter ἐτόλμησεν habet, quod eodem redit. Praeterea αὐτὸς pro ἥσυχος dedit Barnesius, ὠκὺ malebat Musgravius. Legendum, ἥσυχος δ' ἐκ βασιλικῶν Δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς. Verba sunt Bacchi ex Penthei regia exeuntis. Eadem verba, βασιλικῶν ἐκ δωμάτων, leguntur in El. 306. [Noster Hec. 901. Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον. *Manere necesse est, navigationem exspectantes tranquillam.* Vereor ut πλοῦν ἥσυχον quisquam unquam dixerit. Distingue, Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας, ἥσυχον. Μένειν ἥσυχον noster Iph. T. 1454. Tro. 985. Heracl. 478. Praecedit στρατῷ, ad quod refertur utrumque ὁρῶντας et ἥσυχον. Vide omnino ad v. 801. Ceterum non repugnabo, siquis ἡσύχους legere malit apud Aesch. Suppl. 732. Ἀλλ' ἡσύχως χρὴ καὶ σεσωφρονισμένως Πρὸς πρᾶγμ' ὁρῶσας τῶνδε μὴ ἀμελεῖν θεῶν. Confer Xenoph. Paed. V. 3, 55. Αὐτὸς δὲ παρελαύνων τὸν ἵππον εἰς τὸ πρόσθεν, ἥσυχος κατεθεᾶτο τὰς τάξεις. *Stephanus suspicatur*, inquit Zeunius, *ab auctore esse* ἡσύχως. *Sed—quem fugit, saepe adjectiva habere vim adverbiorum?* Idem Anab. VI. 5, 11. Ἡσύχως προῆγον. Ἥσυχοι cod. Etonensis. Lego ἡσυχῇ προῆγον, collato Aristoph. Nub. 324. *Ex Addendis.*]

8. Πλεῖστον P. E. Noster Alc. 967. Πλεῖστον ἁψάμενος λόγων.

Ibid. Ἡρακλέει hic et infra v. 988. dedi ex monitu Porsoni ad Med. 675.

10. Τὰ κείνου divisim primus edidit Barnesius.

11. Αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας. Ridet haec Aristophanes Eccl. 412. Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας Τετραστατήρου καὐτόν. ἀλλ' ὅμως ἐρῶ, Ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε. Idem Eq. 214. Τάραττε, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα. Schol. Παρῳδίας τρόπον. παρῴδησε γὰρ τὸν ἴαμβον ἐξ Ἡρακλειδῶν Εὐριπίδου. Nihil in nostra fabula reperio, quod in comici senario παρῳδημένον videatur. Nescio cujus Pamphili Heraclidas memorat Aristophanes Plut. 385. Picturane an tragoedia fuerint Pamphili Heraclidae in-

certum est. Grammaticorum conjecturas recenset Scholiastes.

[12. Ἀπαλλάχθη ex Hervagiana prima edd. pleraeque. *Ex Addendis.*]

14. Ἀλλ' ἐξέδραν μιν Barnesius ex emendatione Scaligeri. Ἀλλ' ἐξέδραμεν Musgravius ex emendatione Reiskii. Tria sunt verba ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω, ἐκδιδράσκω, quorum futura sunt ἀποδράσομαι, διαδράσομαι, ἐκδράσομαι, aoristi ἀπέδραν, διέδραν, ἐξέδραν. Praeter nostrum locum, et Soph. Aj. 167. ubi legitur ἀπέδραν pro ἀπέδρασαν, nusquam, quod sciam, haec verba apud tragicos occurrunt. Ἐξεδίδρασκε, *effugiebat*, *effugere conabatur*, habet Aristoph. Vesp. 126. ἐκδιδράσκουσιν Thucydides I. 126. ἐκδιδρήσκει Ionice Herodotus VI. 24. 90. IX. 88. ἐκδρᾶσα Aristoph. Eccl. 55. ἐκδράντες Herod. IV. 148. [Ἐκδιδράσκουσιν Thucydides I. 126. VI. 7. *Ex Addendis.*]

Ibid. Πόλις μὲν οἴχεται. *Patriam amisimus.* Brodaeus. Pulcherrime hunc versum reddit Stiblinus, *Sed effugi, dejectis moenibus.*

16. Pro ἐξορίζοντες suspicatur Barnesius [et nulla Barnesii mentione facta Toupius ad Longinum p. 323. ed. min.] legendum esse ἐξορισθέντες. Sed nihil opus. Ἐξορίζειν enim valet ἐξορίζειν ἑαυτόν. Sic ῥίψαι Cycl. 165. ἔπαλλε El. 435. κρύπτοντα Phoen. 1124. Musgravius. Noster Med. 433. διδύμους ὁρίσασα πόντου πέτρας. Nostro loco participium praeteriti temporis ἐξορισθέντες sententiae repugnat. [Aesch. Suppl. 553. διχᾷ δ' ἀντίπορον Γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει. *Ex Addendis.*]

18. Ἐς ἡμᾶς edd. recentiores ex emendatione Brodaei.

19. Ὅποι γῆς P. E. Πῇ γῆς et ὅπῃ γῆς ex Atticorum scriptis prorsus ejicienda esse censeo. Apud Aesch. Prom. 566. ubi vulgo legitur ὅπῃ γῆς, ὅποι γῆς praebet cod. Mediceus. Nostro loco ὅποι accipiendum quasi esset ἐκεῖσε ὅπου, ut verbis utar Porsoni ad Hec. 1062. qui exempla allegat Iph. T. 118. 119. et Soph. Phil. 482. ubi repone εἰς πρύμνην.

21. Προτείνων Musgravius ex emendatione Canteri. Sic καθεῖμαι pro καθεῖναι Aldus Iph. T. 52. γάμος pro γένος Bacch. 261. et alia nonnulla ejusdem generis vitia. Προτείνων autem, monente Musgravio, *minaciter ostentans* significat. Nos, *holding out.* Ordo est, προτείνων φίλων, ἡμετέρων scilicet, Ἄργος οὐ σμικρὰν πόλιν. Conjecturam meam προτείνων—φίλοις, hodie supervacaneam esse suspicor. Genitivum enim in simili locutione adhibet Herodotus IX. 4. Ταῦτα δὲ τὸ δεύτερον ἀπέστελλε, προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας, ἐλπίζων δὲ

σφίας ὑπῆσειν τῆς ἀγνωμοσύνης, ὡς δορυαλώτου ἐούσης πάσης τῆς Ἀττικῆς χώρης. Ubi conjicio προέχων eodem fere sensu usurpari, quo apud nostrum προτείνων. Longe aliter tamen Herodoti locum accipiunt ejus interpretes. Ut verum fatear, de utroque loco ampliandum censeo. Sed audiendus Musgravius.

21. 22. Emendabam olim φιλεῖν, quod et nunc verum censeo, non tamen loco persanando sufficere. Legendum, ni fallor, Πόλιν προτείνων Ἄργος, οὐ σμικρὰν φιλεῖν Ἔχθραν τε θέσθαι. *Ostendens civitatem Argivam, potentem et amicitiam et odia exercere.* Favent MSS. E. G. γε θέσθαι pro γενέσθαι exhibentes. Musgravius. Ἔχθραν γε θέσθαι recepi. Sic πόλεμον θέσθαι Or. 13. Eodem sensu dicitur ἔχθραν ξυνάπτειν infra v. 460. συμβαλὼν ἔχθραν Med. 44. Quomodo autem haec verba cum superioribus cohaereant, haud ita facile dixerim. An recte dicitur in tragico sermone, οὐ σμικρὸς ἔχθραν θέσθαι, *potens odia exercere?* Vellem interpretationem suam exemplis confirmasset Musgravius. Vide an verborum ἔχθραν γε θέσθαι sententia sit, ὥστε ἔχθραν ἡμῖν θέσθαι τοὺς ἡμετέρους φίλους, *ita ut ex amicis fiant nobis inimici.*

29. Οὐκ ἔστιν πατὴρ Barnesius, et ante eum Grotius in Excerptis. Facile veniam ab eruditis me impetraturum spero, si parcior fuero in his minutiis indicandis. Meminerit lector, me nihil mihi vindicare, quod diserte pro meo non proponam.

32. Ξύγκληρον—χθόνα. Eodem sensu dicitur ξύνοικον λαὸν infra v. 82. Vide ad v. 81. Scenam fabulae non temere Marathone collocavit poëta, sed in eo veterem civium suorum opinionem secutus est. Vide Sophoclis interpretem, cujus verba ad v. 81. citabo. Duo autem fuerunt Atticae pagi, in quibus maxime vigeret Herculis cultus, Marathon scilicet, et ὁ Διομείων δῆμος, in quo situm erat nobile gymnasium Cynosarges. Herculis fanum Marathonium memorat praeter alios Herodotus VI. 108. utrumque idem VI. 116. Heraclea Marathonia inter celeberrimas Graeciae πανηγύρεις recenset Pindarus Olymp. IX. 134. XIII. 157. Pyth. VIII. 113.

33. Καθεζόμεσθα primus edidit Barnesius. *Sedemus* omnes interpretes. Rectius, *consedimus.* Ἑζόμην enim apud Atticos aoristus est.

34. Προσωφελῆσαι. *Ut ab eis juvemur.* Brodaeus. Dicitur ἱκέτας προσωφελῆσαι, monente Musgravio, ut infra v. 345. ἱκέται εὖ πρᾶξαι πόλιν.

37. Τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας. Quae fuerit inter Herculis et Thesei liberos affinitas, infra ostendit Euripides v. 208. Brod.

38. *Τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν.* Ita Ms. Steph. [et edd. recentiores.] Sensus videtur esse, *hanc profectionem, hanc migrandi vicem.* Nam si τήνδε ὁδὸν interpretaris διὰ τῆσδε τῆς ὁδοῦ, inepta erit sententia. Musgravius. Ita Soph. Oed. C. 96. Ἔγνωκα μέν νυν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν Ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. Ut nostro loco ὅρον et ὁδὸν, ita permutantur προσουρίσας et προσουδίσας in Iph. A. 1151. Ζωδίων pro ζωρίων restituendum Scholiastae ad Apollonium Rhod. I. 1265. Vide ad v. 1038.

39. *Δυοῖν γερόντοιν.* Infra etiam v. 653. Iolaus et Alcmena duo senes appellantur. Quod recte monet argumenti scriptor, Iolaum Herculis fratris filium fuisse, ideoque Alcmenae nepotem, vel nescivit poëta, vel non recordatus est, vel prudens dissimulavit. Non enim pulchre inducitur decrepitus senex, cujus avia non modo adhuc vivat, verum etiam in eadem tragoedia in scenam mox prodeat. Verum multa hujusmodi apud Euripidem.

40. *Καλχαίνω* edd. recentiores ex emendatione Brodaei, qui citat Soph. Ant. 20. Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Cum Aldo consentiunt E. G. Hesychius: *Καλκαίνεται* (ita cod.). φροντίζει, ταράττεται. Idem: *Καλχαίνει.* ταράσσει, πορφύρει, στένει, φροντίζει, ἄχθεται, κυκᾷ, ἐκ βυθοῦ ταράσσεται. Photius: Καλχαίνει. ἐκ βάθους ταράσσεται.

42. Legendum [cum Reiskio] ὑπηγκαλισμένη. Sic ὑπαγκάλιος παῖς apud Suidam. Musgravius. Ὑπαγκάλισμα legitur apud Soph. Trach. 540. Eurip. Tro. 752. Hel. 247. Ion. 1337. Postremus locus ita scribendus est, Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς. Cum autem ὑπαγκαλίζων habeat noster Cycl. 496. nostro loco non male legeretur ὑπηγκαλισμένον vel ὑπηγκαλισμένας passivo sensu. Sed nihil temere mutandum.

44. *Κἀπιβωμιοστατεῖν.* *Et collocare supplices ad aram.* Portus. Imo, *stare.* Monstrum vocis appellat Musgravius, qui recte monet πελάζειν intransitive accipiendum esse. Noster Phoen. 513. πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι, Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, Τυχεῖν ἃ χρῄζει. Ceterum nullo sensu saepius usurpantur αἰδεῖσθαι et αἰσχύνεσθαι, quam de feminis virorum oculos fugientibus, ut nostro loco. Quo magis miror Marklandum et Musgravium αἰτεῖσθαι reponere in Iph. A. 992. Quem locum emendatiorem quam vulgo legitur hic apponam. Verba sunt Clytaemnestrae ad Achillem de Iphigenia. Βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ; Ἀπαρθένευτα μὲν τάδ'. εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ, Ἥξει σ', αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον. Εἰ δ' ἡ παροῦσα ταυτὰ τεύξομαι σέθεν, Μενέτω κατ' οἴκους. σεμνὰ

γὰρ σεμνύνεται. Ὁμοῦ θ', ὅσον γε δυνατὸν, αἰδεῖσθαι χρεών.

45. Οἷσι πρεσβεύει γένος. *Aetate provectiores.* BRODAEUS. *Quibus sexus est praestantior.* PORTUS. *Quibus provectior est aetas.* BARNESIUS. Γένος nunquam aetatem significat. Verte, *Hyllus et fratres illi quorum genus principatum obtinet.* Hac scilicet designatione filii legitimi ex uxore legitima procreati nothis opponuntur. HEATHIUS. Nihil clarius quam hic intelligi adultos Herculis filios, saltem illos qui per aetatem negotia obire poterant: ut contra ii, qui in Iolai tutela erant, ubique ut pueri commemorantur. Vide vv. 93. 174. 240. Legendum igitur γόνος, quod diversum sensum praebet. *Quorum natales priores sunt.* MUSGRAVIUS. Miror Musgravium non vidisse γόνος apud tragicos semper *prolem* significare. Etsi locum in promtu non habeo, ubi γένος *aetatem* significet, non dubito quin Brodaei interpretationem repudiata Porti versione recte revocarit Barnesius. Heathii interpretatio prorsus absurda est.

46. Ζητοῦσ', ὅπῃ γῆς tacite Barnesius. Ὅπου γῆς e G. recepit Musgravius. Mihi vero magis placuit ὅποι γῆς, subaudito scilicet ἐλθόντες. Ita noster Hec. 419. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον; Med. 1271. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας; Bacch. 184. Ποῖ δεῖ χορεύειν; ποῖ καθιστάναι πόδα; Herc. 74. Ὦ μῆτερ, αὐδᾷ, ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς; Cum nostro loco conferendus omnino Aristoph. Av. 44. Πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα, Ὅποι καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν. Ubi contra omnes fere libros ὅπου edidit Brunckius. Idem apud Soph. Oed. C. 23. ὅπου καθέσταμεν exhibet in textu, sed vulgatam scripturam ὅποι defendit in annotationibus, ubi allegare poterat ejusdem fabulae v. 1734.

49. Κήρυκα — Εὐρυσθέως. Cujus nomen in ipsa fabula nusquam legitur. Copreum eum appellat praeter alios Homerus Il. O. 638. ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην, Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακλείῃ. Ubi vide Schol. minora a Brodaeo citata.

52. Χ' ὦ πέμψας σ' ἀνὴρ tacite et praeter necessitatem Barnesius. Animadvertat lector, haec verba διὰ μέσου esse, ut verba ὅ, τ' Ἄργει Σθενέλου τύραννος infra v. 361.

53. Ὡς πολλά μοι Reiskius. Ὅς πολλὰ δὴ P. E.

56. Legendum cum Tyrwhitto, deleta etiam interrogationis nota, κακῶς φρονῶν. MUSGRAVIUS. Ita κακῶς φρονοῦντες Med. 250. Interrogative, necne, accipiantur particulae ἤ που, parum aut nihil refert. Anglice verte, *I suppose.* Vide nostrum Hec. 775. Or. 435. 842. Phoen.

881. 1079. Alc. 197. Suppl. 153. 762. Iph. A. 670. Iph. T. 980. Bacch. 937. Hel. 581. 606. 797. 1481. Herc. 1173. El. 235. 630. Soph. Aj. 176. 382. 622. 850. 1008. 1229.

57. Ὅς πάροιθ' αἱρήσεται. *Qui fractas res tuas Eurysthei potentiae anteponat.* Brodaeus.

59. Τί μοχθεῖς ταῦτ'; ἀνίστασθαί σε χρή. Haec verba, ni fallor, διὰ μέσου pronuntiat Copreus, Iolao interea trepidante, et fortasse ad remotiorem arae partem fugiente. Vix opus est ut quemquam moneam, parentheseos notas ( ) nunquam in Aldina, raro in recentissimis editionibus adhiberi. Delevit eas Barnesius ad vv. 912. 914. quem solum hujus fabulae locum parentheseos notis inclusum exhibet ed. Genevensis, quam sua manu correctam typographo exprimendam dedit Barnesius. Ego vero has notas adhibui, ubicunque sententiam clariorem et faciliorem reddere videbantur. Exempli gratia, verba ὑμεῖς τε παισὶ v. 309. lunulis inclusa exhibui, ut sine meo monitu cerneret lector verbum προσέλθετε ad τέκνα referendum esse. Sed nunquam utiliores sunt hae notae, quam cum duo τε sibi respondentia, vel μὲν et δὲ, longiori intervallo separantur, interpositis aliis particulis, vel etiam, quod saepe fieri solet, integra sententia. Vide nostrae fabulae vv. 338. 912.

60. Λεύσιμος δίκη. *Lapidatio.* Vide Or. 442. 613. [Bacch. 356.] Musgravius. Levi mendo laborare videtur locus ex Oreste, quem ad hunc versum allegat Barnesius. V. 944. Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρουμένους θανεῖν Τλήμων Ὀρέστης. Quae scriptura, ni fallor, significat reum difficulter judicibus persuasisse, ut ne ipsi lapidati morerentur. Lege, πετρούμενος.

64. Vim particularum οὔτοι—γε in hoc versu melius Anglice quam Latine explicare possum. *Surely you will not take us away by force.*

65. Mallem ᾖσθα pro οἶσθα, aut ἴσθι et τάδ' ὤν. Reiskius. Priorem Reiskii conjecturam confirmant E. G. Permutantur ᾖσθα et οἶσθα etiam in Iph. A. 325. 344. Iph. T. 592. Passim autem legitur ᾖσθ' ἄρα pro ᾖσθα. Noster Or. 1667. Οὐ ψευδόμαντις ᾖσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος. Iph. T. 1309. Ἀλλ' ἔλεγον αἵδε (χἄμ' ἀπήλαυνον δόμων) Ὡς ἐκτὸς εἴης. σὺ δὲ κατ' οἶκον ᾖσθ' ἄρα. Sic enim legendum opinor.

67. Ἄπαιρ'. Hoc dicens, Iolaum violenter ab ara avellit et humi prosternit Copreus.

68. Κομίζων P. E. Sensus est, κομίζων [αὐτοὺς] Εὐρυσθεῖ, οὗπέρ εἰσι [δοῦλοι]. Ita fere noster El. 855. ἔρχεται δέ σοι

Κάρα 'πίδειξιν, οὐχὶ Γοργόνος, φέρων, 'Αλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον. Interpretare, ἀλλ' Αἰγίσθου, ὃν στυγεῖς. Quoties autem permutentur κομίζειν et νομίζειν, nihil attinet dicere. In versu ex Aeschyli Choëphoris, quem ad v. 110. citat Brodaeus, νομίζων male scripsit Brodaeus, cum recte apud tragicum legatur κομίζων.

69. Ὦ τὰς 'Αθήνας edd. recentiores. Vide Aristoph. Eq. 159.

70. Hesychius: 'Αγοραίου Διός. βωμὸς 'Αθήνησι. Verum, nisi alius fuit Marathone Jupiter 'Αγόραιος, necesse est ut sui oblitus sit poëta, qui scenam ibi constituit v. 81. Musgravius. Si ἀγορὰ Marathone fuit, veri simile est Jovis 'Αγοραίου aram ibi fuisse. Ad 'Ελέου aram Athenis supplices consedisse Herculis liberos auctor est Apollodorus, quem vide ad v. 860. [Herodotus V. 46. Οἱ γάρ μιν Σελινούσιοι ἐπαναστάντες ἀπέκτειναν καταφυγόντα ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμόν. *Ex Addendis.*]

71. Στέφη μιαίνεται. Vide ad v. 125.

[73—111. Vid. Seidler. de verss. dochmm. p. 331—335. Reisig. Coni. in Aristophan. I. p. 70. 71. *G. D.*]

75. Vera hujus loci scriptura unice Hesychio debetur, cujus glossa ita se habet: 'Αμαλόν. ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Εὐριπίδης 'Ηρακλείδαις δηλοῖ. Quae verba primus, ni fallor, ad nostrum locum retulit Wesselingius Probabil. cap. 5. p. 38. ab Heathio indicatus. Retulerunt etiam Reiskius aliique. Τὸν γέροντα μέλεον conjecit Scaliger.

76. Χύμενον. Participium veteris aoristi, qui aliquoties apud Homerum legitur. Male ἐχύμην, ἐλύμην, ἐβλήμην, ἐλέγμην, et similia, ex praeterito plusquam perfecto per ἀφαίρεσιν nata esse statuunt grammatici. Tantum inter χύμενος et κεχυμένος interest, quantum inter θέμενος et τεθειμένος. Usurpat hoc participium etiam Aesch. Choëph. 399. Eum. 263. et fortasse noster Herc. 1052. ubi vulgo κεχυμένος.

77. Πίτνεις P. E. Πιτνῶ verbum circumflexum esse statuerunt grammatici, cujus aoristus esset ἔπιτνον. Hinc passim apud Euripidem reperias πιτνῶ, πιτνεῖς, πιτνεῖ, πιτνοῦσι, πιτνεῖν, πιτνῶν, πιτνῶν, πιτνοῦσα, πιτνοῦντες, πιτνόντες, et similia; nunquam πίτνω, πίτνεις, πίτνει, πίτνουσι, πίτνειν, πίτνων, πίτνουσα, πίτνοντες. Diversae sunt ejusdem verbi formae πίπτω et πίτνω, ut μένω et μίμνω. Veram scripturam ab Heathio propositam, celato Heathii nomine adoptavit Brunckius apud Soph. Oed. C. 1754. Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι. Quod paullo ante in eadem fabula v. 1732. legitur, ἔπιτνε, praeteritum imperfectum est. Apud nostrum Supplic. 691. πιτνόντων participium esse praesentis temporis

ostendunt alia duo participia in eadem sententia, ἰκκυβιστώντων et λειπόντων. [Conf. Elmslei. ad Medeam p. 86. *G. D.*]

[Videntur haec movisse nonnullos, ut plane assentirentur. Nobis non satisfaciunt. Primo grammaticos vellemus citasset, qui de hoc verbo praeciperent. Magnum de eo verbo apud plerosque silentium est: nec mirum, quum non modo poeticum sit, sed ne ipsorum quidem poetarum alii, quam lyrici et tragici eo utantur. Habet Hesychius πιτνεῖ, Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 86. πιτνῶ. Eustathius autem p. 1173, 52. memorat ἔχω, ἴσχω· ὀρέγω, ὀριγνῶ· μένω, μίμνω· γένω, γίγνω· πέτω, πίτνω καὶ πίπτω· ῥέπω, ῥίπτω. Favorinus in v. πίπτω: πιτνῶ, τὸ πίπτω· Εὐριπίδης, αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ. Scholiastes MS. Aeschyli ad Sept. c. Th. 765. ἐκ τοῦ πίπτω γίνεται ἄχρηστον ὄνομα πιπτὸν, ἀφαιρέσει δὲ τοῦ δευτέρου π, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἤτοι προσπῖπτον καὶ διαῤῥηγνύμενον. Qui nisi vehementer corruptus est, πιτνὸν pro adiectivo habuerit necesse est. Sed ex his omnibus nihil lucri. Deinde quae dicit vir doctissimus, pro auctoritate magis dicta sunt, quam argumentis fulta. Esto, quemadmodum μίμνω ad μένω, sic πίτνω se habere ad πέτω. Hoc enim, non πίπτω, commemorandum erat. Quid inde sequitur? Nihil aliud, quam non repugnare analogiam. Itaque certe hoc afferendum erat, quum plurima ad hanc analogiam formata sint verba, paucissima exstare, quae formam contractam habeant, ut ῥιπτῶ, ἱκνοῦμαι. Ita saltem dubitationem de isto πιτνῶ auxisset. Porro quod affert, προσπίτνομεν ab Heathio et Brunckio apud Sophoclem repositum; id nihil probat. Controversum est enim, an debuerit reponi. Plane vero pro arbitrio dicit, in eadem Sophoclis fabula v. 1732. ἔπιτνε imperfectum esse. Nam requiritur ibi aoristus. Eodem aoristo usus est Pindarus, cui nuper eum in novissima editione Heyniana restituimus, Ol. II. 42. ubi miramur, Boeckhium imperfectum ἐπίτνει posuisse, quod alienum ab eo loco est. Quod porro ait Elmsleius in Supplicibus Euripidis v. 691. πιτνόντων praesentis participium esse, ex eo cognosci, quod alia duo in ea sententia sint participia praesentis, hoc argumentum nec per se ullam vim habet, quia non quod caetera verba tempus habeant, sed singula quod habere debeant, spectandum est: quis enim contendat, πίπτων καὶ κείμενος, ac non πεσὼν καὶ κείμενος dicendum esse? multo minus autem in isto loco illa praesentis participia quidquam probant. Verba haec sunt:

τί πρῶτον εἴπω; πότερα τὴν εἰς οὐρανὸν
κόνιν προσαντέλλουσαν ὡς πολλὴ παρῆν,
ἢ τοὺς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένους
ἱμᾶσιν, αἵματός τε φοινίου ῥοάς,
τῶν μὲν πιτνόντων, τῶν δὲ, θραυσθέντων δίφρων,
εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ,
πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον.

Intelligunt *πιτνόντων* de aurigis. At ita vix differunt, qui *ἐκκυβιστῶντες βίᾳ* dicuntur. Hi vero non videntur illi esse posse, quorum currus frangebantur: nam eversis potius curribus proni in caput volvuntur aurigae, quam confractis. Omninoque illud *πιτνόντων* de aurigis dictum nimis nudum est et languidum. Ex his intelligitur, ita esse interpungendum, *τῶν μὲν, πιτνόντων, τῶν δὲ, θραυσθέντων δίφρων.* Sic omnia recte apteque dicta sunt: *quum alii eversis curribus, alii confractis, illi proni in caput ruerent, hi curruum ruina laniarentur.* Itaque hic locus aperte aoristum, non praesens tuetur. Apparere ex his putamus, alio modo demonstrari debuisse, quod volebat, unice verum esse *πίτνω*: miramurque profecto tam imbecillis argumentis permotum esse virum praestantissimum, ut formam contractam ubique expellere conaretur. Periniqua vero fortuna accidit, ut plerique omnes loci nihil, quo dirimi res possit, praebeant. Afferamus potiores ex his. Apud Aeschylum in Persis v. 461. ed. Rob. *τοξικῆς τ' ἀπὸ θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν.* Hoc loco uti Elmsleium conveniebat. Necessarium enim hic praesentis participium est, nec recte nos ad Herc. fur. 1371. aoristum tueri conati sumus. At nihil tamen hoc exemplo efficitur. Caeteri enim libri veteres *προσπίπτοντες*, Robortelli autem editio, quae Triclinii recensionem exhibere videtur, quid aliud, quam ut Triclinii illam esse correctionem credamus, faciet? Itaque nisi aliunde confirmabitur haec forma, potius *προσπιτνοῦντες* scribendum censebimus. In eadem fabula v. 590. *οὔτ' ἐς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται* nonnulli ediderunt. Libri veteres *προσπίτνοντες*, *προσπίπτοντες*, Vitebergensis *προσπιτνῶντες*. Est hic quoque praesentis participio opus: sed nihilo certiores nos reddunt libri. Dirimeret litem Sophocles Oed. Col. 1754. *ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι*, si id libri haberent, et quidem, aut multi, aut boni. At omnes *προσπίπτομέν σοι*, ut in perpetua horum verborum commutatione eodem iure, quo illud posuit Brunckius, etiam *προπιτνοῦμέν σοι*, scribere possimus. Etiam Aeschylus rem conficeret Sept. ad Theb. 764. *κακῶν δ' ὥσπερ*

θάλασσα κῦμ' ἄγει· τὸ μὲν πιτνὸν, ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον, nisi hic, prouti interpungas et verba interpreteris, et praesentis participio et aoristi locus esset; praesentis, si ἄγει, commate apposito, cum participio conjungitur; aoristi, si, ut vulgo, colo distinguitur post ἄγει, ut sensus sit, ἄλλου πιτνόντος ἄλλο ἀείρεται, simili orationis forma, ut apud Sophoclem Oed. Col. 1454. ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω. Libri quidem constanter πιτνόν: in scholiis MSS. et hoc, et quod Brunckius dedit πίτνον legitur. Plane denique ad liquidum perducta res esset, si certa esset scriptura in Eurip. Heracl. 619. ἀλλὰ σὺ μὴ προσπίτνει τὰ θεῶν ὕπερ. Verum hoc edd. recentiores ab H. Stephano videntur accepisse, qui in Adnotatt. ad Soph. et Eurip. p. 168. ita in veteribus codd. scriptum ait. Aldina vero et aliae antiquae edd. προσπιτνῶν habent. Elmsleius audaci conjectura edidit, ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε, *erecto corpore atque animo* interpretatus. Non facile repertum iri putamus, quibus id persuadeat. Nec profecto opus erat, novam atque insolentem verbi significationem comminisci. Scribendum: ἀλλὰ σὺ μὴ, προπιτνῶ, τὰ θεῶν ὕπο, μηδ' ὑπεράλγει φροντίδα λύπᾳ: *at tu, oro, ne aut deorum decretis, aut cura tua nimis dole.* Respondent enim sibi μὴ τὰ θεῶν ὕπο, et μηδὲ φροντίδα. Utrumque indicaverat Iolaus v. 605. sqq. dolere se et propter oraculum, quod virginem immolare jussisset, et quod Macaria se immolandam offerret. Quod si praeter ἔπιτνον apud Pindarum et Sophoclem, et πιτνὸν apud Aeschylum (nam quod in Persis v. 506. ex conjectura quidam pro πῖπτον posuerunt ἔπιτνον, factum est imperitissime) non exstant exempla alteram utram hujus verbi formam aperte tuentia, solum reliquum erat participium, cujus exempla Elmsleius afferre debebat omnia, ac videre an ubique praesenti locus esset. Atque quum aliquot loci sint, qui non dubie praesens habeant, plures autem, in quibus utrovis tempore uti licebat, tamen sunt etiam, qui flagitare aoristum videantur, ut Pindari Nem. V. 42. (76) Isthm. II. 26. (39) Aeschyli Choeph. 34. Sophoclis El. 453. Euripidis Hec. 274. Alcest. 181. Iphig. T. 48. Herc. fur. 853. Hi igitur loci non praetereundi, sed vindicanda iis praesentis significatio erat, si vincere vellet vir doctissimus. Praeterea vero etiam illud ostendere debebat, unde huic verbo perpetua illa fluctuatio inter πιτνοῦντα, πιτνῶντα, πιτνόντα, πίτνοντα venisset, quum nihil simile librariis in μίμνω et caeteris hujusmodi verbis acciderit. Quae si omnia reputasset, non dixisset,

opinamur, unice verum esse πίτνω. Sponte enim cadunt istae dubitationes omnes, si πιτνῶν praesentis, πιτνὼν aoristi participium esse statuimus. Et hoc quidem ut credamus, alteram aoristi, alteram praesentis formam propriam esse, ἔπιτνον illud vincit, quod ubi invenitur, apertissime aoristi significationem habet. Ex hoc ipso autem aoristo, qui quidem sane, ut multi aoristi secundi, origine nihil est nisi imperfectum verbi cujuspiam aut obsoleti, aut nunquam usurpati, recte colligitur, praesens esse πιτνῶ, πίτνω autem in verbis αὐθυποτάκτοις numerandum esse. Nec profecto magis hoc verbum πιτνῶ in dubitationem vocare debebimus, quam ἱκνοῦμαι, quod ipsum ad eamdem comparationem formatum, neque aoristum nec futurum habet. HERMANN. in *the classical Journal* vol. XXXVIII. p. 284—287. *G. D.*]

81. Notam interrogationis post ὅδ' habent omnes edd. praeter Aldinam et Hervagianam primam. *Hiccine* omnes interpretes. Ὅδ' nostro loco δεῦρο significare monui ad Marklandi Suppl. 21. (*Quarterly Review*, VII. p. 446.) Vide nostrae fabulae vv. 49. 119. 929. Plura dabit Blomfieldius ad Aesch. Prom. 977. (940. Stanl.) p. 182. ed. secundae.

Ibid. Atticae pars erat Tetrapolis, ex quatuor oppidis [δήμοις] constans, quorum unum erat Marathon. Strabo VIII. p. 383. [a Brodaeo allegatus:] Ξοῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον, καὶ Τρικόρυθον. Aristophanes Lys. 285. ad pugnam Marathoniam respiciens: Μή νυν ἔτ' ἐν Τετραπόλει τοὐμὸν τροπαῖον εἴη. Commemorat quoque Diodorus Siculus IV. 57. XII. 45. ut et Scholiastes Sophoclis ad Oed. C. 701. [a Brodaeo citatus:] Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν δῃοῦντες, τῆς μὲν Τετραπόλεως ἀπέσχοντο διὰ τοὺς Ἡρακλείδας, τῶν δὲ μορίων, διὰ τὰς ἀράς. MUSGRAVIUS.

[81. Σὺ δ' ἐκ Tyrwhittus in not. MS. in *the class. Journ.* vol. XVI. p. 392. *G. D.*]

82. 83. Ἢ πέραθεν minus recte Barnesius. Superiora verba de regionibus accipienda sunt, ex quibus terrestri itinere in Atticam veniendum erat. Sensus igitur est, *Terra marine huc advenistis?*

84. Κατέσχετ'. *Huc appulistis*. BRODAEUS. Vide Cycl. 222. Hel. 1222. Metro convenientius esset κατέχετ', quod reponit Hermannus de Metris p. 245. Sed vereor ut quisquam κατέχετε hac significatione unquam dixerit. Κατίσχετε tragicum dicturum fuisse arbitror, si verbum prae-

sentis temporis postulasset sententia. Νῆα κατίσχεμεναι Homerus Od. *Λ*. 455. Κατίσχει τὰς νῆας Herodotus VIII. 40. Futurum, ni fallor, fuit κατασχήσω, non καθέξω. [Κατίσχουσιν Thucydides VII. 33. κατασχήσουσιν IV. 42. *Ex Addendis*]

Ibid. Euboeam reliquisse eos conjicit, utpote Marathoni vicinam. MUSGRAVIUS. Herodotus VI. 102. Ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἐνιππεῦσαι, καὶ ἀγχοτάτω τῆς Ἐρετρίης. Ceterum Εὐβῶδ' pro Εὐβοΐδ' scripsi. [Seidler. ad Eurip. Electr. 440. Εὐβοΐδ'. *G. D.*] Εὐβωῒς per Ω dixisse veteres Atticos plus uno argumento demonstrari potest. Primum, feminina in *ΙΣ* desinentia, nunquam brevem vocalem ante terminationem adsciscunt. Verbi caussa, non Νηρεῒς, sed Νηρηῒς dicimus. Deinde Εὐβωῒς aliquoties metro necessarium est. Soph. Trach. 237. Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβωῒς, ἔνθ' ὁρίζεται. Ibid. 401. Εὐβωῒς. ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν. Vulgo quidem utrobique legitur Εὐβοΐς. Sed diphthongum cujus subjunctiva vocalis sit I, alteri I nunquam praemittere Atticos, omnibus satis notum est. [Conf. Elmslei. ad Acharn. 883. Lobeck. ad Phrynich. p. 40. *G. D.*] Nostro loco adhibetur crasis, adhibenda quoque in Ion. 60. El. 442. Rhadam. fr. 1. Sic etiam Soph. Trach. 74. et Ion Chius apud Strabonem I. p. 60. Plura hujus vocis exempla apud Atticos poëtas non reperi. Εὐβοϊκὸς per *O* habet noster Hel. 773. Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα. Hoc ab Εὐβοεὺς fit. Nam ab Εὐβοιεὺς fieret Εὐβωϊκὸς, ut a στοιὰ στωϊκός. Photius: Εὐβοιεῖς, οὐκ Εὐβοεῖς. Opinor veteres utrumque dixisse. [Adde Aeschylum apud Strabonem X. p. 447. *Ex Addendis.*]

85. Incertus Rhes. 701. Ἡ νησιώτην σποράδα κέκτηται βίον.

87. 88. Ὠνόμαζεν λεώς P. E. Noster Iph. A. 281. Οὓς Ἐπειοὺς ὠνόμαζε πᾶς λεώς.

89. Ἴστε που. *Nostis fortasse.* BRODAEUS. Minus recte interrogat ve Portus aliique omnes. Vide ad Marklandi Supplic. 116.

91. Ego τοῦ ποτε malim. *Cujusnam rei gratia.* BRODAEUS. *Cujus viri* recte H. Stephanus. Τοῦ ποτ' ἐν edd. recentiores. Ego praepositionem in sequentem versum rejeci.

92. 93. Haec verba tacite in senarium redegit Barnesius, Χερὶ σᾷ κομίζεις νεοτρεφεῖς κύρους, φράσον. Quem secutus est Musgravius. De anapaesto χερὶ σᾷ vide ad v. 1014. Versus 92. meae ed. constat ex dipodia iambica et syzygia dochmiaca. Sic etiam vv. 82. 103. Aesch. Suppl. 746. Παχνίζομαι, πάτερ, δείματι.

96. Ab hoc versu antistrophum incipere censet Hermannus

de Metris p. 245. Si haec antistrophica sunt, nihil est in stropha quod versui 99. nihil in antistropho quod versibus 91—95. respondeat. Non male post versum 77. collocaretur versus 72. Sed hae sunt merae conjecturae.

id. *Τί χρέος; Quid rei est?* Nos, *What is the matter?* Quo sensu usitatius est, *Τί χρῆμα;* Vide ad v. 646. Sequentia verba vertunt interpretes, tamquam si pro ἢ legatur ᾗ. Sed recte se habet ἢ. Sensus est, *Nisi caussam adventus tui potius civitatis magistratibus quam nobis aperiendam censes.* Confer Coprei verba infra v. 117. *Πόλεος* de meo dedi, ἔνεπε ex emendatione Hermanni.

97. Canterus et Scaliger μελόμενοι legunt. Quum autem Attice μελομένῳ pro μελόμενοι scribi potest, nihil muto. Barnesius. *Μελόμενοι* recte Musgravius, nulla Barnesiani Atticismi habita ratione.

99. Vide ad v. 222.

03. *Χειρὶ* edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam.

04. *Ἀπολείπειν. Despicere, contemnere.* Brodaeus. *Ἀπολέπειν, decorticare*, hoc est, ἀποσυλᾶν, *vi denudare suis supplicibus insessoribus.* Reiskius. Brodaei interpretationem cum vulgata scriptura conciliare nequeo. Reiskii conjecturam, qua nullam unquam ῥεισκιωδεστέραν vidi, Hermanno placuisse miror. Heathius vocativum ξένε et pronomen σ' ad Iolaum pertinere censet. Musgravius ἀπολείπειν σφ' ἕδη conjicit. Manifestum est, metro convenientius esse ἀπολιπεῖν quam ἀπολείπειν. Sed cum censeam poëtam neque ἀπολείπειν neque ἀπολιπεῖν scripsisse, vulgatam scripturam non muto. [ἀπολιπεῖν, Seidlero ad Troad. p. 26. praeeunte, dedit Matthiae. *G. D.*]

06. *Τῆσδε* P. E. Quae mutatio, ni fallor, vim aliquam sententiae addit, quasi dicat Copreus, *Ἔκπεμπε γῆς τῆσδε τοὺς αὐτῇ μὴ προσήκοντας.* Nullae fere voces toties in vulgatis libris permutantur, quam pronomis ὅδε casus. Exempla haud pauca in hac ipsa fabula reperiet lector. Quibus duo addam nostro loco simillima. Soph. Oed. C. 785. *πόλις δέ σοι* (malim, *πόλις δὲ σὴ*) *κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός. Τῶνδ'* libri omnes ante Brunckium. Eurip. Hippol. 1153. *Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν Εὕροιμ' ἄν. Τόνδε* cod. Flor. apud Valckenarium.

08. *Ἱκεσίαν*, quod Barnesius non intellexisse videtur, ab ἱκέσιος adjectivo est, cujus exemplum vide infra v. 518. Musgravius. Major difficultas in verbis μεθεῖναι πόλει. Omnes interprétes ἄθεον cum πόλει conjungunt, verten-

tes, *Impium est civitatem negligere supplicem hospitum supplicationem.* Quasi vero μεθεῖναι *negligere* significet. Scilicet μεθεῖναι et παρεῖναι confundunt. Μεθεῖναί πόλει, ni magnopere fallor, nihil aliud significare potest quam *dedere* aut *tradere civitati*, Argivae scilicet sive Mycenaeae. Sed vehementer suspicor poëtam scripsisse μεθεῖναι πάλιν aut μεθεῖναί τινι, scriptorem autem codicis e quo nata sunt vulgata exemplaria, literarum compendio deceptum esse. Priori scripturae accedit auctoritas ex Aesch. Suppl. 344. *ΒΑ.* Πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; *ΧΟ.* Αἰτοῦσι μὴ 'κδῷς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν. Πόλει pro πάλιν habent edd. omnes praeter nuperam Gaisfordii apud Eurip Suppl. 460. Sed nostro loco nihilo deterius esset μεθεῖναί τινι. Noster Med. 728. Μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινι. Ita Lascaris et codd. plerique. Μεθῶ ποτε Aldus. Permutantur ποτὲ et πόλει in Phoen. 249. ["Αθεον, ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλει | ξένων προστροπάν. Multa de his verbis dixi, quae hodie indicta velim. Serius animadverti veram scripturam esse "Αθεον—πέλει. Elmsleius ad Medeam 719. p. 188. *G. D.*]

109. Malim, si divinare liceat, προστρόπων vel προστροπάν. Canterus. Προστροπὰν primus edidit Musgravius. Aesch. Choëph. 18. Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδὼν, ὡς ἂν σαφῶς Μάθω, γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.

110. 111. Haec leguntur apud Stobaeum LVIII. p. 374. ubi ante Grotium vulgo legebatur, Καλὸν δ' ἔξω.

[111. Εὐβουλίας—τῆς ἀμείνονος. Exspectasses, γνώμης τῆς ἀμείνονος, vel τῆς ἀμείνονος sine substantivo. Herodotus VII. 16. 'Επειδὴ τέτραψαι ἐπὶ τὴν ἀμείνω. Quo sensu πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης dixit Soph. Aj. 743. *Ex Addendis.*]

110. Huic simile adagium a Zenobio profertur III. 62. 'Εκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχεις. ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων. Aeschylus Choëph. 695. "Εξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Idem Prom. 263. 'Ελαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα "Εχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τοὺς κακῶς Πράσσοντας. [Eurip. Hippol. 1293. Πήματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀνέχεις.] Brodaeus.

114. Θεῶν ἀφέλκειν. Interpretare, βωμῶν ἀφέλκειν. Sic infra v. 441. dicitur, τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν, pro τίνος θεοῦ βωμὸς ἄστεπτος. Nostro loco non male legeretur, mutato duorum vocabulorum ordine, ἀλλὰ μὴ βίᾳ θεῶν ξένους ἀφέλκειν. Quicquid enim impie et spreta deorum religione fit, βίᾳ θεῶν fieri dicunt tragici. Exempla passim occurrunt.

Ibid. Γῆν σέβοντ' (σέβειν τ' S.) ἐλευθέραν edd. recentiores.

117. In MS. G. deest Coprei persona. Musgravius.

119. Noster Hec. 216. *Καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδός.* Hac significatione saepissime usurpantur particulae *καὶ μήν*. Ita Hec. 665. *Καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο.* Or. 348. *Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ.* Ibid. 456. *Καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως.* Ita passim ante adventum novae personae. Observatione dignum est, post particulas *καὶ μὴν* hac significatione adhibitas nunquam una alterave voce interposita induci *γε*, quod in diversa significatione plerumque post eas collocatur, ut mox v. 131.

123. Mediam formam *ἀθροίζεται* alibi non reperi. Compositum *ἐξαθροίζεται* habet noster Phoen. 1176. De spiritu dixi ad Aristoph. Ach. 26.

125. *Βωμὸν καταστέψαντες.* Prosae orationis scriptor dixisset, *ἱκετηρίας θέντες*, *ramis supplicibus in aram depositis*. Andocides de Mysteriis p. 54. ed. Reisk. *Κατηγόρησαν δέ μου καὶ περὶ τῆς ἱκετηρίας, ὡς καταθείην ἐγὼ ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. νόμος δὲ ἦν πάτριος, ὃς ἂν θῇ ἱκετηρίαν μυστηρίοις, τεθνάναι.* Et paullo post: *Ἀναστὰς Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τὴν σκευὴν ἔχων, λέγει, ὅτι ἱκετηρία κεῖται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.* Audiendus Brunckius ad Soph. Oed. T. 3. *Ἱκετηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Non coronis erant redimiti, sed manibus ferebant ramos oleae lana obvolutos.* Brunckii interpretationem non ex omni parte veram esse ostendit ejusdem fabulae v. 143. ubi consurgere de sedibus jubentur supplices, *ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους*, *tollentes supplices ramos*, quos super aram, cui assedebant, deposuerant. Ita accipio Aeschyli locum Suppl. 249. *Κλάδοι γε μὲν δή, κατὰ νόμους ἀφικτόρων, Κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις.* Confer etiam v. 940. *Κλάδους τε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβών, Βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων Θές.*

130. *Ὥστε μ' ἐκβαλεῖν δάκρυ* Reiskius [et Lobeck. in libello de apostropho p. 33. *G. D.*]. Vide Hec. 298. Iph. A. 451. 477. Hel. 1563. Ion. 924. Aeoli fr. 21.

131. De feminino *Ἕλλην* fuse disputavi ad Marklandi Iph. T. 340. [*Quarterly Review*, XIV. *G. D.*] ubi eam nostri loci scripturam proposui, quam in textum nunc recipio. Quod ibi monui, et exemplis nonnullis confirmare conatus sum, *Ἕλληνα* tam ad *στολὴν* quam ad *ῥυθμὸν* pertinere, longe majori exemplorum numero, si opus esset, stabilire possem. Vide nostrae fabulae vv. 159 324. 892. Cum primo loco conferendus noster Med. 1366. *Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.* Ubi scripturam a Brunckio propositam, *Ἀλλ' ὕβρις ἡ σή, χοἱ νεοδμῆτες γάμοι*, minime necessariam recte censet Porsonus. Sequentia in tironum gratiam subjicio. Aesch. Theb. 74. *Ἐλευθέραν*

δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν. Eurip. Phoen. 291. *Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας.* Ion. 1275. *'Αλλ' οὔτε βωμὸς, οὔτ' 'Απόλλωνος δόμος Σώσει σ'.* Incertus Rhes. 302. *'Εστῶτ' ἐν ἵπποις, Θρηκίοις τ' ὀχήμασι.* Sed nostro loco nihil sententiae deesset, etiamsi *Ἕλληνα* prorsus abesset, quippe quod e contrario *βαρβάρου* suppleri posset. Ita noster Iph. A. 23. *Γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον. Γλυκὺ μὲν ἀπὸν* scilicet. Hec. 60. *"Αγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον [νῦν], Τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν.* Ubi *νῦν* ejiciunt viri docti. Hippol. 1042. *Εἰ γάρ σὺ μὲν [ἐμὸς] παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ.*

[181. Femininum *Ἕλλην* agnoscit Atticista Anonymus, cujus lexici specimen edidit Montifalconius Biblioth. Coislin. pp 481—484. [in Bekkeri Anecdotis p. 97. *G. D.*] *Ἕλλην γυνή. Φιλήμων Παιδαρίῳ. 'Ελλὰς ὁ ἀνήρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ.* Quas glossas, aliasque nonnullas suo loco proferendas, non e Montifalconii libro, sed ex integri operis exemplari apud Car. Burneium virum doctissimum descripsi. Glossa posterior, quam in indicem Sophocleum retulit Brunckius, emendationi meae non adversatur. Multum enim interest inter masculinum *'Ελλὰς* et femininum *Ἕλλην*. Altera magis ad rem esset, si pro Philemone infimae aetatis comico, tragici alicujus, vel etiam comici veteris et probati, testimonium attulisset grammaticus. Sequentia annotationi meae adjiciantur. Noster Or. 406. *Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον.* Tro. 1209. *'Ω τέκνον, οὐχ ἵπποισι νικήσαντά σε, Οὐδ' ἥλικας τόξοισιν, κ. τ. ἑ.* Huc etiam referenda sunt loca de quibus dixit Porsonus ad Hec. 28. (ubi adde Soph. El. 752.) 370. necnon ea, quorum maximus est numerus, in quibus praepositio in secundo sententiae membro collocatur. Ita noster Heracl. 755. *Μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς, Μέλλω περὶ τῶν δόμων.* Sed magis observatione digna sunt loca, in quibus supplendum sit vocabulum contrariae significationis. Exemplis in annotatione mea allatis adde Eurip. Or. 740. *Οὐκ ἐκεῖνος [ἐκείνην], ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν.* Suppl. 528. *Εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' 'Αργείων ὕπο, Τεθνᾶσιν. ἠμύνασθε πολεμίους καλῶς [μὲν ὑμῖν], Αἰσχρῶς δ' ἐκείνοις.* El. 930. *Πᾶσιν δ' ἐν 'Αργείοισιν ἤκουες τάδε, 'Ο τῆς γυναικὸς [ἀνὴρ], οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή.* Frustra igitur in Hippolyti versu conjicit Marklandus, *Εἰ γάρ σὺ μοῦ παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ. Ex Addendis.*]

[182. *Τὰ δ' ἄλλα*] Praestat fortasse *ἔργα*, quod reperi in tribus codd. Elmsleius ad Medeam 88. p. 95. *G. D.*]

[*Ibid.* Χερὸς] Hodie malim χειρὸς, et χεῖρας v. 219. Elmsleius l. l. *G. D.*]

[133. Φάζειν ex Hervagiana prima edd. nonnullae. *Ex Addendis.*]

[135. Soph. Phil. 233. Ἕλληνές ἐσμεν. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν. *Ex Addendis.*]

136. Καὶ παρ' οὗ, λέγειν θέλω. Ita primum Canterus. [Imo, Brubachius.] Confirmat tamen MS. E. in margine simul aliam lectionem praebens, nempe, κἄνπερ οὐ λέγεις θέλω. Unde facias non absurde, κἄνπερ οὐ θέλῃς, λέγω. Musgravius. Quasi Graecum sit ἐὰν οὐ θέλῃς. Haec verba ita exhibet Brodaeus, καίπερ οὐ (θέλεις μαθεῖν) λέγειν θέλω. Is igitur in exemplari suo θέλω reperit. [Pro vocabulo *Brubachius* repone *Stiblinus.* Brubachiana enim cum Aldina consentit, nisi quod post καίπερ οὐ notam interrogationis habet, cujus loco minimam distinctionem habent Hervagiana secunda et tertia. *Ex Addendis.*]

138. Ὦ ξένε. Arroganter pro ὦ ἄναξ. Musgravius.

139. Hesychius: Ὁμαρτῆ. ὁμοῦ. Vide Hec. 839. Hippol. 1195. Utrobique ὁμαρτῇ Aldus, rectius quam nostro loco ὁμαρτῆ.

141. Ἐκ γῆς ἐμαυτοῦ P. E. Vide ad Marklandi Suppl. 469. Hodie vulgatam nostri loci scripturam intactam velim. [Ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ. Herodotus III. 136. Ἀπιγμένου δὲ ἤδη τούτου ἐς τὴν ἑωυτοῦ, ὁ Ἀριστοφιλίδης ἔλυσε τοὺς Πέρσας. VIII. 34. Τὸ μὲν πλεῖστον καὶ δυνατώτατον τοῦ στρατοῦ—ἐσέβαλε ἐς Βοιωτοὺς, ἐς τὴν τῶν Ὀρχομενίων. Ita recte edd. ante Wesselingium. VIII. 73. Ἓν δὲ ἔθνος τὸ Ἀχαϊκὸν, ἐκ μὲν Πελοποννήσου οὐκ ἐξεχώρησε, ἐκ μέντοι τῆς ἑωυτῶν. IX. 27. Ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκροὺς φαμεν, καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρης ἐν Ἐλευσῖνι. *Ex Addendis.*]

Ibid. Δραπέτας τούτους. Hoc [cum Reiskio] malui, potius quam Barnesii [tacitam emendationem] τούσδε δραπέτας. Musgravius. Utraque emendatio satis bona est, nec facile dixeris utra sit melior. Nam saepissime et per omnes casus permutantur pronomina ὅδε et αὐτος, saepissime etiam mutatur vocabulorum ordo. Utriusque vitii in eodem versiculo exemplum praebet Stobaeus, quem infra ad v. 298. allegabo. Cum in re dubia plus Musgravio quam Barnesio tribuam, Reiskii emendationem adoptavi, cui nonnihil auctoritatis accedit ex Hippol. 723. Θανεῖν. ὅπως δ', ἐγὼ τοῦτο βουλεύσομαι. (Ita edd. omnes ante Barnesium, qui τοῦτ' ἐγὼ edidit ex emendatione Canteri, consentientibus codd. Malim θανεῖν γ' in initio versus. [Τούσδε δραπέτας. Hanc scripturam,

quam Scaligero tribuere debebat Barnesius, hodie in textum admittendam censeo *). *Ex Addendis.*]

142. *Ἐκεῖθεν* pro *ἐκεῖ*. Ita Aesch. Suppl. 395. *Δεῖ τοί σε φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν.*

143. *Δίκαιοι δ' ἐσμέν.* Vide ad vv. 775. 776.

144. *Αὐτοὶ κατ' αὐτῶν* P. E. In his locutionibus fluctuant libri inter scripturam quam nostro loco ejeci, et eam quam reposui. Apud Aesch. Theb. 200. plerique libri habent, *Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα*, nonnulli *Αὐτοὶ δ' ὑπ' αὐτῶν.* In Choëph. 219. omnes, quantum scio, *Αὐτὸς κατ' αὐτοῦ γ' ἄρα* (malim *τἄρα*) *μηχανοῤῥαφῶ.* Vide Soph. Oed. T. 138. Oed. C. 853. 930. 1356. Trach. 451. Aj. 1132. El. 285. In his omnibus Aldinam scripturam mutatam velim, quam in Oedipo Tyranno mutavi. Persuasum enim habeo Sophoclem et Euripidem nunquam *αὐτὸν* et similia de prima aut secunda persona usurpasse. Solus fere locus, qui speciem aliquam habeat, in Bacchis occurrit. V. 720. *εὖ δ' ἡμῖν λέγειν Ἔδοξε. θάμνων δ' ἐλλοχίζομεν φόβαις, Κρύψαντες αὐτούς.* Fortasse scribendum, *Κρύψαντες αὐτὰς*, eadem significatione qua *κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων* dixit noster Hec. 570. Nostro loco verba *αὐτοὶ κατ' αὐτῶν* vim habent verborum *καθ' ἡμῶν αὐτῶν.*

145. *Πολλῶν δὲ κἄλλων.* Notae sunt locutiones *πολλοὶ καὶ ἄλλοι, πολλὰ καὶ δεινά, πολλὰ καὶ κακά*, et similes, in quibus *καὶ* nihil sententiae addit. Noster Suppl. 537. *Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους.*

146. Magna varietas in scriptura hujus versiculi. *Ἐν τοῖσιν δ' αὐτοῖς τοῖσιν* contra metrum Hervagius ed. prima et sequentes ante Canterum. *Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσιν* Canterus et sequentes ante Barnesium. *Ἐν τοῖσιδ' αὐτοῖς τοῖσιν* Barnesius et Musgravius. Omnes male. Quod edidi, a Cantero in annotationibus propositum erat. Ita Soph. Ant. 1076. *Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.* [Vocabulum *Canterus* in hac annotatione ed. Canterianam significat. Sic etiam ad v. 244. 316. 678. 679. Alibi ubique annotationes et conjecturas ejus. *Ex Addendis.*]

147. Constructio est, *οὐδεὶς ἐτόλμησε προσθέσθαι* [*αὐτούς*,] *ἴδια κακά.* Musgravius. Male. Thucyd. I. 78. *Καὶ μὴ ἀλλοτρίαις γνώμαις καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες, οἰκεῖον πόνον προσθῆσθε.* [*Ἴδια* et *οἰκεῖα* confudit poëta, quae proprie tantum inter sese differunt quantum *κοινὰ* et *ἀλλότρια.* *Ex Addendis.*]

[*) Reposui, jubente Elmsleio in Corrigendis. *G. D.*]

148. Optime Reiskius et Tyrwhittus, ἀλλ' ἤ τιν'. Musgravius. Vide ad v. 426. Ἀλλ' ἤ τιν' P. E.

Ibid. Εἰς σὲ pro ἐν σοί. Musgravius. Imo, Ἀλλ' ἤ μωρίαν τινὰ ἐσκεμμένοι [ἐν σοὶ] δεῦρ' ἤλθόν εἰς σέ. Obiter moneo, Atticos nunquam dicere σκέπτομαι, sed semper σκόπῶ aut σκοποῦμαι. Contra nunquam dicunt σκοπήσω aut σκοπήσομαι, sed semper σκέψομαι. Sic etiam ἐσκεψάμην et ἔσκεμμαι [Προὐσκεπτο pro προυσκέπτετο restituendum Thucydidi VIII. 66. *Ex Addendis.*]

149. Distinguendum [cum Heathio], Δεῦρ' ἦλθον, ἐς κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων Ῥιπτοῦντες. Ῥιπτοῦντες ἐς κίνδυνον, ut ῥίψαι ἐς ἁλμὴν Cycl. 165. Vide et Hel. 1341. [Ῥίπτει δ' ἐν πένθει Πέτρινα κατὰ θρύα πολυνιφέα.] Musgravius. Adde Iph. A. 757. Τὰν Κασάνδραν ἵν' ἀκούω Ῥίπτειν, ξανθοὺς πλοκάμους Χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας Κοσμηθεῖσαν. Ita interpungendum. Sed haec loca nihil ad rem sunt. Non enim dicitur ῥίπτειν εἰς κίνδυνον, sed ῥίπτειν (vel ἀναῤῥίπτειν) κίνδυνον. Photius: Κίνδυνον ἀναῤῥίψαι λέγουσι, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων. Nos, *To run a risk*. Noster Inone fr. 6. Νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν Ῥίπτοντες. Incertus Rhes. 154. a Brodaeo citatus: Ἐγὼ πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω Ῥίψας, κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν. Herodotus VII. 50. Νῦν δὲ κινδύνους ἀναῤῥιπτέοντες, ἐς τοῦτό σφεα προηγάγοντο. Thucydides IV. 85. Κίνδυνόν τε τοσόνδε ἀνεῤῥίψαμεν. Ibid. 95. Τόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Ita passim. Nostro igitur loco pro ἐς κίνδυνον dedi ἢ κίνδυνον. Versus 148—150. ita interpretare, *Sed vel aliqua tua stultitia observata huc ad te venerunt, vel periculum in rebus desperatis facientes, an auxilium sibi laturus esses, necne.* Verba ἐξ ἀμηχάνων leguntur etiam in El. 624.

150. Ῥίπτοντες P. E. Mihi quidem ῥιπτοῦντες non magis tragicum videtur quam πιτνοῦντες. In Herc. 941. edidit Aldus, Ἐκχεῖτε πηγάς, ῥιπτεῖτ' ἐκ χερῶν κανᾶ.

152. Ἧς ἐπῆλθον P. E. Noster Med. 296. Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας. Soph. El. 763. Μέγιστα πάντων, ὧν ὄπωπ' ἐγὼ, κακῶν. [Ἣν hodie aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarem. Elmsleius ad Medeam 291. p. 132. *G. D.*]

153. Ἀβούλους ξυμφοράς. Ξυμφορὰς ἀμηχάνους eodem sensu dixit poëta Med. 552. Ἄπορα πράγματα dicunt comici. *Inconsultas calamitates* minus recte Portus.

Ibid. Κατοικτίσειν edd. recentiores ex emendatione Brodaei. Sic etiam Stiblinus in margine, et pro varia lectione E. G. Κατοικτιεῖν P. E.

154. *Τούσδε τ'* Reiskius.

159. Non male legeretur, *τὰ τοῦδ' οἰκτίσματα.* Iolai scilicet, cui soli convenit sermonum mentio. Sed nihil obstat quo minus plurale *τῶνδ'* ad unum referatur. Sic infra v. 995. verba *ἐμοὺς ἐχθροὺς* de solo Hercule accipienda sunt.

161. *Μὴ γάρ. Cave enim putes.* BRODAEUS. Scilicet *νομίσῃς* aut aliquid ejusmodi subaudiri arbitrabatur. Vide ad v. sequentem.

162. *Δόξης ἀγῶνα. Gloriae certamen.* PORTUS. *Δόξης, putes,* primus reposuit Barnesius.

Ibid. *Ἀτὲρ χαλυβικοῦ. Sine praelio.* BRODAEUS. *Σιδήρου* subaudiri monet Musgravius, qui comparat locutionem apud veteres comicos nostrates usitatissimam, *a Toledo.* Addere potuit, apud nostrum El. 819. Doricum cultrum *Δωρίδα* omisso *μάχαιραν* appellari. Nostro loco *χαλυβδικοῦ* primus edidit Barnesius. Hesychius: *Χαλυβδική.* [*χώρα*] *τῆς Σκυθίας, ὅπου σιδήρου μέταλλα.* Stephanus Byz. v. *Χάλυβες: λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ δ Χαλυβδικὸς τὸ κτητικόν. Λυκόφρων* [v. 1109.], *Χαλυβδικῷ κνώδοντι. καὶ ἡ χώρα Χαλυβδικὴ λέγεται.* Ipsa gens promiscue *Χάλυβες* et *Χάλυβοι* a tragicis dicitur. Vide Aesch. Prom. 133. 714. Theb. 734. Eurip. Alc. 983. Cretensibus fr. 2. In Alcestide *Χαλύβεσσι* pro *Χαλύβοισι* tacite dedit Barnesius. In altero Euripidis loco *Χαλύβων πελέκει* pro *Χαλύβῳ πελέκει* Bentleius Epist. ad Millium p. 25. Siquid mutandum est, malim in Promethei v. 714. *Οἰκοῦσι Χάλυβοι, τοὺς φυλάξασθαί σε χρή.* [*Χάλυβος* subaudito *ξίφους* Soph. Trach. 1262. *Ex Addendis.*] [„*Ferrum* nón magis *Χαλυβικὸς* dici potuit quam *Σκυθικὸς*, nisi voce *σίδηρος*, vel *ξένος*, aut adjecta, vel e vicinia facile supplenda; neque *ferrum* aut ab aliis, aut ab Aeschylo, *Χάλυβος* fuit dictum: non intellectum, obversabatur Spanhemio (ad Callim. hymn. in Dian. v. 60.) quod legerat in Aeschyli Sept. c. Th. v. 734,

Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος.

quem illic *balbutire* scribit Pauwius, mihi, vir in suo genere maximus et Graece perdoctus, Henr. Stephanus optime videtur emendasse atque ad linguae regulam,

Χάλυψ ὁ Σκυθῶν ἄποικος.

illic Scholiasta scripserat, (non, quod vulgatur, *Χαλυβαϊκὸν*,) *τὸν Χαλυβδικὸν καὶ Σκυθικὸν σίδηρον.* et haec vox ex orationis complexu forte subintelligi posset in Euripidis Heraclid. v. 162,

μὴ γάρ, ὡς μεθήσομεν
δόξης ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.

Δόξης cum Barnesio scripsit Musgravius, qui in *Χαλυβδικοῦ* supplendum censet *σιδήρου,* atque in hac ellipsi sibi videbatur, quod nollem, aliquid *Comicae* deprehendisse

dicacitatis; hanc, ut indignam gravitate Tragoediae, scenicique Philosophi, nusquam in Euripideis admitterem nisi in ejus Cyclope. Ad formulam ellipticam μὴ γὰρ supplendam forte quis adscripserat δόξῃς· et in hujus verbi sede nomen olim lectum fuit, quo pertineret Χαλυβδικοῦ· hoc fortasse:

μὴ γάρ, ὡς μεθήσομεν
ἔγχους ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.

posset etiam ὥς scribi et pro οὕτως accipi. Certe *ferrum* simpliciter dici non potuit Χαλυβικὸς vel Χαλυβδικός." VALCKENAR. ad Elegiam Catulli Callimacheam p. 155. 156. *G. D.*]

164. Τιρυνθίας γῆς P. E. ad Marklandi Suppl. 469. [γῆς etiam Tyrwhittus in not. MS. in *the class. Journ.* Vol. XVI. p. 395. *G. D.*] Quae scriptura cum extra dubitationem posita videatur, infelices doctorum virorum conjecturas memorare supersedeo. De permutatione vocalis *A* et diphthongi *OI* instar omnium consulendus Porsonus ad Med. 44. Exemplis ab eo citatis adde Rhes. 363. ubi edd. veteres ψάλμασι pro ψαλμοῖσι habent. Deinde verba πεδία γῆς infra leguntur v. 394. πεδία χθονὸς supra v. 34. Ad agri Tirynthii mentionem illustrandam satis erit monere, Herculem et Eurystheum promiscue Tirynthios et Argivos a tragicis appellari. Vide nostrum Alc. 484. 494. 841. Telepho fr. 1. Hercules Ephippi comici apud Athen. p. 442. E. Οὐκ οἶσθά μ' ὄντα, πρὸς θεῶν, Τιρύνθιον Ἀργεῖον, οἳ μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας Πάσας μάχονται; Respondet alter, τοιγὰρ οὖν φεύγουσ' ἀεί. Quem locum indicavit Musgravius, qui plura de Tirynthe suppeditabit.

166. Ἦ κακὸν λόγον tacite Barnesius. *Certe* Portus.

167. 168. Γέροντος τύμβον. Haec verba conjuncta leguntur etiam in Med. 1209. Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησι;

168. Τὸ μηδὲν ὄντος. Noster Dictye fr. 14. Τούς τ' ἐκ μέγιστον (vulgo μεγίστης) ὀλβίας τυραννίδος, Τὸ μηδὲν ὄντας, ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών. Adde Soph. Aj. 767. 1275. Eurip. Iph. A. 945. (ubi vide an legendum v. 946. Ἐγὼ οὐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλάστορος γεγώς) El. 370. incertum Rhes. 819. Restituenda haec locutio nostro Tro. 608. Ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν, ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω Τὸ (vulgo τὰ) μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ' ἀπώλεσαν. Locus longe depravatior occurrit in Ion. 593. Καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μὲν ὤν, Μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι. Vide omnino Herodotum VIII. 106. Ceterum interdum in hac locutione omittitur εἶναι, ut apud nostrum Tro. 411. Ἀτὰρ τὰ σεμνά, καὶ δοκήμασιν

σαφᾶ; Οὐδὲν τι κρεῖσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. Ubi supplendum ὄντων.

169. Εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα. Ἄντλος apud vetustissimos scriptores Graecos eam navis partem significare videtur, quae postea κοιλὴ ναῦς sive κοιλία appellata est. Ita praeter Homerum Od. M. 411. O. 478. Alcaeus apud Heraclidem Ponticum p. 413. ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει. Sequitur apud eundem fragmentum ex alio Alcaei carmine desumtum, cujus septem prima verba emendare nequeo: Τόδ' εὖ γε κῦμα τῶ προτέρω νεομω Στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν Ἀντλῆν. Vulgo, πόνων πολλὴν ἄντλην. Ἀντλῆν videtur Aeolicum esse pro ἀντλεῖν. [Vid. Hermanni Elem. doctr. metr. p. 688. *G. D.*] Apud Atticos ἄντλος potius de aqua marina et sordibus quae in imam navem confluunt, quam de ipso loco dicitur. Apud nostrum Tro. 685. exhibentur nautae in tempestate, Ὁ μὲν παρ' οἴαχ', ὁ δ' ἐπὶ λαιφεσὶν βεβὼς, Ὁ δ' ἄντλον εἴργων ναός. *Sentinam hauriens* Portus, cujus versionem confirmat Cicero Catone Maj. c. 6. *Similesque sunt, ut si qui gubernatorem in navigando agere nihil dicant, cum alii malos scandant, alii per foros cursent, alii sentinam exhauriant.* Minus recte, meo quidem judicio, *undam insultantem a navi arcens* Hemsterhusius ad Lucianum I. p. 108. Apud Aesch. Theb. 802. ἄντλον δέχεσθαι dicitur, ubi Latini *sentinam trahere* dicerent, nos *to leak* diceremus. Ἄντλον pro πέλαγος καταχρηστικῶς dixit noster Hec. 1025. Nostro loco intellige turbidam et foetidam aquam. Comparat Musgravius Aesch. Choëph. 695. Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα.

170. Ἐρεῖς. *Dices*, civibus tuis scilicet. Suspecta habeo verba ἐλπίδ' εὑρήσειν, minime vero verba τὸ λῷστον, *at best*, pro quibus τὸ λοῖσθον scribendum putat Musgravius.

171. Ἐνδεές. *Deterius*. Noster Phoen. 708. Πολλῷ γὰρ ηὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγάς. Andromeda fr. 24. Τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς, Νόμῳ νοσοῦσιν.

173. Cum verbum ἀνηβᾶν semper significet *repubescere*, literis sejunctis emendandum, Μάχοιντ' ἂν ἡβήσαντες. Piersonus Verisim. p. 176. Contrarium mendum sustulit Tyrwhittus apud Aesch. Suppl. 614.

Ibid. Εἴπερ τοῦτό σε [tacita] Barnesii emendatio est. Ed. Ald. εἰ τοῦτό σε, unde facias etiam εἰ δὴ τοῦτό σε. Musgravius. Neutra emendatio ferri potest. Εἰ δὲ τοῦτό σε tacite citat Piersonus. Εἴτι τοῦτό σε Censor Edinburgensis XIX. p. 79. Εἴπερ τοῦτό σοι mavult Reiskius. *Duplex accusativus*, inquit Porsonus ad Hec. 800. *neminem offendet, nisi qui in Atticis poëtis hospes sit.*

174. Scribe χ' ῷ 'ν μέσῳ, nunquam enim ex ὁ ἐν contracto efficies ῶ ὺν. Heathius. Ex ὁ ἐν fit οὑν, ex καὶ οὑν, χοὑν, quod nostro loco reposui. Monendus est autem lector, passim in Aldina occurrere ἐν μέσω sine ἰῶτα subscripto. Vide Phoen. 592. Med. 819. Hel. 636. 950. Ion. 1138. 1393.

176. Δὸς μηδέν. *Nihil de tuo des, sed nostra nobis redde.* Inepte Brodaeus,. *Eis nullo pacto opituleris.* [δοὺς μηδὲν Matthiae et Dobree ad Arist. Plut. 913. p. 114. *G. D.*]

177. Φιλεῖτε. *Soletis.* Brodaeus. Φιλεῖτε conjunctim primus edidit Stiblinus, secundus Portus.
[Ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν. Xenoph. de Rep. Athen. III, 10. Δοκοῦσι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τοῦτό μοι οὐκ ὀρθῶς βουλεύεσθαι, ὅτι τοὺς χείρους αἱροῦνται ἐν ταῖς πόλεσι ταῖς στασιαζούσαις. Οἱ δὲ τοῦτο γνώμῃ ποιοῦσιν· κ. τ. λ. ubi Euripidea comparavit Schneiderus p. 131. *G. D.*]

180. 181. Haec apud Stobaeum leguntur XLVI. p. 306. Rectius fortasse Choro quam Demophonti tribuerentur.

180. Κρίνοιεν etiam Stobaeus. Κρίνειεν Musgravius ex emendatione Porti. Contrarium vitium, θέλειεν scilicet pro θέλοιεν, habet Aldus in Hel. 441.

Ibid. Ἢ δολῇ λόγον Stobaeus, sed melior est vulgata. Λόγος nostro loco, ut alibi passim, significat *rem de qua deliberatur.*

181. Ἐκμάθῃ σαφῶς Musgravius e G. et Stobaeus. Fluctuant libri inter σαφῆ et σαφῶς etiam apud Soph. Oed. T. 702. apud Eurip. Suppl. 211. et alibi passim. Meo quidem judicio, σαφῶς magis glossema sapere videtur quam σαφῆ. Exquisitius est adjectivum adverbii loco adhibitum quam ipsum adverbium. Σαφῆ igitur retineo.

184. Malim, ὥσπερ ἄλλοθι. Sed vulgatam non improbo.

185. Legendum, ni fallor, οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ. *Nihil mihi cum isto negotii est.* Ita etiam Valckenarius ad Hippol. 224. conferens Ion. 1284. Τί δ' ἔστι Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ; Musgravius. Ἐν μέρει natum videtur e v. 183.

187. Δοκῆσαν idem est quod δοκοῦν, et ponitur absolute pro genitivo δοκήσαντος. Marklandus ad Suppl. 129.

188. Ὡς Μυκηναίους. Poëtae Argos et Mycenas pro eadem civitate accipiunt. Strabo VIII. p. 377. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι μετὰ Κλεωναίων καὶ Τεγεατῶν ἐπελθόντες ἄρδην τὰς Μυκήνας ἀνεῖλον, καὶ τὴν χώραν διενείμαντο [Olympiadis LXXVIII. anno primo, teste Diodoro Siculo XI. 65.]. διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα, τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσι. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τότε μὲν Μυκήνας καλῶν, τότε δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ.

Brodaeus. Non est quod miremur Euripidem Argos et Mycenas confudisse, quo puerulo Mycenae funditus sublatae sunt, cum idem fecerit Aeschylus, cujus tres fabulae ad Agamemnonis historiam pertinentes novem tantum annis post eversas Mycenas actae sunt. Is enim non solum Argos pro Mycenis passim nominat, verum etiam ne semel quidem in fabulis hodie superstitibus Mycenarum mentionem facit. [Vid. Hermann. ad Sophoclis Electr. p. 6. *G. D.*] Quae fuerit Mycenarum conditio tempore belli Persici, ex Herodoto satis novimus, qui ex duabus civitatibus simul conjunctis, iisque olim florentissimis, Mycenis et Tirynthe, non plures quam quadringentos milites Plataeis pugnasse narrat, Lib. IX. 28. Ex eodem discimus, ter mille Sicyonios totidemque Megarenses praelio Plataeensi interfuisse. Ceterum longe saepius Argos pro Mycenis nominant tragici, quam Mycenas pro Argis. Ubicunque in nostra fabula Argos memorat poëta, intelligendae sunt Mycenae. Mycenis enim regnavit Eurystheus. Contra in Supplicum v. 1130. male nominantur Mycenae. Argivus enim fuit Adrastus, Argivae mulieres chorum istius tragoediae complent. Utriusque fabulae argumentum breviter et eleganter narrat Herodotus IX. 27. accurate servato duarum civitatum discrimine: *῾Ηρακλείδας, τῶν φασι οὗτοι [οἱ Τεγεᾶται] ἀποκτεῖναι τὸν ἡγεμόνα [῞Υλλον] ἐν ᾿Ισθμῷ, τούτους πρότερον ἐξελαυνομένους ὑπὸ πάντων τῶν ῾Ελλήνων, ἐς τοὺς ἀπικοίατο φεύγοντες δουλοσύνην πρὸς ΜΥΚΗΝΑΙΩΝ, μοῦνοι ὑποδεξάμενοι, τὴν Εὐρυσθῆος ὕβριν κατείλομεν, σὺν κείνοισι μάχῃ νικήσαντες τοὺς τότε ἔχοντας Πελοπόννησον. τοῦτο δὲ, ΑΡΓΕΙΟΥΣ τοὺς μετὰ Πολυνείκεος ἐπὶ Θήβας ἐλάσαντας, τελευτήσαντας τὸν αἰῶνα, καὶ ἀτάφους κειμένους, στρατευσάμενοι ἐπὶ τοὺς Καδμείους, ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκρούς φαμεν, καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρας ἐν ᾿Ελευσῖνι.*

189\. Tyrwhitto placet *ὅδ᾿ ὄντας*. Musgravius.

Ibid. *᾿Απήλασαν* recte G. *῞Οδε* enim in initio versus non est Eurystheus sed Copreus.

190\. ῏Η (*ἢ* Barnesius) *τὸν ῾Ελλήνων* edd. recentiores.

191\. *῞Οστις ἂν τἄργος φύγῃ* P. E. Vide v. 978. [Vid. Reisig. comment. de *ἂν* part. p. 110. *G. D.*] *῞Οστις* omittunt omnes edd. ante Barnesium praeter Aldinam.

192\. *Οὔκουν.* MSS. Steph. *οὐ γάρ.* MS. E. *οὐκ ἄρ᾿.* Musgravius. Stephani annotationem male accepit Musgravius. Non enim *οὐ γὰρ ᾿Αθήνας γ᾿*, sed *οὐ γὰρ ᾿Αργείων* in libris suis reperisse videtur Stephanus. Musgravium fefellit vox *οὔκουν* in initio annotationis ad versum indi-

candum posita. Notas enim numerales ad Euripidem primus adhibuit Portus. *Οὐ γὰρ Ἀργείων* edd. recentiores.

193. *Τοὺς Ἡρακλέους* edd. nonnullae, quarum prima est Brubachiana. [Imo, Hervagiana tertia. Noster Herc. 156. *Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών.* Hic etiam *Ἡρακλέους* ex Hervagiana tertia in edd. sequentes propagatum est. *Ex Addendis.*]

194. Trachinis mentionem satis illustrant Pausaniae et Apollodori loca, quae ad vv. 475. 860. allaturus sum. Achaiam autem hic intellige Thessalicam, aliter *Φθιῶτιν* appellatam, in qua Trachinem collocat Sophocles apud Strabonem IX. p. 433. *Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν* (f. *Τραχῖνα*) *Φθιῶτιν εἴρηκεν.* Fortasse in fabula *Φθιώτισιν*, unde desumtum est fragmentum Brunckianum incertum CI. Sed plerique Trachinem extra Achaiae fines in agro Maliaco sitam fuisse narrant. Vide omnino Herodotum VII. 198. seqq. Male *Ἀχαϊκὸν* per diphthongum Barnesius. De qua scriptura vide ad v. 84. [Aesch. Pers. 488. *Κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαιΐδος πέδον, Καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους Βορᾶς ἐδέξαντ'.* Agitur de Xerxis in Asiam reditu post pugnam Salaminiam. Graeciae regiones ab eo peragratas hoc ordine recenset poëta: Boeotiam, Phocidem, Doridem, agrum Maliacum, Achaiam, Thessaliam, Magnesiam, Macedoniam. *Ex Addendis.*]

198. Malebat Barnesius [in margine] *κραίνουσι.* Sed nihil opus. Vide ad Rhes. 657. [655. Barnes.] Musgravius. Proculdubio scribendum *κρανοῦσι.* Aesch. Suppl. 615. *Πανδημίᾳ γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις Ἔφριξεν αἰθὴρ, τόνδε κραινόντων λόγον.* Saepe permutantur *κραίνω* et *κρίνω* Infra v. 778. *κρίνεται* pro *κραίνεται* habet E. *Κρίνειν* pro *κραίνειν* habent omnes edd. in Androm. 988. *Νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς Μέριμναν ἕξει, κοὐκ ἐμὸν κραίνειν τάδε.* Sic enim legendum esse constat ex Suppl. 139. *Τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων, παρθένοις κραίνων γάμον;* [Noster Phoen. 1656. *Ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.* Vulgatam scripturam confirmat virginis responsum, *Κἀκεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.* Hic tamen locus a nostro diversus est. Pro verbis *ἔκριν' ὁ δαίμων*, eodem sensu metroque scribi posset, *Ἔδοξε τῷ θεῷ.* Ita Alc. 532. *Σὺ τῇδε κρίνεις, Ἡράκλεις, κείνη δ' ἐγώ.* Quem versum recte comparat Marklandus cum Suppl. 466. *Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ' ἐναντία.* *Ex Addendis.*]

201. Emendat Tyrwhittus [cum Reiskio] *κάρος*, conferens

Ion. 485. Ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος Βασιλικῶν θαλάμων τ', εἶεν Τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων. Neque obstat quod sic malum bono compareṭur. Idem enim et infra videas v. 1012. MUSGRAVIUS. Adde quod αἰσχύνη in bonam partem accipi potest, pro dedecoris vitandi studio. Quo sensu dicitur αἰδὼς supra v. 6. Thucydides I. 84. Αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δὲ εὐψυχία. [Πάρος. Soph. Oed. C. 418. Κᾆθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος Τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; *Ex Addendis.*]

203. Πόλιν μὲν ἀρκεῖ. *Quod ad civitatem attinet, satis dictum est.*

204. 205. Particulam γε solenni vitio a librariis additam bis delevi. Eandem sententiam habet noster Or. 1162. Βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν. Iph. A. 979. Αἰνούμενοι γὰρ ἀγαθοὶ, τρόπον τινὰ Μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἢν αἰνῶσ' ἄγαν.

209. Malim, πατὴρ δὲ τῆσδε, omissa praepositione, quam in hujusmodi locutionibus etiam metro repugnante plerumque addiderunt librarii. Vide Soph. Oed. T. 1062. Neque obstat, quod nostro loco, si deleretur praepositio, ambiguum esset utrum τῆσδε cum πατὴρ an cum γεννᾶται conjungendum esset. Ita enim loqui amant tragici. Noster Suppl. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν. [Noster Med. 1309. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν. *Quod praefert Musgravius*, inquit Porsonus, Παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερὶ, *non est varia lectio, sed ordo verborum e Scholiaste explicatus. Ex Addendis.*]

210. Ἄνυμι S. Quae non est varia lectio, sed merus librarii error. *Redeo* aut *repeto* omnes interpretes. Imo, *repetam.* Εἶμι enim semper futurum est. Moeris p. 16. Ἄπεισιν Ἀττικῶς. ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς. Ubi vide Piersonum scriptoresque ab eo laudatos. Futurum ἐλεύσομαι, quod usurpant Aesch. Prom. 853. Suppl. 531. Soph. Oed. C. 1206. Trach. 595. comicis et prosae orationis scriptoribus fere inusitatum est. Corruptus videtur locus Lysiae κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν p. 719. ed. Reisk. Ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οἴομαι αὐτοὺς ἐπὶ μὲν τοῦτον τὸν λόγον οὐκ ἐλεύσεσθαι. Nec multo magis usitata sunt ἠρχόμην *), ἔρχου, ἔρχωμαι, ἐρχοίμην, ἔρχεσθαι, ἐρχόμενος, pro quibus plerumque dixerunt Attici ᾖα, ἴθι, ἴω, ἴοιμι, ἰέναι, ἰών. Ἐπερχόμενον habet Aesch. Prom. 98. ἐρχομένα

[*) „ἠρχόμην rarissimum apud Atticos". VALCKENAR. Schol in N. T. Vol. I. p. 458. G. D.]

Soph. Trach. 851. ἐπερχομένῳ. Aristoph. Nub. 311. ἐπήρχοντο Thucydides IV. 120. προσήρχοντο ibid. 121. ὑπερχόμενος Plato Critone p. 53. E. Xenophon de rep. Athen. 2, 14. ἐξέρχοιτο Xenophon Paed. IV. 1, 1. ἐπεξερχόμενοι Antipho p. 623. ed. Reisk. ὑπέρχεσθαι Andocides in Alcib. p. 122. Demosthenes in Aristocratem p. 623. Altera totidem exempla apud Atticos scriptores hodie superstites reperiri posse vix crediderim. Legitur quidem apud Aristoph. Thesm. 504. Ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκει' ὠνούμενος. Sed suspicor poëtam scripsisse περιῇεν, vel potius περιῇῤῥεν. Ita Pherecrates apud Photium v. Περιέῤῥων: Ζητῶ περιέῤῥων αὐτὸν ἐξ ἑωθίνου. [Ἔρχεσθαι Aesch. Agam. 926. *Ex Addendis.*]

212. Πέλοπος θυγατρός. Quam Lysidicen appellat Plutarchus Theseo p. 4. A. a Brodaeo ad v. 37. allegatus, Anaxo Apollodorus II. 4, 5. monente Musgravio. Vide Heynium ad Apollodorum p. 129. ed. 1803.

Ibid. Ἀντανεψίω ex Stiblini versione et Brodaei annotationibus primus edidit Portus.

213. Γεγὼς pro γεγῶτε.

214. Ἥκεις pro προσήκεις, monente Porsono ad Phoen. 372.

[216. Suspicor Euripidem scripsisse, Τίσαι λέγω σοι τοῖσδε, et infra vv. 250. 342. Ξὺν τοῖσδε. Vide vv. 24. 37. 53. 64. 67. 138. 141. 153. 154. 159. 172. 195. 206. 210. 213. 214. 217. 221. 230. Noster Phoen. 970. Ἐγὼ γὰρ οὔποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς, Ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει. *Τόνδε pro παῖδα J. et Paraphrastes, non male,* inquit Porsonus. *Ex Addendis.*]

217. Castiga ὑπασπίζειν, et Θησῇ, non Θησεῖ. Brodaeus. Quem recte reprehendit Barnesius, quod non viderit ordinem horum verborum esse, φημὶ γάρ ποτε σύμπλους Θησεῖ γενέσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί. De hac fabula insignem nostri locum ex Herc. 408. hic apponam. Τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον Ἔβα, δι' Εὔξεινον οἶδμα, λίμναν, (Τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας Ἄγορον ἁλίσας φίλων;) Κόρας Ἀρείας πέπλων (vox corrupta) Χρυσεόστολον φάρος, Ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας. Τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλὰς ἔλαβε βαρβάρου κόρας λάφυρα, καὶ Σώζετ' ἐν Μυκήναις. Vide etiam Apollodorum II. 5. 9. ejusque interpretem Heynium. Quare autem hanc expeditionem inter Herculis erga Theseum merita memoret Iolaus, docebit Hyginus Fab. 30. cujus verba ita dubitanter corrigo: *Hippolyten Amazonum reginam, Martis et Otrerae filiam, interfecit: cui mortuae aureum balteum detraxit, filiam Antiopam captivam Theseo donavit.*

219. Ἐρεμνῶν. Ita ego audacter repono pro ἐρυμνῶν. Barke-

sius. Ἐρεμνὸς, *tenebricosus*, *niger*, alibi apud Euripidem non legitur. Bis apud Sophoclem, Ant. 700. Aj. 376.

222. Versus 222. et 223. a sciolo profecti sunt, qui putabat aliquid ad sententiam desiderari post versum 221. Sed delendi omnino sunt; nec damnum inde patietur Euripides, apud quem supra vv. 99. 100. iidem versus cum levi discrimine rectissime leguntur. Piersonus Verisim. p. 177. Utrobique verba θεῶν τῶν σῶν cum ἀποσπασθέντες conjungunt omnes interpretes, vertentes, *a diis tuis avulsi.* Nec male. Quamquam aliter accipi possunt hi versus, verbis scilicet θεῶν τῶν σῶν ad πρὸς βίαν relatis, eo sensu quo supra v. 79. dicitur, σοὺς ἀτιμάζων θεούς. Vide omnino ad v. 114.

224. Σύ. Castiga, σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρόν. Brodaeus. Σοὶ edd. omnes. Magis observatione dignus est anapaestus in quinta sede. Versum ita refingit Erfurdtius ad Soph. Oed. T. 1492. Σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρὶς, ἔν τε τῇ πόλει. Malim, Σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν, ἔν τε σῇ πόλει κακόν. Quamquam ne hoc quidem magnopere placet. Vulgatam scripturam, quamvis mendosam, non mutavi. [In minore Sophocleae fabulae editione p. 191. Erfurdtius corrigit: σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρὶς ἐν πόλει κακόν, Ἱκέτας ἀλήτας, συγγενεῖς, (οἴ μοι κακῶν· Βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον,) ἕλκεσθαι βίᾳ. *Nam tibi privatim turpis fuerit haec publica iniuria* —. *G. D.*]

226. Βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον. Eadem verba in Alc. 391.

227. Καταστέφω χεροῖν. Optime haec verba illustrat noster Androm. 895. στεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας Σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς. Iph. A. 1216. Ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω δέθεν Τὸ σῶμα τοὐμόν. Nostro loco male post καταστέφω interpungit Musgravius, χεροῖν pro πρὸς χεροῖν accepto.

228. Καὶ πρὸς γενείου. Quasi superiore versu praecedat, Ἀλλ' ἄντομαί σε πρὸς γονάτων.

229. Εἰς χέρας λαβεῖν P. E. Noster Herc. 608. οὐκ ἀτιμάσω Θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας. Vertit Portus, *Non dedignabor primum deos domesticos salutare.* Hinc nostri loci scripturam mutavi. Sensus est, *Ne dedigneris Herculis liberorum patrocinium suscipere.*

232. Noster Temenidis fr. 7. Οὐκ ἔστι κρεῖσσον ἄλλο, πλὴν κρατεῖν δορί.

233. Τῶνδε συμφορὰς P. E. Vide v. 153. et ad v. 106. Noster Med. 1233. Ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν, Κόρη Κρέοντος.

234—236. Haec leguntur apud Stobaeum CVII. p. 566.

237. *Ὁδοί. Argumenta ac rationes.* Vide Soph. Oed. T. 67. [311.] Eurip. Hec. 744. Phoen. 918. Brodaeus. Συμφορᾶς nostro loco τῆσδε τῆς συντυχίας significare videtur.

238. Τούσδε pro τοὺς σοὺς P. E. Vide v. 252. Vulgo ante Barnesium legebatur in Rhes. 277. Στείχει φίλος σοι, σύμμαχός τε τῇ σῇ γῇ. Quod ille ex ingenio reposuerat, σύμμαχός τε τῇδε γῇ, postea in omnibus codd. reperit Musgravius. In Suppl. 1183. recte, ni fallor, Musgravius, ὠφελεῖν τὰ σὰ, pro ὠφελεῖν τάδε. Permutantur enim τὰ σὰ et τάδε etiam in Phoen. 1282.

239. Βώμιος S. edd. recentiores. Similis varietas infra v. 385.

241. 242. His versibus continetur secunda συμφορᾶς ὁδὸς, sanguinis scilicet conjunctio, et beneficia ab Hercule in Theseum collata. Male autem, mea sententia, haec conjungit Demopho, quae diserte separavit Iolaus supra v. 215. Rectius fecisset poëta, si quatuor συμφορᾶς ὁδοὺς Demophonti tribuisset.

241. Verbum προυφείλω usurpant noster Iph. T. 523. Aristoph. Vesp. 8. (ubi legendum προυφείλεις) Lys. 648. Eandem significationem habere videtur cum simplici verbo ὀφείλω.

244. 247. His quatuor versibus explicatur tertia συμφορᾶς ὁδὸς, scilicet τὸ αἰσχρόν. Duplicem autem turpitudinem hic memorat Demopho: unam, ut deorum altaria inpune ab homine peregrino violentur: alteram, ut Herculis liberis opem implorantibus perfugii locus denegetur, ubi adversus hostium injurias in tuto sint. Illud quidem libera civitate indignum censet Demopho, hoc autem vix ipsa morte tolerabilius. Nulla igitur erat caussa quare hunc locum ita partim refingeret Musgravius: οὐκ ἐλεύθερον Οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν, Ἀργείοις δ' ὄκνῳ Ἱκέτας προδοῦναι. Omnino retinendum ὀκνῶ. Verba ὀκνῶν προδοῦναι supra leguntur v. 28. προδοῦναι γὰρ ὀκνοῦσα in Alc. 178. Ubique ὀκνῶ pro αἰσχύνομαι accipiendum est.

244. Συλλᾶσθαι habet Aldus etiam in Iph. A. 1275. σκύλλοις Tro. 573. et alia fortasse ejusmodi. Nostro loco συλᾶσθαι primus edidit Portus. Συλᾷσθαι mendose Canterus. [Συλᾷσθαι mendose Canteriana ex Hervagiana tertia, in qua legitur συλλᾷσθαι. *Ex Addendis.*]

245. Οὐκ ἐλευθέραν P. E. Satis scio innumera esse adjectiva feminini generis, quae nunc propriam terminationem exhibeant, nunc formam masculinam induant. Cujusmodi sunt in hac fabula ἀλίῳ v. 83. βιαίῳ vv. 103. 107. πατρῴους v. 810. δίκαιον v. 902. Pro quibus dicere potuit poëta, ἀλίᾳ, βιαίᾳ, πατρῴας, δικαίαν. Sed de horum nu-

mero non videtur esse ἐλεύθερος *). Ἐλεύθερον nostro loco ex incuria scribae natum est, ut ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας Suppl. 94. et alia permulta. Ἐλευθέρα femininum cum γῇ, γαῖα aut πόλις conjunctum supra legitur vv. 62. 114. infra v. 288. [Adde κυρίους v. 144. Ἡράκλειος v. 542. *Ex Addendis.*]

247. Καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας. *Et hoc periculo non caret.* Brodaeus. *Idque prope laqueum* mortemque jam constitutos. Portus. Verte fere cum Musgravio, *Et hoc*, scilicet τὸ Ἀργείοις ἱκέτας προδοῦναι, *parum admodum a suspendio distat.* Aristoph. Ach. 125. a Brodaeo citatus: τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; Noster Alc. 228. Αἶ, αἶ, ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε, Καὶ πλεῖον ἢ βρόχῳ δέρην Οὐρανίῳ πελάσαι. Nostro loco nescio an melius esset, καὶ τόδ' ἀγχόνης πέλας.

250. Ἀποσπάσει P. E. Μὴ δείσῃς ὡς (vel ὅπως), μὴ ἐλπίσῃς ὡς, ὡς, et similia, futurum postulant. Ita noster infra v. 1052. Sic etiam Soph. El. 1309. Μήτηρ δ' ἐν οἴκοις, ἣν σὺ μὴ δείσῃς πόθ' ὡς Γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Ibid. 1426. μηκέτ' ἐκφοβοῦ Μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ. Xenophon Paed. VI. 2, 30. Στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες μὴ δείσητε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε. [Soph. El. 963. Καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως Τεύξει πότ'. Adde nostrae fabulae v. 161. *Ex Addendis.*]

252. Vera hujus versus scriptura Musgravio debetur.

254. Malim [cum Heathio] ἤ τε. Musgravius.

256. Ἀλλὰ σοὶ βλάβος edd. recentiores ex emendatione Brodaei. Sensus est, ἐμοὶ αἰσχρὸν τόδ' ἐστὶν, ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος. Adhibita interrogatione, quam primus adhibui, particula negativa locum mutare debet. Nam οὐκ οὖν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν sine interrogatione. Sic etiam idem significant ἀλλὰ σοὶ βλάβος cum interrogatione, et ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος sine interrogatione. Minus necessaria est igitur scriptura a Musgravio proposita, Οὐκοῦν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλ' οὐ σοὶ, βλάβος. Discrimen quod inter οὐκοῦν et οὔκουν statuunt grammatici, verissimum est, si Plutarchi aut Luciani scripta pro verae Graecitatis norma accipiantur. Apud veteres Atticos utraque particula semper propriam suam significationem servat. Ego ubique οὐκ οὖν scribo, adhibita, prout opus est, vel omissa interrogatione.

257. Ἔμοιγ'. Supplendum, βλάβος ἐστί. Deinde μεθῶ *sinam* aut *patiar* vertunt omnes interpretes. Μεθιέναι *dimittere, tradere, dedere* significat. Sensus est, ἐάν σοι μεθῶ τούσδε, ἵνα ἐφέλκῃ αὐτούς. *Ut tecum Argos abducas eos.*

[*) Lycurg. c. Leocrat. p. 165. γυναῖκας ἐλευθέρους. *G. D.*]

59. Πλείω φρονῶν E. G.

263. Τῶν ἐνθάδ' Reiskius, et Porsonus Advers. p. 268. Simile mendum tacite correxit Brunckius apud Soph. Oed. C. 78. ubi vulgo legebatur, Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις.

264. Βλάπτων γ' P., E. Particulam abesse vix patitur sententia. Vide ad Marklandi Iph. T. 806.

265. Notam interrogationis delevi. Βλάπτεσθ' enim imperativus est, secus atque ab omnibus interpretibus acceptum est. Vertit Portus, *Laedimini* ergo, *quod ego non polluam deos?* Imo, *Laediminor, modo ego non polluam deos.*

269. Οὐ τἄρ' ἐς Ἄργος P. E. Notam interrogationis primus sustulit Portus. Οὐ τἄρα, id est, οὔτοι ἄρα, majorem habet vim quam οὐκ ἄρα. Οὐ τἄρα in initio senarii legitur apud Soph. Trach. 322. Phil. 1253. Eurip. Suppl. 496. Ion. 337. Telepho fr. 19. Οὐ τἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος. Χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν. In sequentibus οὐ τἄρα pro οὐκ ἄρα legendum arbitror. Soph. Oed. C. 408. Οὐ τἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε. Phil. 106. Οὐ τἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ. Ubi θρασὺ pro ἀσφαλὲς usurpari monet Scholiastes. Ibid. 114. Οὐ τἄρ' ὁ πέρσων γ', ὡς ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ. Ita sine interrogatione legendum.

271. Κοὐκ ἐς ἀμβολάς. *Idque statim.* Eadem locutio est Hel. 1313. οὐκ ἐς ἀμβολὰς Εὐεργετήσω σ'. Confer etiam v. 910. Musgravius. Similia audit praeco apud Aesch. Supplic. 932. Κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' εἰς μακράν. Si vera sunt quae de ἐς dixi in praefatione ad Soph. Oed. T. p. 9. nostro loco scribendum εἰς ἀμβολάς. Sed hodie suspicor tragicos in quinta senarii sede iambum spondeo praetulisse, saltem ubi diversam ejusdem vocis scripturam adhibendo brevem syllabam pro longa exhibere possent. De qua re alias plura dicam.

272. Τολμήσῃς θενεῖν P. E. Quare τολμήσῃς reposuerim, nemo in Graecis literis mediocriter versatus requiret. Θενεῖν scripsi ex monitu doctissimi Blomfieldii ad Aesch. Theb. 378. qui primus omnium vidit ἔθενον aoristum esse verbi θείνω. Sententiam ejus confirmat incertus Rhes. 687. φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς. Ubi soloecum esset θένῃς a praesenti θένω natum. Quod ipse olim monui, ἔσχεθον aoristum esse, eodem argumento demonstrare possum. Noster Alcmaecone fr. 12. 13. Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μηδ' ἀθυμία Σχέθῃ τις ὑμᾶς. ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν Ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην. Ita legendum esse nullus dubito. Si verbum esset σχέθω, σχέθῃ in σχεθέτω mutandum esset.

276. *Ἄρεως* e Brubachiana edd. nonnullae. [*Ἄρεως* ex Hervagiana tertia edd. nonnullae. *Ex Addendis.*]

279. 280. *Ἀλκάθου—τέρμασιν.* Intellige, *Megarensium finibus*, sic dictis ab Alcathoo Pelopis filio, qui Megaris paullo ante regnavit. MUSGRAVIUS. Citat Brodaeus Megarensem poëtam Theognidem v. 771. ed. Blackwall. 751. Brunck. *Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην, Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος.* Ad quem locum inscriptionem veterem Megaris repertam allegat Brunckius, ubi Megarenses *Ἀλκαθόου ναετῆρες* appellantur. Multa de Alcathoo habet Pausanias libro primo in Megarorum descriptione. Personam ejus in Euripidis Protesilao fuisse discimus ex Photio et Suida v. *Πενθερά.*

280. *Τέρμασιν μένει* dare voluisse videtur Hervagius ed. prima. Sed, ut saepe accidit, eam literam quam delere voluit, retinuit, eam quam retinere voluit, delevit. Dedit igitur *τέρμασι μένειν* in prima ed. *τέρμασι μένει* rectius, nec tamen omnino recte, in secunda. *Τέρμασιν* ex Aldina revocavit Barnesius. *Μένει* scribendum monet Brodaeus et scriptum habet G.

281. *Λαμπρός.* *Vehemens, rapidus, potens.* Aristoph. Eq. 430. *Ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη, καὶ μέγας καθιείς.* Ibid. 760. *Πρὸς ταῦθ' ὅπως ἕξει πολὺς καὶ λαμπρὸς εἰς τὸν ἄνδρα.* MUSGRAVIUS.

282. *Καὶ φυτοῖς.* *Arboribus,* quas praecisurus erat, regionem depopulans. BRODAEUS. *Δενδροτομεῖν* vocant Thucydides Lib. I. Diodorus Siculus XIII. 108. MUSGRAVIUS. Res spectatoribus tempore belli Peloponnesii satis superque nota.

283. [Vulgata scriptura *κεκτώμεθα*, modo iota subscribatur, videtur defendi posse. HERMANN. de Ellipsi et Pleonasmo p. 231. Dedit *κεκτῴμεθα* Matthiae. *G. D.*] *Κεκτῄμεθα* Brunckius ad Soph. Phil. 119. Qui versus in edd. recentioribus recte legitur, *Σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα.* Restituenda haec optativi forma nostro Iph. A. 404. *Αἲ, αἲ, φίλους ἂν οὐχὶ κεκτῄμην τάλας.* Vulgo, *φίλους ἄρ' οὐχὶ κεκτήμην.* Ita Aristoph. Plut. 991. *Ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν, μεμνῇτό μου.* [Ubi vide Dobraeum p. 123. *G. D.*] *Μεμνῇτο* etiam nonnulli libri apud Xenoph. Paed. I. 6, 3. ubi edd. veteres mendose *μεμνῷτο* pro *μεμνῷτο*. Ceterum cum nostro loco conferendus Herodotus VII. 161. *Μάτην γὰρ ἂν ὧδε πάραλον Ἑλλήνων στρατὸν πλεῖστον εἴημεν ἐκτημένοι, εἰ Συρηκοσίοισι ἐόντες Ἀθηναῖοι συγχωρήσαιμεν τῆς ἡγεμονίης.* [Plato Legg. V. p. 731. C. *Τῶν γὰρ μεγίστων κακῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ οὐδὲν ἑκὼν*

κέκτητο ἄν ποτε. Legendum *κεκτῇτο* potius quam *ἐκέκτητο*. *Ex Addendis.*]

285. *Φθεῖρον. Μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττου.* Id est, *In malam rem, ubi in malam crucem.* Aristoph. Plut. 598. 610. [Ach. 460.] Brodaeus. Rectius, *Get you gone.* Vide omnino nostrum Androm. 709. 716.

Ibid. *Τὸ σὸν—Ἄργος. Argos illos, quos tantopere praedicas.* Noster Hippol. 113. *Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.*

287. *Ἀργείων πόλιν* P. E. Ordo est, *οὐ γὰρ ἔχω τήνδε πόλιν ὑπήκοον Ἀργείων*. Veteres libentius dixerunt *ὑπήκοός σου* quam *ὑπήκοός σοι*. Aesch. Pers. 234. *Πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος.* Herodotus VII, 111. *Σάτραι δὲ οὐδενός κω ἀνθρώπων ὑπήκοοι ἐγένοντο.* Similia sunt *ὑπήκοοι τῶν Ἀσσυρίων* apud Xenoph. Paed. IV. 2, 1. *ὑπήκοοι τῶν Μοσσυνοίκων* Anab. V. 5, 1. et alia apud veteres passim. Dativus, quem saepe adhibent recentiores, vulgo legitur apud Aristoph. Plut. 146. *Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα.* Sed haec scriptura fortasse librariis debetur ad sui saeculi normam omnia refingentibus.

292. *Μᾶλλον ἔτ' ἢ πρίν. Se praestabit acrem* supplet Portus. Potes etiam, *ὥρα προνοεῖν*. Quod si placet, verba *μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης ὁ Μυκηναίων* parentheseos notis includantur.

293. *Μισοκήρυκα* fuisse Euripidem monuerunt tum alii, tum Marklandus ad Suppl. 399. Sed ovum ovo non est similius, quam hic noster Copreus, qui modo discessit, praeconi Aegyptio apud Aeschylum Supplicibus, nec facile dixeris uter eorum insolentius atque arrogantius se gerat.

294. *Πυργοῦν. Augere, amplificare.* Brodaeus. Praeter propriam significationem, *turribus ac moenibus instruere, aedificare*, *πυργοῦν* apud tragicos saepe *μεγαλύνειν* significat. Ita dicunt Latini, *in altum extollere*. Nostro loco *exaggerare* significare videtur. Verbum *exstruere* sensu non dissimili usurpat A. Gellius XIII. 24. monente Forcellino: *Crimen unum vocibus multis atque saevis exstruere.* Nisi vertere mavis, *fingere, fabricari.* Aristoph. Ran. 1004. *Ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά.*

297. *Διακναῖσαι.* Interpretare, *διολέσαι*.

298—305. Hi octo versus leguntur apud Stobaeum LXXXVIII. p. 498. Primus et secundus apud eundem LXXIX. p. 454. ubi additus legitur, *Καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.* Quem versum in sua ed. a superioribus separavit Grotius, *καὶ* in *χρὴ* mutato. Rectius

δεῖ Valckenarius Diatrib. p. 228. Eodem titulo lemma *Euripides in Heraclidis* de sede sua motum est, et fragmento proxime superiori affixum.

298. Οὐκ ἔστι παισὶ τούτου Stobaeus Tit. LXXIX. Altero loco cum Euripidis edd. consentit.

300. Γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν. Ita passim loquuntur tragici. Noster Androm. 975. ὡς φίλων μὲν ἂν Γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν. Ibid. 1280. Κἀτ' οὖν γαμεῖν δῆτ' ἐκ τε γενναίων χρεὼν, Δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοὺς, ὅστις εὖ βουλεύεται. Incertus Rhes. 168. Οὐκ ἐξ ἐμαυτοῦ μειζόνων γαμεῖν θέλω. Nostro loco γαμεῖ Hervagianae primae mendum typographicum primus in margine correxit Stiblinus, in textu Portus.

Ibid. Κινηθεὶς Stobaei edd. nonnullae, sed non Trincavellus.

301. 302. Ordo est, κακοῖς ἐκοινώνησεν, ὥστε λιπεῖν κ. τ. ἑ.

305. Εἰς τοὔσχατον πλέοντες Stobaeus.

Ibid. Ηὕρομεν P. E. Sic etiam ηὕρηκ' v. 535. ηὗρες v. 957. Ηὐτύχει habet Aldus Hec. 18. ηὐτύχουν v. 301. ἐπηύξατο v. 542. ηὔφρανας Or. 217. ηὔφρανε v. 287. ηὖχον v. 355. ηὐτύχησεν v. 541. ηὐλαβεῖτο v. 1059. ηὔχετο Phoen. 1382. ἐξηύχουν (mendose pro ἐξηύχου) Med. 930. κατηύξατο Alc. 160. προσηύξατο v. 169. ηὐτρεπισμέναι Iph. A. 1111. ηὖξω Iph. T. 629. προσηυξάμην Tro. 887. ηὔχετ' Hel. 1600. ηὐνάσθη Ion. 17. ηὐνάσθην v. 1484. His exceptis, diphthongum nunquam mutat Aldus. Cum Aldo plerumque consentiunt ceterae editiones. Εὕρομεν, ut vulgo, nostro loco Stobaeus.

[308. 309. Soph. Oed. C. 1632. Δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις, Ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε. *Ex Addendis.*]

310. Sensus videtur ἤλθομεν postulare. Portus. Ἤλθομεν E. G. ut primus edidit Musgravius. *Venimus* omnes interpretes.

311. Ὑμῖν tacite Barnesius. *Vobis* omnes interpretes.

312. Fieri potest ut post verba καὶ τιμὰς πατρὸς exciderit hujusmodi versiculus, Πάλιν λάβητε, τῆσδε κοιράνους χθονός. Quamquam verbum λάβητε suppleri potest ex altero verbo οἰκήσητε. De qua constructione consulendus omnino Brunckius ad Soph. Oed. T. 271. El. 435. et Dorvillius ad Charit. p. 394. a Brunckio allegatus. Exemplis adde nostrae fabulae vv. 785. 833. 839. 1040.

314. Αἵρεσθε Hervagiana secunda et sequentes ante Barnesium. [Αἴρεσθαι recte Brubachiana. *Ex Addendis.*]

315. Μεμνημένοι τῶνδ'. *Memores horum* beneficiorum. Portus.

316. Legendum, ni fallor, ἄξιοί γ'. MSS. E. G. omittunt γ'. Musgravius. Non de nihilo est, quod Aldus ἄξιον γ' dedit, omisso posteriore accentu, quem primus addidit Canterus. Ceterum sententiae convenientius est δ' quam

γε. Vide Alc. 485. 1063. Suppl. 1232. Ἄξιοι δ' igitur reposui. Quamquam legere etiam potes ἀξία δ', πόλις scilicet. Sed illud melius videtur.

318. Ego nullus dubito Euripidam scripsisse ἀντηλλάξαντο. Nam id sensus flagitat. Reiskius. Superscribitur in meo Aldinae exemplari ἀντηλλάξαντο. Lego, ἐνηλλάξαντο, *nobis mutabant*, i. e. *prae nobis malebant.* Idem compositi usus Soph. Aj. 208. 1060. Musgravius. Monuit alicubi Kusterus ad Aristophanem, praepositionis ἀντὶ syllabam priorem semper produci. Quod vel nescivit Reiskius, vel, quod verius puto, Graecos Euripidis senarios spondeorum in paribus locis non minus patientes esse arbitratus est, quam Latinos Terentii aut Phaedri. Sensus nostri loci satis perspicuus est, scriptura incertior. [Ἀντηλλάξαντο prima brevi, quod ne Jo. quidem Clericum, hodie si viveret, defensurum esse existimo, olim vix quisquam improbasset. Notum est Solonis distichon apud Diog. Laërt. I. 47: Αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο, Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων. Cujus scripturae contra Isaacum Vossium τῶν Σαλαμιναφετῶν reponentem defensionem suscepit Tan. Faber, monente Menagio. *Et certe*, inquit Menagius, *quin secunda in ἀφέντων, propter liquidam mutae junctam, corripi queat, nulla dubitatio est.* Nihil refert, verbi caussa, utrum in fine senarii collocetur ἔτνος an ἐντὸς, *patres* an *partes*. *Ex Addendis.*]

321. Ὅταν θάνω primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam emendat Brodaeus, qui pro vulgata scriptura exhibet ὅταν θάνοις. Noster Alc. 728. Θανεῖ γε μέντοι δυσκλεής, ὅταν θάνῃς. [ὡς ἂν σθένω Lennep. ad Phalar. epist. p. 114. ὅσον σθένω Valckenar. in Phalarid. p. XV. *G. D.*]

322. Θησέως—πέλας. *Thesei gnate.* Brodaeus. *Aequalem Theseo.* Portus. *Accedens Theseo*, i. e. apud inferos. Barnesius.

323. Αἴρω. Praesens pro futuro. Musgravius. Αἰρῶ Porsonus ad Med. 848. Dedi ἀρῶ, Porsono, ut opinor, non invito. Ex ἀείρω formatur futurum ἀερῶ, cujus duae syllabae priores in *A* longum coalescunt, eadem ratione qua ex τιμάετε fit τιμᾶτε, ex τὰ ἐμὰ τἀμά. Praeter exempla hujus futuri a Porsono memorata, ἀπαροῦμεν legendum apud nostrum Med. 938. ἐπαρεῖ Iph. A. 125. ἀροῦμεν Iph. T. 117. Tro. 1148. ἀρεῖται Hel. 1613. ἐξεπαρεῖ apud Plutarchum Consolat. p. 102. F. Quorum nonnulla suis locis jam emendarunt viri docti. In Iphigenia priore in veram scripturam θυμὸν ἐπαρεῖ imprudens

incidit Reiskius. Qui si rei metricae paullo peritior fuisset, nunquam talem dipodiam anapaesticam exhibuisset, qualem conficiunt duae longae syllabae tribus brevibus interpositis. Neque enim eum unquam suspicaturum fuisse arbitror, aliud esse futurum ἀρῶ ab αἴρω derivatum, aliud ab ἀείρω. Porsonum ἐπαρεῖ θυμὸν legisse monent Adversariorum ejus editores p. 249. Adhuc juvenis scilicet ita legendum censuit, antequam veram hujus futuri rationem indagavit.

325. Optime Musgravius, cum olim plene distingueretur post verba τοῖς Ἡρακλείοις, ita locum interpunxit, ut Iolai ad Theseum sermo etiam verba εὐγενὴς δ' ἐν Ἑλλάδα σώζεις πατρῴαν δόξαν comprehenderet. Quo nuntio nihil umbrae Thesei gratius ad aures pervenire potuit.

[328. Πολλῶν μετ' ἄλλων imprudens dedit Grotius Excerptis p. 317. *Commune paucis* recte in interpretatione. *Ex Addendis.*]

335. Μνημονεύσεται χάρις P. E. Corruptam esse vulgatam scripturam patet ex elisione diphthongi. Articulus quidem sine ullo incommodo deleri potest, sed vereor ne graviori mendo locus laboret. An legendum, μνημονευτὸς ἡ χάρις, *dignum est hoc beneficium quod memoriae commendetur?* Qua significatione dicitur ἀξιομνημόνευτος apud prosae orationis scriptores.

337. Τάξω θ' P. E. Verbis κἀγὼ μὲν v. 336. respondent σὺ δ' v. 341.

340. Ταχὺς γὰρ Ἄργει. Ita MSS. E. G. et sic etiam Scaliger, omissum tamen a Barnesio. Confer v. 290. Musgravius.

341. Μάντεις τ' ἀθρήσας etiam E. G. Μάντεις τ' ἀθροίσας primus edidit Barnesius ex emendatione H. Stephani et Canteri Nov. Lect. V. 29. Μάντεις θ' ἀθροίσας P. E. Contra ἄθροισον pro ἄθρησον habet Aldus in Iph. A. 1416. In Cycl. 378. ubi ἀθροίσας pro ἀθρήσας legendum esse censuerunt Stephanus et Canterus, vulgatam scripturam bene defendit Barnesius.

345. Ἑζώμεσθα δὴ P. E. Contrarium vitium supra v. 33. emendavit Barnesius. Noster El. 107. Ἀλλ' εἰσορῶ γάρ τήνδε προσπόλων τινὰ, Πηγαῖον ἄχθος ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ Φέρουσαν, ἑζώμεσθα, κἀκπυθώμεθα κ. τ. ἑ. Ubi ἑζώμεσθα *consistamus* sive *subsistamus* significat. Nostro loco verba ἑζώμεσθα—μένοντες per μείνωμεν—ἥμενοι explicanda videntur.

346. Vertit Portus, *Supplices exspectantes hic, donec civitas rem feliciter gesserit.* Quae interpretatio defendi potest ex Androm. 254. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν.

Sed magis placet Musgravii versio, *Supplices, ut civitas bene rem gerat, hic manentes.* De qua vide ad v. 34.

351. *'Αθάνα* P. E. ex monitu Porsoni ad Or. 26.

[354. Canticum, quod inde a v. 354. usque ad 381. pertinet, nostra quidem sententia sic debet constitui:

Στροφή. *Εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι*
σοῦ πλέον οὐ μέλονται,
ὦ ξεῖν' Ἀργόθεν ἐλθών.
*μεγαληγορίαισι *) δέ γ' ἐμὰς*
φρένας οὐ φοβήσεις.
μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὕ-
τω καὶ καλλιχόροις Ἀθά-
ναις εἴη· σὺ δ' ἄφρων, ὅ τ' Ἄρ-
γει Σθενέλου τύραννος·
'Αντιστρ. *ὃς πόλιν ἐλθὼν ἑτέραν*
οὐδὲν ἐλάσσον' Ἄργους,
θεῶν ἱκτῆρας ἀλάτας,
καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντεχομένους,
ξένος ὢν, βιαίως
ἕλκεις, οὐ βασιλεῦσιν εἴ-
ξας, οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰ-
πών· ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴ-
η παρά γ' εὖ φρονοῦσιν;
'Επωδός. *Εἰρήνα μὲν ἐμοί γ' ἀρέ-*
σκει· σοὶ δ', ὦ κακόφρων ἄναξ,
λέγω, εἰ πόλιν ἥξεις,
οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς, κυρή-
σεις· οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος, οὐδ'
ἰτέα κατάχαλκός ἐ-
στιν. Ἀλλ', ὦ πολέμων ἐρα-
στὰς, μή μοι δορὶ συνταρά-
ξῃς τὰν εὖ χαρίτων ἔχου-
σαν πόλιν, ἀλλ' ἀνάσχου.

V. 3. vulgo legitur ξεῖν' Ἀργόθεν ἐπελθών, ruente metro. Quare aut id, quod dedimus, reponendum est, aut scribendum, ξεῖν' ἀπ' Ἀργόθεν ἐλθών, abundante praepositione, ut in Homericis illis ἐξ Αἰσύμηθεν, ἐξ οὐρανόθεν, quae Brunckius ad Sophocl. Antig. 106. comparat. Sed eius quum nullum apud tragicos exemplum occurrat (nam quod Eurip. Troad. 260. legitur ἀπ' ἐμέθεν, id nihil probare quivis intelligit), priori coniecturae non immerito plus tribuisse nobis videmur. V. 18. *παρά γ' εὖ*

[*) Vereor ne hic *μεγαληγορίαισιν* et in antistropha *ἀντισχομένους* scribendum sit. *G. D.*]

φρονοῦσιν significat, *eorum, qui sapiunt, judicio*. Sic παρὰ Δαρείῳ κριτῇ, *Dario judice*, Herodot. III. extr. V. 20. σοὶ δ' pro σὺ δ' recte conjecit Canterus. Eidem v. 25. ὦ debetur pro οὐ. Sequente versu Barnesii emendationem, συνταράξῃς pro συναράξῃς, metri ratio confirmat. Denique, quod Aldus exhibet, εὐχαρίστων, Brodaeus, si versum esse Glyconeum intellexisset, non mutasset in εὐχαρίστως. Dubitari nequit, ab Euripidis manu profectum esse εὐχαρίτων ἔχουσαν. Sic Hippol. 452. κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν. Erfurdt. in praef. catalogi lectt. hibern. acad. Regiomont. a. 1812—13. *G. D.*]

855. *Οὐ μέλομαί σου* pro οὔ μοι μέλει σου, οὐ φροντίζω σου. Vide Valckenarium ad Phoen. 764.

862. *Σθενέλου.* Eurystheus Stheneli filius. Brodaeus. Homerus Il. T. 123. *Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο.*

865. Metrum postulare videtur ἵκτορας. Vide Aesch. Suppl. 661. Musgravius. Ubi verba Ζηνὸς ἵκτορας ἁγνοῦ verbis Ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο respondent. Confer nostrae fabulae v. 764.

871. *Παρά γ' σὺ φρονοῦσιν* Barnesius. Notam interrogationis primus addidit Stiblinus, secundus Portus. Cum hoc loco conferenda verba ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει infra v. 511. Utrobique particula interrogativa ποῦ non sine indignatione negat, ut saepe apud tragicos. Soph. Oed. T. 390. Ἐπεί, φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; Aj. 1100. Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν Ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἤγετ' οἴκοθεν; [Noster Phoen. 551. κἆτα ποῦ 'στιν ἡ δίκη; Vide omnino Porsonum ad Or. 792. *Ex Addendis.*]

873. Videtur scribendum *σοί*. Canterus. Imo, σὺ—κυρήσεις.

874. *Εἰ πόλιν ἥξεις. Hostiliter* scilicet. De hac locutione consulendus Marklandus ad Suppl. 523. Soph. Trach. 259. *Στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν, ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν.*

875. *Οὐχ οὕτως.* Exquisita locutio, quae omnes interpretes fugit. Sensus videtur esse, *non impune, non illaesus*. Noster Alc. 682. *Ἄγαν ὑβρίζεις, καὶ νεανίας λόγους Ῥίπτων ἐς ἡμᾶς, οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει.* [Herodotus I. 16. *Ἀπὸ μέν νυν τούτων οὐκ ὡς ἤθελε ἀπήλλαξε, ἀλλὰ προσπταίσας μεγάλως. Ex Addendis.*]

878. *Ἀλλ' ὦ πολέμων ἐραστάς, Sed, O belli avide*, Canteri emendationem in versione Latina adoptarunt Barnesius et Musgravius. Ego vero nihil mutandum censeo. Recte Portus, *Sed non sum amans bellorum.*

879. *Συνταράξῃς* Barnesius in margine, probante Heathio, improbante vero Musgravio.

380. *Ἰὰν εὐχαρίστως ἔχουσαν* edd. recentiores ex emendatione Brodaei. *Τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν* P., E. ad Marklandi Supplic. 732. Noster Hippol. 462. *Πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν.* Ad quem locum citat Valckenarius similes nonnullas locutiones. *Τὴν εὖ χαρίτων ἤκουσαν* dixisset Herodotus.

382. Qui Graecas tragoedias in quinos actus ad instar Latinarum distribuunt, rectius in nostra fabula procedunt quam in aliis plerisque. Sunt enim in ea quatuor Chori *μέλη*, eaque satis commodis intervallis posita. Actus igitur secundi hunc versum initium fecit Stiblinus, tertii v. 650. quarti v. 784. quinti v. 928.

383. *Ἥκεις* cum nota interrogationis primus edidit Stiblinus.

385. *Λόγος* primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam legendum monet Brodaeus. Ego *σε* pro *γε* dedi. Ita noster Hec. 1032. *Ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς.* Aesch. Pers. 472. *Ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας.* Soph. Oed. C. 628. *εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.* Aj. 1382. *καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.* Ita passim.

386—388. Legendum, ni fallor, *Ὁ γὰρ στρατηγὸς, εὐτυχὴς τὰ πρόσθεν ὢν, Αἴσσει, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν, Εἰς τὰς Ἀθήνας.* Tyrwhittus, qui jam olim *τὰ πρόσθεν ὢν* reposuerat, retinebat tamen *ἔστιν*, cum *φρονῶν* connectens, *ἔστιν οὐ σμικρὸν φρονῶν.* Musgravius. Retinendum esse *τὰ πρὸς θεῶν* patet ex Iph. T. 560. *Ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν.* Contra vitiosum esse *ἐστὶν* ex eo apparet, quod rarissime *ἐστὶ* in initio versus legitur, nisi in initio sententiae, vel saltem post aliquam pausam sive distinctionem. Dedi igitur *εἶσιν*, *veniet*, quod miror Musgravio in mentem non venisse. Utrum vero verba *εἰς τὰς Ἀθήνας* cum *εἶσιν* conjungenda sint, an cum verbis *οὐ σμικρὸν φρονῶν*, non usquequaque certum est. Ego Portum et Barnesium sequor, propter illud nostri Hippol. 6. *Σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.*

{387. Quatuor sola tragicorum loca reperi, quae ad *ἐστὶν* hoc loco defendendum allegari possent. I. Aesch. Agam. 1240. *Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς. ἄρσενος φονεύς Ἔστιν.* Malim, *Τοιαῦτα τολμᾷ. θῆλυς ἄρσενος φονεὺς Ἔσται.* Sed magis Aeschyleum videtur, *Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεύς. Εἶεν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν;* Saepe occurrit *εἶεν* hoc modo ante interrogationem adhibitum. Ita noster Phoen. 856. *Εἶεν, πάρεσμεν. τί μ' ἐκάλεις σπουδῇ, Κρέον;* Ibid. 1609. *Εἶεν. τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;* Hippol. 297. *Εἶεν. τί σιγᾷς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾶν, τέκνον.* Suppl. 1094. *Εἶεν. τί δὴ χρὴ τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν;* Iph.

A. 454. Εἶεν. τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν; Ion. 756. Εἶεν. τί δρῶμεν, θάνατος ὧν κεῖται πέρι; Adde Hec. 313. Med. 386. Iph. A. 1185. Tro. 945 998. Ion. 275. Herc. 451. El. 907. II. Choëph. 91. Ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς Ἔστ', ἀντιδοῦναι κ. τ. ἑ. Lego, Ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς, Ἐσθλ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε Στέφη, δόσιν τε τῶν καλῶν (vulgo κακῶν) ἐπαξίαν; Legi etiam posset, Εὖ τ' ἀντιδοῦναι. Obiter moneo apud Aristoph. Eq. 1206. pro barbaro vocabulo ὑπεραναιδεσθήσομαι legendum esse ὑπεραναιδευθήσομαι. III. Eurip. Herc. 1291. Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτε Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς Ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ συγγενῶν (συγγενῶς edd. recentiores) δύστηνος ὤν. Nihilo deterius esset, ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς Ἦν. Sed quid sibi vult illud συγγενῶν vel συγγενῶς? IV. Theseo fr. 5. Τό δ' αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὸν μία, Λοξαὶ δ' ἐπ' (f. ἀπ') αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι Εἰσίν. Agitur de litera E, quae in nomine ΘΗΣΕΥΣ quartum locum obtinet. Hic etiam non male legeretur praeteritum ἦσαν. Vide tamen an etiam minori mutatione res expediri possit, legendo, τρεῖς κατεστηριγμέναι Εἰς ἕν. Quamquam hoc libentius admitterem, si Euripidis aetate litera E talem formam [K] habuisset. Nostro loco si retinetur εἰσὶν, legendum videtur σάφ' ἴσθι. De qua varietate consulendus Blomfieldius ad Aesch. Prom. 513. (503. Stanl.) *Ex Addendis.*]

387. Καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν. In his verbis nonnihil haereo. Sententia postulare videtur ut particula καὶ propriam suam vim servet. Εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν, καὶ οὐ σμικρὸν φρονῶν. Sed in καὶ μάλα, καὶ λίαν, et similibus, omnino παρέλκειν videtur καί. Incertus Rhes. 85. Καὶ μὴν ὅδ' Αἰνέας καὶ μάλα σπουδῇ ποδὸς Στείχει. Quidquid de hoc statuatur, hinc emendandus Soph. Aj. 1120. Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. Aesch. Pers. 784. Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέον φρονεῖ. Vulgo σμικρὰ et νέα.

389. Legitur hic versus apud Stobaeum XXII. p. 188. Imitatur noster Aeschylum Pers. 829. Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν Φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς.

391. Ἄνδρα γὰρ χρεὼν P. E. [Scribi poterit δὴ vel γάρ. Erfurdt. ad Sophocl. Ajac. p. 629. *G. D.*] *Δὲ et γὰρ facillime permutantur*, inquit Porsonus ad Med. 34. *quamquam facilius δὲ in γὰρ quam γὰρ in δὲ migrat.* Vide v. 404.

394. Εἰς τάδ' primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam emendat Brodaeus. Consentit S. et, ut opinor, E. Alterum enim cod. cum Aldo consentire ait Musgravius.

alckenarius ad Phoen. 1409. Nota est locutio εἰς χεῖρας ναι τινὶ, *ad manus cum aliquo venire*. Nostro loco de rra loquitur poëta tanquam de persona. Dicitur εἰς γους συνάπτειν in Phoen. 709. Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πο-νείκει μολών. Nihil igitur muto.

Ιvοαῖσιν edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam pri-am. Πνοια edd. omnes in Androm. 479. Tro. 883. Altera riptura melior mihi videtur. Quamvis enim ποιά, ῥοιά, οιά, χροιά, et alia fortasse nonnulla, apud veteres sal-m Atticos rectius per diphthongum quam per simpli-m vocalem scribantur, diversam fuisse horum ratio-em ostendit rectus casus singularis, qui in his semper A desinit, in illo semper in H, nisi in Doricis Chori inticis. Neque unquam, quod sciam, apud tragicos it comicos metro repugnat πνοή priore correpta. Con-a ποιά priorem producit apud Eurip. Cycl. 332. Ari-oph: Eq. 606. ῥοιά, *malum Punicum*, apud Aristoph. ac. 1001. στοιά Eccl. 676. 684. 686. χροιά apud Eurip. acch. 457. et alibi. Male igitur, ni fallor, Porsonus r. Or. 145. pro Aldina scriptura ἃ ἃ σύριγγος ὅπως πνοά, ἃ σύριγγος ὡς πνοιά dedit. Versus antitheticus est, πεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις. Metrum est syzygia doch-niaca bacchio subjecta. Satis bene sibi respondent sy-giae dochmiacae ῥιγγὸς ὅπως πνοὰ et βλέφαρα κινήσεις. Πνοιαῖς metro repugnante olim legebatur apud Aesch. uppl. 142. *Ex Addendis*.]

Απωθούμεσθα edd. recentiores.

Συγγνωτὰ scribendum, si vera sunt quae ad Soph. Oed. . 361. dixi. Sed apud Euripidem alteram scripturam ntum non ubique exhibent hodierni libri. Quid si tatuamus utramque formam apud veteres in usu fuisse? odem modo fortasse dirimenda grammaticorum lis de αυτὸς et κλαυστός.

μὴ θέλει P.E. In vulgata scriptura, supplendum ξυγγνω-τὰ ἂν εἴη, in nostra, ξυγγνωστά ἐστι. Cum de re certa loqua-ur Iolaus, melius sententiae convenit ἐστὶ quam ἂν εἴη. Αἰνέσαι δ' ἔχω Valckenarius ad Phoen. 712. qui monet νεῖν ἔχω infra occurrere v. 486.

9. Verba εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε πράσσειν ἐμὲ ad sequen- referenda esse primus monuit Heathius.

legendum, οὔτοι σή γ' ἀπόλλυται χάρις? Quamquam refert.

edd. recentiores.

dd. recentiores. Recte se habet κάμοῦ. Ita 346. Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φρόντις, εἰ φευξούμεθα. ξυμφορᾷ κεχρημένους.

399. Ἄραρ' P. E. De hoc verbo vide Valckenarium ad Hippol. 1090. et Brunckium ad Med. 323.

401. Οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν. Aesch. Pers. 202. σὺν θυηπόλῳ χερὶ βωμῷ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι θῦσαι θέλουσα πέλανον, ὧν τέλη τάδε. Herodotus I. 118. Σῶστρα τοῦ παιδὸς γὰρ μέλλω θύειν τοῖσι θεῶν τιμὴ αὕτη προσκέεται.

402. 403. Horum versuum sedes immutanda est, ut vidit etiam Tyrwhittus. Musgravius. Mihi quidem nihilo deterior videtur vulgatus ordo. Σφάγια v. 400. memorata tum demum sacrificanda erant, cum ad manus cum Eurysthei exercitu veniendum erat. Sed interea victimas ad omnes urbis aras immolabant haruspices, quas τροπαῖά τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήρια recte appellari quis dubitet?

402. Θυηπολεῖται δ' ἄστυ. Id est, μάντεις κατ' ἄστυ θυηπολοῦσι. Hoc adde exemplis ad Soph. Oed. T. 1094. allatis.

403. Τροπαῖά τ' ἐχθρῶν. Subauditur θυηπολήματα [vel θύματα], quod verbum *virtualiter* continetur in θυηπολεῖται. Barnesius. Τρόπαιά τ' (sic) Hervagiana prima. Τροπαιά τ' Hervagiana secunda et sequentes omnes. Recte, modo recte legatur infra v. 867. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε. Notum est grammaticorum monitum, Atticos non τρόπαιον sed τροπαῖον dixisse. Quod si de τροπαῖον verum est, verum etiam esse puto de τροπαῖος. Non me fugit operam eos perdere, qui de singularum vocum accentibus nimis curiose disputent, quippe quorum notitiam solis grammaticis Alexandrinis debeamus, natis quidem illis potius ad obscurandam quam ad illustrandam veterem linguam Graecam. Ubi vero in προσῳδίᾳ cujuslibet vocis fluctuant hodierna librorum exemplaria, operae pretium est eam scripturam quae melior videatur, ubique repraesentare. Τροπαῖον προπερισπωμένως habet Aldus in Androm. 764. τροπαῖα ibid. 696. Τροπαῖ' igitur dedi infra v. 786.

Ibid. Σωτήρια, quod habet Brodaeus in annotationibus, primus in textum admisit Barnesius.

404. Χρησμὼν γὰρ ἀοιδοὺς Hervagiana prima et sequentes ante Barnesium, qui Aldinam scripturam revocavit. [Imo, Hervagiana secunda et tertia cum sequentibus ante Barnesium. Cum Aldina consentiunt Hervagiana prima et Brubachiana. *Ex Addendis.*] Χρησμῶν γὰρ ᾠδοὺς e v. 489. emendarat Duportus.

Ibid. Συναλίσας. Ita scribo Scaligeri auctoritate, et quia ἀλίσας, priorem cum habeat brevem, versui sufficere non potuit, et quoniam συναλίσας frequentius in hac significatione occurrat. Barnesius. Ἀλίσας primam produ-

cit apud nostrum Herc. 412. monente Musgravio. Deinde apud veteres non minus usitatum est ἀλίζω quam συναλίζω. Participium ἁλίσας ter minimum in libro primo usurpat Herodotus, capp. 77. 80. 119. Significat ἀθροίσας, quod in simili locutione adhibet noster supra v. 341. Utrumque ἀλίζω et συναλίζω usurpat Xenophon, obsoletorum et poëticorum vocabulorum sectator omnium Atticorum studiosissimus. Illud habet Anab. II. 4, 3. VI. 3, 3. hoc Paed. I. 2, 15. 4, 14. Anab. VII. 3, 48. Hellen. I. 1, 30. Hesychius v. Ἀλίσας duo diversa verba ἀλίζω et ἀλίνδω confundit, nisi glossa ejus ita scribenda est: Ἀλίσας. κονίσας, κυλίσας, καταβαλών. Ἁλίσας. συναθροίσας, συναγαγών. Ἀλίσας tenui spiritu primam corripit, secundam producit. Aristoph. Nub. 32. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

408. Γνῶμα habet etiam Soph. Trach. 593. γνώματος Aesch. Agam. 1361.

409. 410. Κόρη Δήμητρος Barnesius ad v. 600. Vulgatam scripturam, quam agnoscere videtur argumenti scriptor, corruptam esse ostendit particula γε ad hiatum evitandum inserta. Vitio non valde diverso vulgo legitur in Tro. 765. Οὐ γάρ ποτ' αὐχῶ Ζῆνα γ' ἐκφῦναι σ' ἐγώ, modo scripserit poëta Ζηνὸς ἐκφῦναί σ', ut conjecit Reiskius. Sed praestare videtur altera Reiskii emendatio Ζῆνά γ' ἐκφῦσαί σ'. Nam particula γε, quae nostro loco plane supervacanea est, in Troasi vim sententiae addit. [Cum Troadum loco confer Med. 597. *Ex Addendis.*] Deinde nostro loco displicet παρθένον κόρην, quas voces conjunctas alibi nusquam reperi. Κόρη Δήμητρί τ' mavult Piersonus Verisim. 179. Sed solam Proserpinam nominat poëta v. 601. nec facile dixeris quare Cereri immolanda sit virgo, quam deam peculiari religione Marathone coli nemo unquam dixit. Praeterea κόρη absolute pro Proserpina dictum a tragico sermone alienum videtur. Namque in Suppl. 34. unde verba Κόρης τε καὶ Δήμητρος citat Piersonus, praecedunt verba δυοῖν θεαῖν.

412. Κτενῶ P. E. Κτανῶ Atticis abjudicat Porsonus ad Or. 929.

414. Ἑκὼν δὲ τίς primus edidit Portus, ante quem notam interrogationis post τέκνα v. seq. adhibuerat Stiblinus.

416. Etsi virorum doctorum, qui ante me huic fabulae emendandae operam dederunt, infelices conjecturas plerumque memorare supersedeo, operae pretium est attendere quomodo verba πικρὸν ὂν eorum ingenium exercuerint. *Videtur scribendum πικρόνων, aut potius πικρονόων,* inquit Canterus. Πονηρῶν Scaligeri emendatione

posthabita, πολιτῶν conjicit Barnesius. Πικρόν γ' ὄν, *quae res sane peracerba est,* mavult Reiskius, διχοφρόνων Heathius, διχονόων vel διχοφρόνων Musgravius. Recte πικρὰς ἂν E. Alter cod. Parisiensis πικρὰν ἂν habet.

Ibid. Ξυστάσεις sunt κύκλοι, ὁμιλίαι, *coetus*, *conventus*. Noster Androm. 1089. εἰς δὲ συστάσεις Κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ.

417. Δίκαιον ἦν P. E. Ἦν nostro loco, ut alibi passim, ἐστὶ significat. Subiunctivus ᾖ soloecus est.

418. Μωρίαν ἐμοῦ P. E. ad Marklandi Iph. T. 918. Verba accusandi genitivum personae, ut loquuntur grammatici, accusativum autem rei postulant. Noster Or. 28. Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν; Hippol. 1057. Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη, Κατηγορεῖ σου πιστά. Ion. 931. Τί φῄς; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς; Unde malim in Syleo fr. 4. Τό τ' εἶδος αὔτ' αὐθαδίαν κατηγορεῖ Σιγῶντος. [Syleus satyricum drama fuisse videtur, in quo fortasse stare posset hujusmodi senarius, Τό τ' εἶδος αὔτ' αὐθαδίαν κατηγορεῖ. Conjecit Musgravius, Τό τ' ἦθος αὐτόθεν τι σοῦ κατηγορεῖ Σιγῶντος. Malim, αὔθαδές τι. Sed verum videtur, * * τό γ' εἶδος αὐτό σου κατηγορεῖ. Deest primus pes. *Ex Addendis.*] Vertendum igitur nostro loco, *stultitiae me accusantium,* non cum Porto aliisque, *stultitiam meam accusantium.*

419. Ἢν δὲ μὴ δράσω τόδε. *Nisi rem ita composuero, ut utrique parti satisfaciam.* Vel, *Nisi cavero ne cui ut filiam suam immolet auctor sim.* Brodaeus. Haec interpretatio melior videtur. Διὰ μέσου collocanda sunt verba καὶ νῦν πικρὰς ἂν—κατηγορούντων.

424. 425. Atossa apud Aesch. Pers. 211. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς, Πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνὴρ, Κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει, Σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

426. Ἀλλ' ἦ. *Sane* aut *profecto* plerique interpretes. *An ergo* cum interrogatione recte Musgravius. Vide Aesch. Agam. 284. Choëph. 218. 772. Suppl. 520. 920. Soph. El. 879. Eurip. Phoen. 1698. Hippol. 858. 932. (ubi consulendi Valckenarius et Monkius) Alc. 58. 819. Iph. A. 847. Iph. T. 1170. Bacch. 920. Hel. 497. Ion. 755. Herc. 1128. incertum Rhes. 36.

428. Atticos ἔοιγμεν et εἴξασι pro ἐοίκαμεν et ἐοίκασι dixisse nemini ignotum est. Praeter nostrum locum, ἔοιγμεν occurrit infra v. 681. Cycl. 99. et apud Soph. Aj. 1239. Quid pro ἐοίκατε dixerint ego quidem nescio. De εἴξασι consulendi Ruhnkenius ad Timaeum p. 98. et Piersonus ad Moerin p. 148.

430. Ὡς χεῖρα γῇ συνῆψαν, *Simul ac manu terram tetigerant,*

Valckenarius ad Phoen. 1409. Nota est locutio εἰς χεῖρας ἰέναι τινὶ, *ad manus cum aliquo venire.* Nostro loco de terra loquitur poëta tanquam de persona. Dicitur εἰς λόγους συνάπτειν in Phoen. 709. Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών. Nihil igitur muto.

431. Πνοαῖσιν edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Πνοιᾷ edd. omnes in Androm. 479. Tro. 883. Altera scriptura melior mihi videtur. Quamvis enim ποιά, ῥοιά, στοιά, χροιά, et alia fortasse nonnulla, apud veteres saltem Atticos rectius per diphthongum quam per simplicem vocalem scribantur, diversam fuisse horum rationem ostendit rectus casus singularis, qui in his semper in *A* desinit, in illo semper in *H*, nisi in Doricis Chori canticis. Neque unquam, quod sciam, apud tragicos aut comicos metro repugnat πνοὴ priore correpta. Contra ποιὰ priorem producit apud Eurip. Cycl. 332. Aristoph. Eq. 606. ῥοιὰ, *malum Punicum*, apud Aristoph. Pac. 1001. στοιὰ Eccl. 676. 684. 686. χροιὰ apud Eurip. Bacch. 457. et alibi. Male igitur, ni fallor, Porsonus in Or. 145. pro Aldina scriptura ἆ ἆ σύριγγος ὅπως πνοιά, ἆ ἆ σύριγγος ὡς πνοιὰ dedit. Versus antitheticus est, Ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις. Metrum est syzygia dochmiaca bacchio subjecta. Satis bene sibi respondent syzygiae dochmiacae ριγγὸς ὅπως πνοὰ et βλέφαρα κινήσεις. [Πνοιαῖς metro repugnante olim legebatur apud Aesch. Suppl. 142. *Ex Addendis.*]

432. Ἀπωθούμεσθα edd. recentiores.

436. Ξυγγνωτὰ scribendum, si vera sunt quae ad Soph. Oed. T. 361. dixi. Sed apud Euripidem alteram scripturam tantum non ubique exhibent hodierni libri. Quid si statuamus utramque formam apud veteres in usu fuisse? Eodem modo fortasse dirimenda grammaticorum lis de κλαυτὸς et κλαυστός.

Ibid. Εἰ μὴ θέλει P. E. In vulgata scriptura, supplendum ξυγγνωστὰ ἂν εἴη, in nostra, ξυγγνωστά ἐστι. Cum de re certa loquatur Iolaus, melius sententiae convenit ἐστὶ quam ἂν εἴη.

437. Αἰνέσαι δ' ἔχω Valckenarius ad Phoen. 712. qui monet αἰνεῖν ἔχω infra occurrere v. 486.

438. 439. Verba εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε πράσσειν ἐμ' ad sequentia referenda esse primus monuit Heathius.

439. An legendum, οὔτοι σή γ' ἀπόλλυται χάρις? Quamquam parum refert.

442. Ἕρκος edd. recentiores.

444. Κἀμοὶ S. edd. recentiores. Recte se habet κἀμοῦ. Ita noster Med. 346. Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντίς, εἰ φευξούμεθα. Κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.

448. Noster Hec. 661. *Τί δ', ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς.* [Med. 1028. *Ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας. Ex Addendis.*]

[450. Herodotus I. 8. *Χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς. Ex Addendis.*]

452. *Ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι ξύμπραξον;* Vide ad Oed. T. 543.

Ibid. *Οὐχ ἅπασι γάρ.* *Non prorsus, non omnibus modis.* BRODAEUS. *Πᾶσι* pro *παντάπασι* habet Soph. Oed. T. 40. *Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα.* Oed. C. 1446. *Ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν.* Nostro loco *ἅπασα* S. et edd. recentiores ante Musgravium, qui ex Aldina *ἅπασι* revocavit. *Ἅπασα* mavult Porsonus Advers. p. 268.

[455. J. C. Orellius in append. ad Isocr. antid. p. 389. suspicatur *σωθήτω τέ σοι τέκνα,* collato v. 493. sq. *G. D.*]

459. *Ἀνήρ* P. E.

460. Quae hic *μὴ 'μαθεῖ* habent edd. omnes, infra v. 882. *μὴ ἀποτίσασθαι* plene scriptum exhibent. Pronuntiandum puto, *μάμαθεῖ, μἀποτίσασθαι.* Signum elisionis in his locum habere non debet. Nullam enim vocalem in initio voeis elidunt Attici nisi E, eamque tantum in certis quibusdam vocibus. *Μὴ ἀδικεῖν* plene scriptum habet Aldus in Hec. 1249. *μὴ ἀντὶ* Androm. 809. *μὴ ἀδίκει* Cycl. 271. *μὴ ἀποδέξηται* Hel. 838. *μὴ ἀποδώσω* ibid. 1017. Talia in codd. plerumque plene scripta exhiberi auctor est Valkenarius ad Hippol. 996.

461. *Καὶ τύχης.* MS. G. *καὶ δίκης.* Legendum, ut monet etiam Tyrwhittus, *κἀτυχής τις ἂν τύχοι.* MUSGRAVIUS. *Κἀτυχής τις ἂν τύχῃ* minus recte Grotius Excerpt. p. 954. probante Heathio. Vertit Grotius, *Reverenda res est sobriae menti miser.* *Αἰδὼς* hic *clementiam* significat, ut *ἀναίδεια crudelitatem* in Herc. 165. *Θρασὺς, crudelis,* infra v. 978. Ceterum permutantur *δίκη* et *τύχη* etiam apud Soph. Ant. 387. *Τί δ' ἐστι; ποίᾳ ξύμμετρος προύβην τύχῃ;* Apud nostrum Iph. A. 1437. non male conjicit Canterus *ἀτυχήσεις* pro *ἀδικήσῃ.* [Antipho p. 618. *Πῶς οὖν ταύτην ἐλεεῖν ἄξιόν ἐστιν, ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν παρ' ὑμῶν, ἢ ἄλλου του;* Et paullo post p. 619. *Καὶ μὴ τυχοῦσα μήτ' αἰδοῦς μήτ' ἐλέου μήτ' αἰσχύνης μηδεμιᾶς παρ' ὑμῶν, τῆς δικαιοτάτης ἂν τύχοι τιμωρίας. Ex Addendis.*]

466. Miror Eurystheum absolute *ἄνακτα* a Demophonte appellari. Ita quidem de Lyco loquitur Amphitryo Herc. 588. *Πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ Δοκοῦντας εἶναι, ξυμμάχους ἄναξ ἔχει.* Sed Lycum vere dominum appellare poterat Amphitryo, minime Eurystheum Demophon.

471. Doricum *λύμας* in senario manere passi sunt omnes edi-

tores. Sic etiam ἕτοιμα infra v. 503. In Hel. 595. ubi male vulgo legitur, λύπας ἄλις ἔχων, λύπας non est genitivus Doricus sed accusativus pluralis ab imperitis librariis invectus, ut τὰς συμφορὰς pro τῆς ξυμφορᾶς Suppl. 782.

475. Quod supra ad v. 49. de Copreo monui, idem hic de Macaria monendum est, cujus nomen in ipsa fabula nusquam obvium e scriptoribus mythologicis in indicem personarum intulerunt grammatici. Ejus historiam praeter alios narrat Pausanias I. c. 32. p. 79. a Barnesio ad v. 35. allegatus: *Ἔστι δὲ ἐν τῷ Μαραθῶνι πηγὴ καλουμένη Μακαρία, καὶ τοιάδε ἐς αὐτὴν λέγουσιν. Ἡρακλῆς ὡς ἐκ Τίρυνθος* (Vide v. 164.) *ἔφευγεν Εὐρυσθέα, παρὰ Κήϋκα φίλον ὄντα μετοικίζεται βασιλεύοντα Τραχῖνος. ἐπεὶ δὲ ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους, ἐζήτει τοὺς παῖδας Εὐρυσθεὺς, ἐς Ἀθήνας πέμπει σφᾶς ὁ Τραχίνιος, ἀσθένειάν τε λέγων τὴν αὑτοῦ* (Vide v. 194.), *καὶ Θησέα οὐκ ἀδύνατον εἶναι τιμωρεῖν. Ἀφικόμενοι δὲ οἱ παῖδες ἱκέται, πρῶτον τότε Πελοποννήσιοι ποιοῦσι πόλεμον πρὸς Ἀθηναίους, Θησέως σφᾶς οὐκ ἐκδόντος αἰτοῦντι Εὐρυσθεῖ. λέγουσι δὲ Ἀθηναίοις γενέσθαι χρησμὸν, τῶν παίδων ἀποθανεῖν χρῆναι τῶν Ἡρακλέους τινὰ ἐθελοντὴν, ἐπεὶ ἄλλως γε οὐκ εἶναι νίκην σφίσιν. ἐνταῦθα ἡ Μακαρία Δηϊανείρας καὶ Ἡρακλέους θυγάτηρ ἀποσφάξασα ἑαυτὴν, ἔδωκεν Ἀθηναίοις τε κρατῆσαι τῷ πολέμῳ, καὶ τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα ἀφ' ἑαυτῆς.* Vide etiam Schol. ad Aristoph. Eq. 1148.

476. *Προσθῆτε* P. E. Quod de *τρόπαιον* et *τροπαῖον* supra dixi ad v. 403. hic de *πρόσθητε* et *προσθῆτε* dictum velim. Cum enim fluctuent libri inter hanc et illam scripturam, officium est editoris operam dare ut saltem eadem *προσῳδία* ubique adhibeatur. Veteres *προσθῆτε* et similia *προπερισπωμένως* dixisse ex analogia fere certum est. Antiqua enim forma fuit *προσθέητε*. Omnes Euripidis editiones *προσθῶ* habent Iph. A. 540. *προσθῇς* Alc. 1051. *προσθῶμεν* Suppl. 948. Quod ad significationem attinet, conferendus noster Hippol. 950. *Οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ Θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς.* Androm. 217. *εἶτ' ἀπληστίαν λέχους Πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν ηὑρέθης.* [*Προσθῆτε. Προσβάλλειν* eodem sensu usurpat Soph. El. 973. *Λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην Σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς, πεισθεῖσ' ἐμοί; Ex Addendis.*]

Ibid. *Πρῶτον μὲν τόδ'* mavult Porsonus ad Med. 139. 140. propter particulam *γὰρ* parvo intervallo bis adhibitam. Exemplis a Porsono allatis adde hujus fabulae vv. 385. 386. 523. 524. Si *μὲν* nostro loco necessarium esset propter *δὲ* v. 479. mallem superiore versu *θράσος μὲν μηδέν-*

Nec minus recte diceretur θράσος μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς προσθῆτε, quam θράσος μοὶ μηδὲν προσθῆτε ἕνεκα ἐξόδων ἐμῶν. Hoc enim valet dativus ἐξόδοις ἐμαῖς.

478. Εἴσω θ' P. E.

481. Minus recte interpungeretur, ἀλλ', εἰμὶ γάρ κ. τ. ἑ. Dicere enim potuisset poëta, si per metrum licuisset, ἀλλὰ γάρ εἰμι. Ante γάρ autem nemo unquam interpunxit. Noster Phoen. 1318. Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. Herodotus V. 3. Ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες. In his locutionibus, particulae ἀλλὰ γὰρ significant ἀλλ' ἐπεί. Apud Herodotum vulgo plenius distinguitur post ἐγγένηται, quod vitium saepe apud eum reperio. Idem I. 14. Ἀλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἐγένετο, βασιλεύσαντος δυῶν δέοντα τεσσεράκοντα ἔτεα, τοῦτον μὲν παρήσομεν, τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες. Quae verba vulgo in duas periodos divisa sunt, plena distinctione post ἔτεα adhibita. Idem IX. 27. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν τῷ τοιῷδε τάξιος εἵνεκα στασιάζειν πρέπει, ἄρτιοί εἰμεν πείθεσθαι ὑμῖν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκέει ἐπιτηδεώτατον ἡμέας εἶναι ἑστάναι, καὶ κατ' οὕστινας. Hic etiam post πρέπει plene distinguitur in vulgatis libris. Idem IX. 109. Ἀλλὰ πόλις τε ἐδίδου καὶ χρυσὸν ἄπλετον, καὶ στρατὸν τοῦ ἔμελλε οὐδεὶς ἄρξειν ἀλλ' ἢ ἐκείνη. Περσικὸν δὲ κάρτα ὁ στρατὸς δῶρον. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔπειθε, διδοῖ τὸ φᾶρος. ἡ δὲ περιχαρὴς ἐοῦσα τῷ δώρῳ, ἐφόρεέ τε καὶ ἀγάλλετο. Interdum omnino reticetur γάρ, ut supra v. 378. Ita Noster Phoen. 99. Ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις, Κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί.

Ibid. Πρόσφορος. *Apta, idonea.* Subaudiendum autem πρεσβεύειν. Sic Pindarus Olymp. IX. 121. πρόσφορος ἀναγεῖσθαι. Hesychius: Πρόσφορον. ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον. Musgravius. Malim, πρόσφορος πυθέσθαι. Propior scilicet ostio templi, quam avia aut sorores.

482. Κἀμαυτῆς πέρι. Sensus est, οὐ μόνον περὶ τούτων, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐμαυτῆς. Ita paullo post v. 568. κἀμοὶ significat οὐ μόνον σοὶ, ἀλλὰ καὶ ἐμοί.

483. Μὴ pro εἰ, *num, an, utrum.* Noster Tro. 176. Οἴμοι, τρομερὰ σκηνὰς ἔλιπον Τάσδ' Ἀγαμέμνονος, ἐπακουσομένη, Βασίλεια, σέθεν, Μή με κτείνειν Δόξ' Ἀργείων κεῖται μελέαν. [Soph. Ant. 1253. Ἀλλ' εἰσόμεσθα μή τι καὶ κατάσχετον Κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη. Interrogative pro μῶν idem Oed. C. 1502. Μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία Χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; Ibid. 359. Ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς Ἔξοιδα. μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι; *Ex Addendis.*]

485. Οὐ νεωστὶ δή. Interpretare, πάλαι δή.

487. Εὖ προχωρῆσαι. Id est, ni fallor, εὐτυχῆσαι. Sic εὖ βεβηκόσιν pro εὐτυχοῦσι Soph. El. 979. Verbum προχωρεῖν diverso sensu usurpat noster Phoen. 1271. Οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι, Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.

488. Εἰς ἀμήχανα P. E. Sic ἐξ ἀμηχάνων supra v. 149. Si ἀμήχανον adhibuisset poëta, articulo, ni fallor, addito dixisset, εἰς τἀμήχανον. [εἰς τἀμήχανον, repertum in codice Romano C., reponi jubet Elmsleius ad Medeam 397. p. 147. *G. D.*] Sed alterum praestat. Similia vitia in Aldina sunt φάσγανον Or. 951. οὐδέτερον ibid. 1577. πρῶτον Suppl. 30. θέσφατον Iph. A. 1268. ξόανον Iph. T. 1359. ἀδύνατον Hel. 817. [Adde τέκνον Iph. A. 1186. ubi legendum τέκνα e v. 1015. *Ex Addendis.*]

491. Supra dixerat v. 410. ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς. Paullo inferius sic quoque loquitur v. 514. πατρὸς οὖσαν εὐγενοῦς. [Adde Alc. 333. Οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρὸς εὐγενοῦς.] Quare hic mihi non displicuisset, Σφάξαι κελεύειν, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς. Brodaeus. Brodaei emendationem post Barnesium adoptavi. Violentam esse hanc mutationem contendit Piersonus Verisim. p. 178. nec solere librarios illa πατρὸς et μητρὸς confundere; praeterea non parvam superesse difficultatem in verbis σημαίνειν et κελεύειν, quorum alterutrum frigeat et abundet. Legendum igitur censet, Σφάξαι κόρῃ Δήμητρος, ἥτις εὐγενής. Quasi vero facilius fuerit librariis *ΚΟΡΗΙΔΗ* in *ΚΕΛΕΥΕΙΝ* mutare, quam *ΠΡΟΣ* in *ΜΡΟΣ*. Quod ad σημαίνειν et κελεύειν attinet, primum conferendus locus e Rheso a Reiskio indicatus. V. 879. Τμᾶς δ' ἰόντας τοῖσιν ἐν τείχει χρεὼν Πριάμῳ τε καὶ γέρουσι σημῆναι, νεκροὺς Θάπτειν κελεύειν λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς. Quem locum si recte cum nostro comparavit Reiskius, verbum σημαίνειν ad oraculorum interpretes referendum est, κελεύειν ad ipsum Demophontem. Deinde σημαίνειν non *jubere* sed *indicare* interpretari potes, hoc scilicet modo, *Oraculorum enim interpretes ait hicce non taurum aut vitulum significare, sed puellam nobilem mactare jubere.* Ita fere Portus. Sed esto ut σημαίνειν et κελεύειν ita explicanda sint, ut alterutrum eorum prorsus abundet. An vero tam raro in tragico sermone occurrunt pleonasmi, ut vulgatam nostri loci scripturam eo nomine sollicitare necesse sit? Ceterum verba μητρὸς ἥτις εὐγενὴς copiose defendit Musgravius, hac scilicet significatione, *Quae nobilis sit a parte materna.* Quin et ματρὸς mavult supra v. 410. Cujus rationes, meo quidem judicio omni

pondere destitutas, apud ipsum petant quibus ea interpretatio arrideat.

494. Σφάξειν P. E. *Maçtaturum* recte Portus.

495. Κἀμοὶ λέγει. Ita lego, rejecto, quod inter κἀμοὶ et λέγει per errorem irrepserat, δέ. Barnesius. Δὲ non nisi superscriptum habet MS. G. Musgravius. [Noster Phoen. 164. *ΠΑΙ.* Ὁρᾷς; *ΑΝ.* ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως. *Ex Addendis.*]

496. Ἐξαμηχανήσομεν. Verbum nusquam alibi, quod sciam, obvium. Significare videtur, *Se ex angustiis et difficultate prudentia liberare.* Τὶ enim παρελκεῖν existimo.

498. Βούλεσθαι mavult Reiskius. Non male; sed recte se habere videtur vulgata.

499. Frustra in hoc loco explicando laborant viri docti. An legendum κἀχόμεσθα? *A* in *ET* passim mutari, alibi, si bene memini, monui. Εὐθύνας pro Ἀθήνας habet Aldus in Tro. 974. Sed quid significat ἐχόμεσθα? Opinor, *haeremus*, vel aliquid ejusmodi. Thucydides I. 25. Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν. Nostro loco verba ἐν τῷδε τῷ λόγῳ non male ἐν τῇδε τῇ ἀπορίᾳ interpretari potes.

500. Τἄλλα γ' G. Musgravius.

501. Ἀργείων P. E.

503. Ἑτοίμη P. E. Noster Phoen. 975. Αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ, Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.

505. Οὕνεκ' αἵρεσθαι P. E. Locutionis κίνδυνον αἵρεσθαι exempla vide apud Stephanum Thes. Ling. Gr. v. Κίνδυνος. Similes sunt νεῖκος ἠράμην infra v. 986. δυσμένειαν ἠράμην v. 991. κοινοὺς αἰρόμενος πόνους Ion. 199. aliaeque quamplurimae. Quoties permutentur αἴρεσθαι et αἱρεῖσθαι, vix quisquam harum literarum ita expers est ut nesciat. Quo magis miror apud Aesch. Pers. 481. in omnibus edd. reperiri αἱροῦνται φυγὴν, cum veram scripturam αἴρονται e Rhes. 54. 126. reponere potuerint editores. Noster Alex. fr. 9. Δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσποτῶν γένος, Πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἱροῦνται μέγαν. Hic etiam legendum αἴρονται ex Aesch. Suppl. 346. 448. Foede depravatus est ejusdem fabulae v. 957. qui in codd. ita scriptus exhibetur: *ΙΣΘΙΜΕΝ ΤΑΔΗΔΗΠΟΛΕΜΟΝΕ-ΡΕΙΣΘΕΝΕΩΝ.* Ubi neque αἱρήσῃ cum Aldo, neque αἱρεῖσθαι cum Robortello, sed αἴρεσθαι legendum videtur. Vide Thucydidem I. 80. 82. 118. 125. Bene Graecum esse πόλεμον ἀναιρεῖσθαι docuit Marklandus ad Suppl. 492. Sed non ideo evincitur veteres πόλεμον αἱρεῖσθαι dixisse.

508. De locutione ἐπεί τοι καὶ consulendus Porsonus ad Med. 675. qui e nostra fabula citat etiam v. 744.

510. *Φύντας* S. Barnesius. Ceterae recentiores *φῦντας* habent, accentu e Brubachiana [Imo, ex Hervagiana tertia. *Ex Addendis.*] derivato, ubi mendose legitur *φῦντες*.

512. *Κάλλιον, οἶμαι.* Ironia. Brodaeus. Eadem significatione legitur *οἶμαι* infra v. 968. *Credo* dicunt Latini. Obiter emendandus noster Alc. 349. *Σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν Εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται. Ὧι προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας; Ὄνομα καλῶν σὸν, τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις Δόξω γυναῖκα, καίπερ οὐκ ἔχων, ἔχειν. Ψυχρὰν μὲν, οἶμαι, τέρψιν. ἀλλ' ὅμως βάρος Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν.* Imo, *Ψυχρὰν μὲν, οἶδα, τέρψιν.*

Ibid. *Ἃ μὴ τύχοι ποτέ.* Paullo aliter *ὃ μὴ τύχοι ποτὲ* noster Phoen. 574. Meleagro fr. 9. Contra pro *ὃ μὴ γένοιτο,* quod habent noster infra v. 714. Aesch. Theb. 5. Aristoph. Lys. 147. *ἃ μὴ γένοιτο* legitur apud nostrum Ion. 731.

514. Legendum eum Tyrwhitto, *Κᾆπειτα δεινά.* Musgravius.

516. *Ἀλητεύσω* S. Barnesius in margine, Musgravius. Sive pro futuro accipiatur, sive pro subjunctivo, melius est *ἀλητεύσω* quam *ἀλητεύω*. Quamquam ne hoc quidem malum, modo pro subjunctivo accipiatur. Noster Phoen. 984. *Ποῖ δῆτα φεύγω;* Sed in his locutionibus libentius alterum subjunctivum adhibent tragici.

517. *Ἐὰν δή τις λέγῃ.* Suspicor particulam *δὴ* hic locum habere non debere.

527. Malim cum Scaligero *πρέποι.* Musgravius. Quae scriptura postulat etiam *κἂν* pro *καί.* [Vid. Reisig. de *ἄν* particula p. 130. 131. *G. D.*]

530. Consulto, necne, hunc versum praetermiserit Porsonus in praeclara illa de quinto pede tragici senarii disputatione equidem nescio. Noster Phoen. 576. *Πῶς δ' αὖ κατάρξεις θυμάτων, ἑλὼν πάτραν;* Ita codd. fere omnes. Quae scriptura si recte se haberet, facile de numero versuum canoni Porsoniano adversantium eximi posset noster versus, legendo, *καὶ κατάρχετ', εἰ δοκεῖ.* Sed mediam formam, quam in Phoenissis habent edd. omnes, hac significatione unice veram esse docuit Valckenarius.

534. *Τὸ* omittunt edd. recentiores.

535. Cum hac Macariae oratione comparanda Polyxenae oratio in Hec. 342. Iphigeniae in Iph. A. 1368. Praxitheae in Erechtheo. Omnes locis communibus refertae sunt, quarum multo patientiores fuerunt Athenienses quam nostri homines.

536. *Φεῦ, φεῦ.* Admirantium exclamatio. Vide infra v. 553. Soph. Oed. T. 964. Ita Aristoph. Av. 1723.

540. *Οὐκ ἔστ' ἄλλοθεν* P. E.

542. *Ἡράκλειος* P. E. Noster Or. 1512. *Ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἄρα παῖς διώλετο.* Vide ad v. 245.

544. *Ἐνδικώτερον* P. E. Adverbia comparativi gradus plerumque in ON desinunt, superlativi in A, ut *ἐνδίκως*, *ἐνδικώτερον*, *ἐνδικώτατα*. Noster El. 224. *Οὐκ ἔσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον.* Or. 1513. *Ἐνδικώτατ', εἴγε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν.* Rarissime apud Atticos poëtas haec vel illa in *ΩΣ* terminantur. Apud Aeschylum, si bene memini, nusquam nisi in Prom. 630. ex mea emendatione, quam non magni facio, *Μή μου προκήδου μασσόνως ἢ 'μοὶ γλυκύ.* *Μειόνως* habet Soph. Oed. C. 104. *Ξυντομωτάτως* idem ibid. 1579. ubi *ξυντομώτατος* exhibet Scholiastes. *Προυνουστέρως* (sic) ex Aj. 119. citat Photius, ubi recte vulgo legitur *προνούστερος*. *Μειζόνως* noster Hec. 1121. et incertus Rhes. 849. In Rheso malim *μείζονα*, quod etiam in Hecuba non male reponi posset. Sed ut Herodotum taceam, apud quem haud raro legitur *μεζόνως*, *μειζόνως* habet Thucydides I. 130. *Δυστηνοτάτως* pro *δυστηνότατος* in Suppl. 967. legendum conjiciunt Reiskius et Marklandus. Lego, *Γηράσκω δυστανοτάταν, Οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις, Οὔτ' ἐν ζῶσιν κρινομέναν* (*κρινομένη* Musgravius pro vulgato *ἀριθμουμένη*), *Χωρίς δή τινα τάνδ' ἴσχουσα μοῖραν.* [Conf. Elmsleium in *the classical Journal* Vol. XVII. p. 68. *G. D*] *Σωφρονεστέρως* in Iph. A. 379. ex Stobaeo reposuit Marklandus. *Εὐλαβεστέρως* in Iph. T. 1375. edd. omnes. *Εὐρυτέρως* Aristoph. Lys. 319. In his aeque metro convenirent *σωφρονέστερον*, *εὐλαβέστερον*, *εὐρύτερον*. *Ἐνδεεστέρως* Thucydides II. 35. Nostro loco non male legeretur *ἐνδικώτερ' ἄν*. Apud Soph. El. 800. *κατάξι' ἂν* pro *καταξίως* primus reposuit Bothius. [In Sophoclis Electra, primum *κατάξι' ἂν* in *κατάξια* solenni errore mutatum est, postea *κατάξια* in *καταξίως*. Vide omnino Oed. C. 911. *Ἐπεὶ δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως, Οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτός, οὔτε σῆς χθονός.* Satisne Graece hoc dictum? Ego certe malim *κατάξια*. Sed vereor ut recte nostro loco *ἐνδικώτερον* pro *ἐνδικωτέρως* reposuerim. Plura enim quam putaram hujus formae adverbia apud Atticos scriptores reperi. Sequentia indicat Atticista Anonymus: *Ἀληθεστέρως. Πλάτων τρίτῳ Πολιτείας.* || *Ἀμεινόνως. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.* || *Ἐχθροτέρως ἀντὶ τοῦ ἐχθρότερον. Θουκυδίδης.* || *Ἐπιτηδειοτέρως.* || *Καταδεεστέρως. Ἰσοκράτης περὶ Ἀντιδόσεως.* || *Λεπτοτέρως. Ἀναξανδρίδης Ὁπλομάχῳ.* || *Μειζόνως ἀντὶ τοῦ μεῖζον. Θουκυδίδης τετάρτῳ* [capp. 19. 98.] *Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. Μειζόνως* etiam Thucydides VI. 27. Xenophon Cyneg. 13, 8. Isocrates *περὶ Ἀντιδό-*

σεως p. 392. ed. 1749. In qua oratione *καταδεεστέρως* non reperi, *ἐνδεέστερον* reperi p. 381. His adde *ἐνδεεστέρως* apud Thucydidem IV. 39. *ἀσφαλεστέρως* ibid. 71. *χαλεπωτέρως* VIII. 40. *μαλακωτέρως* ibid. 50. *ὑποδεεστέρως* ibid. 87. *ἀπορωτέρως* apud Thucydidis magistrum Antiphontem p. 660. *σαφεστέρως* p. 662. *ἐλασσόνως* et *κρεισσόνως* p. 699. *Ex Addendis.*]

551. Omnino legendum cum Barnesio [in margine] *προθύμῳ*. Musgravius.

554. 555. *Ἀλλ' ὑπερφέρεις κ. τ. ἑ.* Hunc locum minime expedio. De verbo *ὑπερφέρειν*, *excellere*, nonnihil dixi ad Soph. Oed. T. 381. Dicitur mulier, verbi caussa, *πασῶν γυναικῶν ὑπερφέρειν τῷ κάλλει* (vel *τὸ κάλλος*), *omnes feminas forma antecellere.* Herodotus VIII. 138. *Οἱ δὲ ἀπικόμενοι ἐς ἄλλην γῆν τῆς Μακεδονίας, οἴκησαν πέλας τῶν λεγομένων εἶναι Μίδεω τοῦ Γορδίεω, ἐν τοῖσι φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἓν ἕκαστον ἔχον ἑξήκοντα φύλλα, ὀδμῇ τε ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων.* Thucydides I. 81. *Τάχ' ἄν τις θαρσοίη ὅτι τοῖς ὅπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν.* Nostro loco vereor ne ad emendationem confugiendum sit. An legendum, *ἀλλ' ὑπερφέρει Τόλμης τε τόλμα, καὶ λόγου χρηστοῦ λόγος*? Aesch. Prom. 921: *Ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα, Βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα* (eodem sensu *ὑπερφέροντα* dicere potuit poëta) *καρτερὸν κτύπον.*

557. *Γε* delendum, aut *σε* pro eo scribendum. Reiskius. Hoc melius.

Ibid. *Ἀδελφοὺς δ' ὠφελεῖς* tacite Barnesius.

558. *Σοφῶς κελεύεις.* *Prudenter, caute, jubes.* Causa cavendi erat, ne, si aperte jussisset, ipse in societatem piaculi veniret. Musgravius.

559. *Θάνω* futurum est modi indicativi, quod alibi non inveni. Musgravius. *Θάνω* subjunctivus est, ut alibi passim. Si puella dixisset, *ἀλλ' ἐλευθέρως θάνωμεν*, nemo de significatione dubitasset. Subjunctivi primam personam pluralem eo sensu quo Anglice dicitur *let us die* passim occurrere nemo nescit. Rarius, nec tamen valde raro, adhibetur prima persona singularis ea significatione qua dicunt nostrates *let me die*. Pluraliter Soph. Phil. 539. *Ἐπίσχετον, μάθωμεν.* Singulariter noster Hippol. 567. *Ἐπίσχετ', αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.* Ibid. 1354. *Σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω.* In Med. 1275. verba *παρέλθω δόμους* sine interrogatione recte exhibent edd. pleraeque. In Androm. 844. metri caussa legendum, *Ἀπόδος, ἀνταίαν ἐρείσω πλαγάν.* Nos, *Let me give myself a mortal wound.* Herc. 1059. *Σῖγα, πνοὰς μάθω. φέρε πρὸς οὖς βάλω.* Plerumque praemittitur *φέρε*

aut ἄγε, ut apud Soph. Phil. 1452. Φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω. Ubi subjunctivum καλέσω pro futuro, quod Atticis est καλῶ, accipiunt omnes interpretes. [Conf. Dobree ad Aristoph. Plut. 965. p. 119. b. *G. D.*] Dicitur etiam μὴ θάνω, *ne sinas me mori.* Exempla dant Soph. Oed. C. 174. Trach. 804. Eurip. Tro. 172. Herc. 1399. Ceterum solennis est locutio ἐλευθέρως θανεῖν, *mori ut liberum decet.* Noster Or. 1169. ὃν οὐ καταισχυνῶ, Δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως Ψυχὴν ἀφήσω. Archelao fr. 4. Ἐν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μή ποτ' ἐπὶ δουλείας ποτὲ Ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρως. Quae loca affero, ut eorum auctoritate utar in emendanda vulgata scriptura in Hec. 560. Ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα (l. ἐλευθέρως) θάνω, Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτεῖνατ'. Permutantur ἐλεύθεροι et ἐλευθέρως in Hippol. 421.

562. Noster Med. 394. Κτενῶ σφε. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.

564. Οὐκ ἂν δυναίμην. Nos, *I cannot bear.* Noster Bacch. 884. Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν.

565. Σὺ δ' ἀλλά. Vim particulae ἀλλὰ in hac locutione non debent negligere tirones. Significat, εἰ μὴ τοῦτο δρᾶν θέλεις. Anglice verte, *then.* Vide nostrum Hec. 391. Phoen. 1661. Med. 942. incertum Rhes. 167. Aristoph. Ach. 191. 1033. Nub. 1364. 1369. Pac. 660. Lys. 904. Antiphanes Athen. p. 446. C. A. Σὺ δ' ἀλλὰ πίθι. B. τοῦτο μέν σοι πείσομαι.

Ibid. Τοῦδε χρῇζε. *Ab hoc,* Demophoonte scilicet, *pete.* Heath.

567. Optime hanc ῥῆσιν Demophonti tribuit Tyrwhittus. Musgravius. Sic etiam Heathius.

Ibid. Ὦ τάλαινα παρθένων. Soph. Trach. 307. Ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ, νεανίδων; Ita interpungendum videtur.

[569. Noster Hec. 852. Καὶ βούλομαι, θεῶν θ' οὕνεκ', ἀνόσιον ξένον, Καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην. *Ex Addendis.*]

570. Τλημονεστάτην. *Miserrimam* plerique interpretes. *Fortissimam* recte Musgravius. Sic etiam Polyxena Hec. 562. Ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον. Hunc scilicet: Ἰδού. τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία, Παίειν προθυμεῖ, παῖσον. εἰ δ' ὑπ' αὐχένα Χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.

573. Abundare potest μοι, [monente Heathio,] ut saepe apud Euripidem. Vide ad Herc. Fur. 95. Non inepte tamen Tyrwhittus προσφθέγμα σόν. Musgravius. Pro μοι, quod e v. sequente natum videtur, dedi δή. Noster Hec. 413. Τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων. Soph. Aj. 856. Σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας, Καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω, Πανύστατον δή, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον.

575. Τούσδε in Hervagiana prima operarum incuria omissum primus ex Aldina revocavit Barnesius. Certatim emendarant viri docti, Τοιούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν εἶναι σοφούς. De locutione δίδασκε σοφοὺς, *redde sapientes*, consulendi in primis Bentleius Epist. ad Millium p. 18. et Valckenarius Diatrib. p. 205. Crocodilum δεδιδαγμένον εἶναι χειροήθεα memorat Herodotus II. 69. Vide an εἶναι librariorum additamentum sit. Nostro loco ordo verborum paullo intricatior est, et ita fortasse explicandus: καὶ δίδασκέ μοι τούσδε παῖδας, τοιούτους σοφοὺς εἰς τὸ πᾶν ὥσπερ σύ. Vel post παῖδας cum Musgravio interpungendum, quasi τοιούτους *tales quales dicam* significet.

576. Ἀρκέσουσι γάρ edd. recentiores ex emendatione H. Stephani. Plena distinctio ante haec verba in Aldina parum conspicua est, in edd. sequentibus ante Musgravium prorsus omissa. Primus locum recte interpretatus est Heathius.

583. Πάροιθε P. E. Quam formam in eadem versus sede habet Aldus infra v. 1031. Phoen. 1009. Hippol. 1443. Rhes. 705. Bacch. 912. Ion. 1558. Πάροιθεν metro repugnante vulgo legitur infra v. 863. Iph. A. 862. Herc. 582.

[584. Affert h. v. Ammonius p. 50. ed. Valcken. *G. D.*]

585. Τιμῶτε. Ita ed. Ald. Vulgo τιμᾶτε Musgravius. Voluit opinor, τιμῷτε et τιμᾶτε. Quamquam nec τιμῶτε nec τιμῷτε habet Aldus, sed τιμῶ τε. Sic etiam tres Hervagianae. Τιμᾶ τε Brubachius et Stiblinus. Τιμᾷ τε Canterus. Τιμᾶτε recte Portus et sequentes. [Sic etiam tres Hervagianae et Brubachiana. Τιμᾷ τε Canteriana. *Ex Addendis.*]

591. Ita fere Iphigenia A. 1398. Θύετ᾽· ἐκπορθεῖτε Τροίαν. ταῦτα γάρ μνημεῖά μου Διὰ μακροῦ, καὶ παῖδες οὗτοι, καὶ γάμοι, καὶ δόξ᾽ ἐμή.

592. Εἴ τι δὴ κάτω χθονός Stobaeus CXXI. p. 602. ubi leguntur haec verba cum quatuor versibus sequentibus. Κατὰ χθονός tacite Grotius.

595. Οὐκ οἶδα πῇ τις τρέπεται Stobaeus. Omnino retinendum ὅποι. [Conf. Valckenar. ad Hippolyt. p. 267. *G. D.*] Ὅποι τράποιντο vulgo legitur apud Aesch. Pers. 459, ποῖ τράπωμαι apud Eurip. Hec. 1099. ποῖ ποτε τρέψῃ Med. 359. ποῖ τράπωμαι ibid. 502. ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι Hippol. 1066. ποῖ τρέψομαι Alc. 946. ποῖ γὰρ τράπωμαι Bacch. 1363. ποῖ τρέψεταί τις Cycl. 308. ποῖ τρεψόμεσθα Heracl. 441. ποῖ δὲ (δὴ) τράπωμαι apud incertum Rhes. 871. ὅποι τέτραπται apud Aristoph. Ach. 207. ποῖ τις τρέψεται Thesm. 603. ποῖ δῆτ᾽ ἂν τραποίμην Ran. 296. ποῖ τις ἂν τράποιτο Plut. 374. Vulgo quidem legitur ὅπῃ τράπωμαι apud nostrum Or. 634. et ὅπῃ τραπόμενος v. 721. Sed recte ὅποι

utrobique praebent codd. nonnulli. Legendum etiam ὅποι τράπωμαι apud Aesch. Agam. 1541. ποῖ τις τράποιτ' ἄν Choëph. 408. Vulgo ὅπα et πᾶ. Sic *quo me vertam*, non *qua me vertam* dicunt Latini. Quod de ποῖ τρέψομαι dixi, etiam de ποῖ φεύξομαι dictum velim.

597. Malim cum Scaligero εὐψυχίᾳ. Musgravius. Noster Alc. 645. Ἦ τᾶρ' ἁπάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ. Suppl. 841. Πόθεν πόθ' οἵδε, διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ θνητῶν, ἔφυσαν;

599. Στᾶσα alii legunt. *Stans pro nobis, te ipsam sistens ad victimam.* Stiblinus. Στῶσα mendum typographicum Hervagianae primae.

600. Ἅζομαι aspero spiritu recte edidit Barnesius. Οὐ χάζομαι pro οὐχ ἅζομαι habent edd. omnes in Or. 1116. pleraeque in Alc. 327. Hesychius: Οὐχάζομαι, οὐ σέβομαι, οὐκ ἐντρέπομαι. Hic etiam οὐχ ἅζομαι recte reposuerunt viri docti. Οὐχ ἅζεται vulgo legitur apud Aesch. Eum. 392.

601. Ἢ σὸν κατῆρκται σῶμα Barnesius, qui verbum κατῆρκται non *initiatum est* cum Porto ceterisque omnibus, sed *initiavit* Latine vertit. Vix quisquam hodie in literis Graecis adeo hospes est, ut nesciat verba media et passiva, paucissimis exceptis, eandem prorsus παρακειμένου formam habere. Εἴργασται e. g. utrumque significat, *fecit* et *factum est*. Barnesii emendationi nonnihil ponderis accedit ex Iph. T. 1320. ubi cum olim legeretur, Ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεᾷ καθωσιώσατο, θεὰ ex codd. reposuit Marklandus. Hanc igitur scripturam admisissem, si certum esset κατῆρκται transitivum cum accusativo σῶμα conjungi posse. Nam verba sacrificandi κατάρχεσθαι et ἀπάρχεσθαι genitivum postulare videntur. Ita noster Phoen. 576. Πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλὼν πάτραν. Ad quem locum consulendus omnino Valckenarius. Vulgatam igitur scripturam non mutavi. Passivum est ἐνῆρκται in El. 1142. Κανοῦν δ' ἐνῆρκται, καὶ τεθηγμένη σφαγίς. Quod ad sensum nostri loci attinet, nihil interest utrum ἢ an ᾗ legatur. Nam dativus ᾗ per ὑφ' ἧς explicari potest. [Εἴργασται activo sensu usurpant Soph. Oed. T. 287. Ai. 22. Eurip. Hec. 264. Hippol. 794. Iph. A. 468. Passivo Aesch Agam. 362. Eurip. Hec. 1085. Or. 284. 599. In Med. 293. Hel. 109. significatio ambigua est. Confer omnino Hel. 1195. 1533. *Ex Addendis.*]

Ibid. Δήμητρος κόρῃ P. E. Κόρην pro κόρῃ omnes libri supra v. 409. Vide etiam vv. 930. 932. Nostro loco parum refert utrum κόρην an κόρῃ legas, quamquam hoc paullo melius videtur. Utriusque structurae exemplum prae-

[illegible] Iph. T. 6[illegible] [illegible] ὥς [illegible] ἡμῖν [illegible]

[illegible] (malim [illegible]) [illegible]

[illegible] potuit [illegible] [illegible] [illegible] habet

[illegible] Theb. 559. [illegible] Eurip. Herc. [illegible] habet [illegible]

[illegible] pl. 101. [illegible]

[illegible] Ita scribendum [illegible]

[illegible] Barnesius. [illegible] Ced.

[illegible] Portus, Mergandus [illegible]

[illegible] 1597. [illegible] ubi litera-

[illegible] Addam locum [illegible] V. 632.

[illegible] *Δ* et *Λ* similitudo [illegible] *Πότμα* [illegible]

Ed. [illegible] matrem

[illegible] Imo, [illegible] *Τοιτον*

v. 1124. [illegible] ὡς

[illegible] μου θῦσαν, οὐ γὰρ [illegible]

[illegible] de

605. [illegible] De [illegible] *Παρακαίριον* [illegible]

praeterita. Ita Soph. [illegible] 124. [illegible]

[illegible] ἡ προθυμία; Incertus [illegible]

[illegible], πάντ' [illegible]

606. Hoc Chori carmen [illegible]istrophicum esse [illegible]

Burgesius in Appendice [illegible] secutus sum. [illegible]

137. quem in versuum distributione [illegible]

ter Boeckh. de Tragicis Gr. [illegible] 252 — 265. [illegible]

nulla hinc desumta habet [illegible] Ecl. Phys. [illegible]

quae in ed. Genevensi [illegible] Οὔ τινα [illegible]

τε τὸν ὄλβιον, οὔτε [illegible] γενέσθαι [illegible]

οὔτε φυτεῖν θέμις, οὔτε [illegible]

θυμος ἀεὶ πόνον [illegible] V. [illegible]

Stobaei codices. Gentius Erf[illegible]

608. 609. Theognis v. 1[illegible]. a Brunck[illegible]

[illegible] ὄλβιος, οὔτε [illegible]

[illegible] causa [illegible]

[illegible]avius. [illegible]

v. 621. [illegible]

Tantum abest ut hic ulla mutatione opus censeam, ut non dubitaverim contra omnes libros trochaeum pro spondeo exhibere paullo post v. 611.

610. 611. *Βεβάναι εὐτυχίᾳ* [pro *εὐτυχεῖν*]. Sic *μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν* Soph. El. 1093. MUSGRAVIUS.

611. *Παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα* P. E. Particula *γ'* metri gratia manifesto inserta est.

612. *Διώκει. Properat.* Vide ad Herc. Fur. 1085. [1088. Barnes.] MUSGRAVIUS. Cum verbis *παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα μοῖρα διώκει* conferendus noster Alc. 896. *Συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα Πιέζει φανεῖσα θνατῶν.* Or. 974. *Ἰὼ, ἰὼ, πανδάκρυτ' ἐφαμέρων Ἔθνη πολύπονα, λεύσσεθ' ὡς παρ' ἐλπίδας Μοῖρα βαίνει. Ἕτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται Πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ. Βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών.* Hippol. 1108. *Ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται. Μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν Πολυπλάνητος ἀεί.* [Aesch. Prom. 275. *Ταὐτά τοι πλανωμένη Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. Ex Addendis.*]

613. Castigo *ἐφ' ὑψηλῶν. Et hunc quidem infimae sortis virum alto in gradu collocat.* BRODAEUS. Placet Brodaei emendatio, quae viam aperit ad versus sequentis emendationem. Legendum, metro postulante, *Τὸν δ' εὐδαίμον', ἀλήταν τεύχει.* MUSGRAVIUS. Ego nihil muto. *Ἀφ' ὑψηλῶν* est *ὑψόθεν.* Noster Inone fr. 16. *καί μ' ἤμερα Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.* D. Lucas Evang. I. 52. *Καθεῖλε δυναστὰς ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς.*

614. Legendum puto *ἀλάταν*, et vocem hanc Dorice penultimam corripere; aliter non constabit metrum. HEATHIUS. Qui in Hel. 1490. Doricum *ἁμέραν* primam corripere existimat. Doricum *ἀλάτας* penultimam producit supra v. 365. et alibi passim. Optime metro nec male sententiae conveniret *τὸν δὲ πένητ'*, si liceret usitatiorem vocem *πένητα* pro rariori *ἀλήταν* reponere. Quod ex mera conjectura facere non audeo. Saepe miratus sum in Or. 1016. ubi vulgo legitur, *Ἰθύνων νοσερὸν κῶλον Ὀρέστου*, Heathii emendationem *ὀρθῶν* Porsono placuisse. Malim, *Ἐξιθύνων νοσερὸν κῶλον*, delecto proprio nomine. [Cum haec pro anapaesticis acceperit Heathius, haud secus atque alii omnes ante Burgesium, miror eum non reposuisse, *Τὸν ἀλάταν δ' εὐδαίμονα τεύχει.* Sed hoc *μέλος* totum constat ex dactylis et spondeis, nisi quod pro spondeo bis adhibetur trochaeus. *Ex Addendis.*]

615. *Οὔτε φυγεῖν* Stobaeus, qui minus recte *οὔτε* habet et v. sequente. Quod alibi monui, hic iterum moneo *οὔτε* et *μήτε* saepe apud tragicos adhiberi *οὐ* et *μή*. Aesch. Prom. 449. (ubi *οὔτι* pro *οὔτε* dedit 478. Choëph. 289. S[illegible] C. 972. (ubi

Brunckius) Ant. 249. Eurip. Or. 41. 46. 1086. Med. 1348. Iph. T. 354. 373. Tro. 934. Herc. 645. Vide Censuram Edinburgensem XVII. pp. 233. 234. 492. Locum alterum ex Aeschyli Prometheo ita exhibuit Blomfieldius in ed. secunda: *Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, Οὐ χριστὸν, οὔτε πιστόν.* Nunquam vidi οὐ hoc modo inter bina οὔτε collocatum. Quare vulgatam scripturam οὐδὲ πιστὸν revocandam censeo.

616. *Οὐ σοφία τις ἀπώσεται* P. E. Recte vertit Portus, *Nulla sapientia quis fatum a se repellet.*

617. *Ὁ πρόθυμος. Qui vim ipsius fati tollere conabitur.* Brodaeus. *Ὁ βουλόμενος ἀπώσασθαι.*

Ibid. *Ἕξει* sine γ' Burgesius. In vulgatis libris verba ἕξει γ'. ἀλλὰ σὺ anapaesticum monometrum faciunt. Sic etiam verba εἰ δὲ σέβεις σύ γε v. 628.

618. *Μὴ προσπίτνει* S. edd. recentiores. Quam imperativi formam nunquam usurparunt Attici, si vera sunt ea quae ad v. 77. disputavi. *Μὴ προπίτνων* P. E. *Προπίτνω* et *προπίπτω* in *προσπιτνῶ* et *προσπίπτω* saepe corruperunt librarii. Soph. El. 1380. *Αἰτῶ, προπίτνω, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων. Προσπιτνῶ* plerique libri, *προσπιτνῶ* Harleianus 5744. Baroccianus 66. et, opinor, alii. Apud Aesch. Pers. 590. pro *προσπίτνοντες*, quod metrum violabat, *προπίτνοντες* primus reposuit Brunckius. Vide etiam Soph. Oed. C. 157. (ubi fortasse legendum μὴ προπεσεῖ, ἵνα pro ὅπως accepto) Phil. 156. Eurip. Suppl. 63. Ceterum verba μὴ προπίτνων ita accipio, *Erecto corpore atque animo.* Iolaum humi jacentem surgere jubet Chorus. Nihil hic viderunt interpretes. [Vide supra p. 58. *G. D.*]

Ibid. *Τὰ θεῶν φέρε* P. E. Vix opus est monere τὰ θεῶν esse τὰς ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας, ut cum Sophocle loquar Phil. 1314. Ita noster Phoen. 385. *Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν. Τὰ θεῖα* dixit Soph. Tereo fr. 11. *Ἀλγεινὰ, Πρόκνη, δῆλον, ἀλλ' ὅμως χρεὼν Τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.* [Conf. Dobree Add. ad Porsoni Aristophan. p. 140. *G. D.*]

622. Cum olim *πρὸς ἀδελφῶν* scriberetur, non sine loci detrimento, Scaliger legendum duxit *πρὸ*, quam lectionem amplector, sed ne sit hiatus, propter *καὶ* sequens *τε* adjicio. Barnesius. *Πρὸς ἀδελφῶν* vetus lectio proba est et servanda. Reiskius. Vellem suam horum verborum interpretationem nobiscum communicasset vir eruditus. *Pro patria ac fratribus* Brodaeus aliique omnes. Ceterum notandum *πρό τ' ἀδελφῶν* pro *πρὸ ἀδελφῶν τε.* Ita Aesch. Theb. 30. *Ἀλλ' εἴς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμά-*

των Ὁρμᾶσθε πάντες. Suppl. 982. Σύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμη- νίτῳ Βάξει λαῶν * ἐν χώρῳ Τάσσεσθε. Noster Hippol. 205. Ῥᾶον δὲ νόσον μετά θ' ἡσυχίας Καὶ γενναίου λήματος οἴσεις. Herodotus I. 106. Ὑπό τε ὕβριος καὶ ὀλιγωρίης. Ibid. 154. Ἀπό τε Ταβάλου καὶ Κύρου. V. 5. Ὑπό τε ἀνδρῶν καὶ γυ- ναικῶν. Thucydides I. 49. Ὑπό τε πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν. Ibid. 54. Ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου. Ibid. 56. Ὑπό τε Περδίκκου πειθόμενοι καὶ Κορινθίων. Ibid. 118. Πρός τε ἀλλήλους καὶ τὸν βάρβαρον. Plura exempla indicavi ad Marklandi Iph. A. 508. Quod ibi monui, apud Soph. Oed. T. 541. non fuisse sollicitandum ἄνευ τε, quod etiam de Aesch. Pers. 609. monitum velim, Herodoti aucto- ritate confirmare possum, apud quem ter minimum le- gitur ἄνευ τε δόλου καὶ ἀπάτης, I. 69. VIII. 140. IX. 7. Idem VII. 184. Τοῦτο μὲν δὴ τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀσίας στρά- τευμα ἐξαναχθὲν εἴρηται, ἄνευ τε τῆς θεραπηΐης τῆς ἑπομένης, καὶ τῶν σιταγωγῶν πλοίων, καὶ ὅσοι ἐνέπλεον τούτοισι. Vide an haec sufficiant ad defendendam vulgatam scripturam apud Aesch. Theb. 1080. ὥσπερ τε πόλις Καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ. [Noster Hippol. 1157. Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον, Σοὶ καὶ πολίταις, οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν Ναίου- σι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας. Xenophon Symposio 2, 1. Ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακόσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν, καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυνα- μένων ποιεῖν, καὶ παῖδα πάνυ γε ὡραῖον καὶ πάνυ καλῶς κι- θαρίζοντά τε καὶ ὀρχούμενον. Thucydides IV. 8. Ἄνευ τε ναυμαχίας καὶ κινδύνου. Ibid. 10. Ἐγὼ δὲ καὶ τὰ πλείω ὁρῶ πρὸς ἡμῶν ὄντα, ἢν ἐθέλωμέν τε μεῖναι, καὶ μὴ τῷ πλήθει αὐτῶν καταπλαγέντες, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρείσσω καταπρο- δοῦναι. Nisi legendum, ἢν ἐθέλωμέν γε μεῖναι. Vide an legendum apud Aesch. Theb. 209 Ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον, ὅτε Τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι, Ἱππικῶν τ' ἄϊον Πηδαλίων διὰ στόμα Πυ- ριγενετᾶν χαλινῶν. *Ex Addendis.*]

625. Hesiodus Op. 289. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι. Brodaeus. Similia vide apud Stobae- um Tit. XXIX. ubi legitur etiam noster versus p. 198.

627. Εὐγενίας pro ἀδελφῶν E. G. Vides quantis in tenebris versentur, qui scriptis codicibus destituti veterum scripta emendare conentur. Quid vulgatae scripturae occasio- nem dederit, haud facile dixeris. An cum πατρὸς scri- psisset librarius in priore sententiae membro, μητρὸς aut ἀδελφῶν sequi debere arbitratus est? Cujus oscitantiae exempla passim occurrunt, An etiam ἀδελφῶν glosse- ma est pro συγγενίας, συγγενίας autem calami mendum pro εὐγενίας? Ita fere in Hel. 959. εὐψυχίας in εὐτυχίας

mutatum est, εὐτυχίας in εὐδαιμονίας, monente Porsono ad Med. 722.

628. Σύ γε recte delevit Burgesius.

630. Nova quae hic inducitur persona, Θεράπαινα appellatur in indice personarum fabulae praefixo. Similem errorem in Hippolyto notavit Valckenarius ad v. 88. Contra in Sophoclis Trachiniis Deianirae ancilla Παιδαγωγὸς appellatur.

630. 631. Hos versus recte constituit Musgravius in annotationibus. Γέρων ex emendatione Brodaei omnes edd. recentiores.

631. Scaliger legit hic pro τῆσδ', τῶνδ', oblitus ipsos famulum filios alloqui, et ἕδρας pro βωμοῦ emphaticum esse. Barnesius.

633. Legendum κατῆρες, *velatum*, *obnuptum*. Sic Suppl. 110. Σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιστορῶ. Hesychius: Κατήρη. τὸν (vulgo κατήρυτον) κεκαλυμμένον. Musgravius. Vulgatam scripturam satis defendit noster Med. 1012. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς; Κατηφής, *tristis*.

634. Ξυνειχόμην P. E. Aoristum ἐσχόμην nunquam passiva significatione usurpare videntur Attici. Recte κατείχετο pro κατέσχετο apud nostrum Hippol. 27. reposuit Monkius. Passim permutantur εἰχόμην et ἐσχόμην, εἱπόμην et ἑσπόμην. In Hippol. 1307. fluctuant libri inter ἐφείπετο et ἐφέσπετο. Apud Soph. Trach. 1076. soloece omnes edd. Ἀλλ' ἀστενακτὸς αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς. Recte εἱπόμην Schol. ad Aj. 318. monente Brunckio. Apud eundem Oed. C. 1674. neque ἔχομεν cum Aldo, neque εἴχομεν cum Turnebo et Brunckio, sed ἔσχομεν legendum arbitror. Aoristum passivum ἐσχέθην in genuinis tragicorum scriptis vel non reperi, vel repertum enotare neglexi. Bis occurrit in Commeliniano Danaës fragmento, quod spurium esse alibi monui. V. 6. Οὗτος δ' ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθείς. V. 27. Φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατήρ. In eodem fragmento v. 44. legitur passivum τεχθὲν tragicis prorsus ignotum.

639. Πενέστης. *Servus*. Thessalorum proprie mancipia Penestae dicti sunt. Consule Athenaeum VI. p. 264. A. Poëtae vocabulum hoc pro famulo usurpant. Theocritus Idyll. XVI. 35. Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται. Brodaeus. De Thessalorum Penestis loquitur Theocritus. Citat Athenaeus ex Euripidis Phryxo, Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων.

640. Σωτὴρ νῷν edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Σωτὴρ νῳν metro non repugnat. Sed νῳν encliticum non agnoscunt grammatici. Νῷν σωτὴρ Por-

sonus Praefat. ad Hec. p. xxxiv. [Vid. Hermann. Elem. doctr. metr. p. 116. *G. D.*]

641. Noster Iph. A. 537. *Ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε.* Herc. 245. *οὐχ ὁ κατθανὼν Κρατεῖ χθονὸς τῆσδ', ἀλλ' ἐγὼ τὰ νῦν τάδε.*

643. *Τοῦδε* P. E. Noster Iph. T. 239. *Ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.* Soph. Oed. T. 952. *Ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων, Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.*

644. 645. Ordo est, *Πάλαι γὰρ ὠδίνουσα ψυχὴν ἐτήκου, εἰ νόστος τῶν ἀφιγμένων γενήσεται.* Vel, quod magis placet, *Πάλαι γὰρ ὠδίνουσα [περὶ] τῶν ἀφιγμένων, ψυχὴν ἐτήκου, εἰ νόστος [αὐτῶν] γενήσεται.* Inepte Portus, *Jampridem enim graviter dolens* propter *illos*, *qui* hinc *abierunt*, *animo tabescebas*, dubitans *an reditus* huc ipsis *esset futurus*. Quasi vero in Atticam redire potuerint Hyllus et fratres ejus, qui nunquam antea in eam pedem tulissent. *Νόστος adventum* significat, ut sexcenties apud tragicos, *ἀφικνεῖσθαι advenire*, ut semper apud omnes Graecos scriptores. In eundem fere cum Porto errorem incidit Theocritus nostras, Ambrosius Philips, qui verba *αἶψα δ' ἐξίκοντο* in Sapphus hymno ad Venerem ita Anglice reddit (*Spectator*, N. 223.), *The birds dismist (while you remain) Bore back their empty car again.* Quam interpretationem vero verborum sensui prorsus contrariam, ita post Annam Fabri commendat Addisonus: *Madame Dacier observes, there is something very pretty in that circumstance of this ode, wherein Venus is described as sending away her chariot upon her arrival at Sappho's lodgings, to denote that it was not a short transient visit which she intended to make her.*

646. Veram hujus versiculi scripturam a Piersono propositam Verisim. p. 181. exhibent etiam E. G. Notam interrogationis vel post *τί χρῆμα* vel in fine versus collocari posse monet Reiskius, qui citat Cycl. 99. *Τί χρῆμα; Βρομίου πόλιν ἔοιγμεν εἰσβαλεῖν.* Idem significat *τί χρέος* supra v. 96. Nostro loco melior videtur altera interpungendi ratio, quam adhibuerunt Piersonus et in versione Latina Musgravius.

649. *Τόσον δ' εἰδέναι* edd. recentiores ante Barnesium ex emendatione H. Stephani, quem rei metricae non valde peritum fuisse inter eruditos satis constat. *Τόσον δέ γ' εἰδέναι* Barnesius. *Τοσόνδε δ' εἰδέναι* E. G. Musgravius.

Ibid. *Χρῆν* P. E. Tametsi non desunt versus, in quibus ex necessitate legatur *ἐχρῆν*, hoc praeteritum libentius sine augmento usurpasse Atticos existimo. Aristoph. Plut. 586. *Κοτίνου στεφάνῳ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ*

ἐπλούτει. Longe numerosior erit versus, si leges, μᾶλλον χρῆν. In utroque enim metri anapaestici genere plerumque, non autem semper, caverunt comici, ne tertiae dactyli syllabae subjiceretur ultima vocabuli syllaba, aut monosyllaba vox quae in initio versus stare non posset. Praeter versum modo emendatum, quater hanc regulam violavit Aristophanes in Pluto secundum ed. Brunckianam. V. 499. *Οὔτις. ἐγώ σοι τούτου μάρτυς. μηδὲν ταύτην γ' ἀνερώτα.* Tacet de scriptura hujus versus Brunckius, in quo codd. plerique, ni fallor, *οὐδεὶς* pro *οὔτις* exhibent. Veram scripturam indicavit Hemsterhusius, *Οὐδεὶς ἄν. ἐγὼ τούτου μάρτυς.* V. 511. *Οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη.* V. 588. *Φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι.* Malim, *Εἰ φειδόμενος καὶ βουλόμενος.* V. 613. *Νὴ Δί', ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν.* De quo versu plura dicam alias.

651. Unus est hic de septem versibus apud Euripidem, qui a particulis *ἦ τἆρα* pro *ἦτοι ἄρα* per crasin adhibitis incipiant. Vide Hippol. 480. 1028. Alc. 645. 735. Iph. A. 1189. Fragm. Incert. 3. Consulendus omnino Valckenarius ad Hipp. 480. Diatrib. p. 188. His adde Aesch. Theb. 676. *Ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας.* Soph. Ant. 484. *Ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ, Εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη.* Utrobique scribendum videtur, *Ἦ τἆρ'.* Thucydides V. 100. *Ἦ που ἄρα* (l. *ἦ τἆρα*), *εἰ τοσαύτην γε ὑμεῖς τε μὴ παυσθῆναι ἀρχῆς, καὶ οἱ δουλεύοντες ἤδη ἀπαλλαγῆναι, τὴν παρακινδύνευσιν ποιοῦνται, ἡμῖν γε τοῖς ἔτι ἐλευθέροις πολλὴ κακότης καὶ δειλία, μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν.*

652. *Μῆτερ ἔτ'.* Supplendum, *εἰ ἄξεις τούσδε.* Male verba *εἴ γε τῶνδε προσθίξεις χερί*, sic enim legit, ad superiora refert Valckenarius ad Hippol. 480.

Ibid. *Προσθίξει* P. E. Noster Hippol. 1086. *Κλάων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται.*

654. *Μὴ τρέσῃς* primus edidit Hervagius ed. secunda.

[656. *Τί γὰρ βοὴν ἔστησας.* Vide P. Leopardum Emendat. VII. 22. *Ex Addendis.*]

657. Legendum *σύ*, nisi *καλῶν* suppleas. Brodaeus. *Σὺ* minus recte edd. recentiores. Noster Hel. 553. *Σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην Τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας, Μεῖνον, τί φεύγεις;* Soph. Ant. 441. *Σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα, Φῄς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;* Idem *σὲ* pro *σοὶ* habet Trach. 65. *Σέ, πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου, Τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ στιν, αἰσχύνην φέρει.*

Ibid. Τοῦδ' cum πέλας construendum. Πέλας τοῦδε, *prope hunc virum.* Musgravius. Malim ναοῦ τοῦδ', ut supra v. 42.

658. Οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα. *Nescio quid dicas.*

661. 662. Ἀτὰρ τί; χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα, Ποῦ νῦν ἄπεστι; Ita post Reiskium interpungit Musgravius. Optime, modo Graecum sit ἀτὰρ τί ita adhibitum. Cujus locutionis exempla apud tragicos frustra quaesivi. Unum, quod erat in Hec. 671. aliter interpungendo sustulit Porsonus. Non absurda esset lectio, vel τὰ νῦν ἄπεστι, vel παῖς νῦν ἄπεστι. Sed, ut verum fatear, suspicor vulgatam scripturam recte se habere, modo deleatur prior interrogationis nota, quam delevi. Duplex enim particula interrogativa orationem ἀνακόλουθον reddit. Quam studiose autem locutiones ἀνακολούθους adhibuerint tragici, nihil attinet dicere. [Duplicem particulam interrogativam habet noster Hel. 879. Ἑλένη, τί τἀμὰ, πῶς ἔχει, θεσπίσματα; Ita distinguit Musgravius. Nostro loco hodie mihi verum videtur, quod olim conjeci, Παῖς νῦν ἄπεστι. Noster Iph. A. 1360. ΑΧ. Ἀλλ' ὀνήσομέν σε. ΚΛ. παῖς ἄρ' οὐκέτι σφαγήσεται. Vide meam annotationem ad v. 713. et Piersonum ad Moeridis glossam, Ἀνέστησαν πᾶς ὁ δῆμος p. 8. ubi olim legebatur ποῦ. *Ex Addendis.*]

663. Τέρψαι primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam legendum monet Brodaeus. Similis varietas supra v. 487. et in Suppl. 526. Hel. 401.

665. Non convenit huic loco particula δή. Lego, μέτεστι 'δμή. Hesychius: Ἰδμήν. φρόνησιν. Musgravius. Nunquam vidi infeliciorem conjecturam. Haec quasi in aedem reditura ait Alcmena. Verte, *Nihil est amplius in hoc colloquio quod ad me pertineat.* Notam interrogationis primus delevit Musgravius.

668. Aesch. Pers. 834. Πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων;

669. Legendum, ἀριθμὸν δ' αὐτόν. Sed et ἄλλον commodum sensum patitur. *Non possum alium numerum indicare, quam hunc indeterminatum, multos esse.* Reiskius. Si sententiae necessarium esset αὐτὸν, ad Reiskii emendationem confirmandam allegari posset Soph. Oed. C. 1266. ubi τοῦτο pro τἄλλα ex ingenio dedit Brunckius, rectius facturus si ταῦτα dedisset. In Medeae v. 296. quem ad v. 152. hujus fabulae attuli, αὐτῆς pro ἄλλης legi posse monet Porsonus. Ceterum nostri loci sententiam magnifice ornatam habet incertus Rhes. 309. Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ Θέσθαι δυναίμην, ὡς ἄπλατον ἦν ἰδεῖν.

671. Λαιὸν ἕστηκεν κέρας. Nam videntur Athenienses in dextro fuisse. Brodaeus. Subauditur autem κατὰ, ut in Suppl.

657. *Καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ, δεξιὸν τεταγμένους Κέρας, παλαιοὺς Κεκροπίας οἰκήτορας.* [Thucydides V. 67. *Δεξιὸν μὲν κέρας Μαντινῆς εἶχον, ὅτι ἐν τῇ ἐκείνων τὸ ἔργον ἐγίγνετο. Ex Addendis.*]

673. *Τὰ σφάγια* etiam E. G. Articulum omittunt edd. recentiores. *Τάξεων* primus edidit Hervagius ed. secunda. Consentire videtur E. Alteri enim cod. *τάξων* diserte tribuit Musgravius.

677. *Ηἰκάζομεν* G. Musgravius. Moeris p. 182. *Ηἴκασα, Ἀττικῶς. εἴκασα, Ἑλληνικῶς.* Ubi consulendi Piersonus et scriptores ab eo laudati, praecipue Valckenarius ad Phoen. 165.

678. 679. Hos versus famulo recte continuant S. Barnesius et Musgravius. Quod etiam facere voluit Canterus, qui Iolai personam, quae ad v. 678. delenda erat, oscitanter ad v. 680. delevit.

680. *Ταὐτὰ* tacite Barnesius. *Eadem* Portus.

681. *Ὡς ἔοιγμεν* notat *pro posse nostro, et ut nos decet.* Reiskius. *Ὡς ἔοικε* Barnesius in margine, *ut convenit* in interpretatione. Qua significatione *ὡς εἰκός ἐστι*, ni fallor, vel aliquid ejusmodi, dixisset Euripides. Homericum enim *ἔοικε, decet, convenit*, ab Attico sermone alienum est. Rectius igitur interpretatur Portus, *ut videmur.* Similia sunt *ὡς ἔοικας* Med. 337. Iph. T. 591. Hel. 799. *ὡς εἴξασι* Iph. A. 848. Hel. 504. Vix dignae sunt quae memorentur conjecturae, Heathii *ὡς εἰώθμεν*, Musgravii *ὡς ἔχοιμεν, quantum valemus.*

682. Hunc versum alii aliter distinguunt et interpretantur. Post *σοῦ* plene distinguunt plerique, post *ἥκιστα* minus plene Barnesius. Sed rectissime Canterus Nov. Lect. VII. 29. ita interpretatur, omni distinctione sublata, *Minime decebat stulta te verba eloqui.* Quam interpretationem adoptat Musgravius in versione Latina. *Πρὸς σοῦ ἦν, te decebat.* Noster Herc. 585. *Πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις τ' εἶναι φίλον Τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν.*

683. Frustra haec verba sollicitant viri eruditi. Vulgata scriptura, modo deleatur nota interrogationis, sanissima est. Sensus est, *Καὶ ἥκιστα πρὸς ἐμοῦ ἐστι μὴ μετασχεῖν ἀλκίμου μάχης φίλοις.* Id quod verissime dicere poterat Iolaus. Noster Alc. 41. *ΑΠ. Ξύνηθες ἀεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί. ΘΑ. Καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν.* Supple, *ξύνηθές ἐστί σοι.* Iph. A. 736. *ΚΛ. Καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα. ΑΓ. Καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας. Καλόν ἐστι* scilicet. Nostro loco *ὡς μὴ* in initio versus habet E. monente Marklando ad Iph. A. 173. [Notam interrogationis recte omittunt Hervagiana secunda et tertia. *Ex Addendis.*]

684. Hunc versum et 688. transponendos esse censet Musgravius.

Ibid. Τρώσης omnes ante Portum praeter Aldum. Τρώσης Portus et sequentes ante Barnesium, qui ex Aldina δρώσης reposuit, quod ex conjectura assecuti erant Canterus, Scaliger et Duportus.

685. 686. Vere Piersonus Verisim. p. 191. [et Heathius] θένοιμι et θένοις, MSS. tamen σθένοιμι et σθένοις retinentibus. Musgravius. Vide v. 738. ab utroque indicatum. Eandem locutionem usurpat noster Autolyco fr. 3. *Πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν Δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ Θείνοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;*

689. *Ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ'* *) P. E. Post particulas ἀλλ' οὖν uno alterove vocabulo interposito plerumque adhiberi γε monui ad Aesch. Prom. 1070. (*Edinburgh Review*, XVII. p. 242.) Excidit e vulgatis libris particula etiam in Ion. 1325. *Ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ'. ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά.* Sensus nostri loci, qui tamen minime obscurus est, omnes interpretes fugit. Dicit Iolaus, deficientibus corporis viribus, animum tamen non deficere, neque se cum minori hostium numero pugnare paratum esse, quam olim in juventute. Eandem locutionem, *οὐκ ἐλάσσοσι μαχούμεθα,* usurpat Thucydides I. 143.

690. *Σήκωμα. Pondus.* Recte ita MS. G. Polybius XVIII. 7, 6. προσλαβόντες οἱονεὶ σήκωμα. [Vide Schweighaeuserum in indice.] Citatur et ex Hyperide apud Pollucem IV. 172. Musgravius.

Ibid. Προτίθῃς G. suprascripto προτιθεὶς. Προστίθῃς Burgesius ad Tro. 484. ex praecepto Porsoni ad Or. 141. Ὑποτιθεὶς habet Aldus Or. 1186. τιθεὶς Alc. 893. προστιθεὶς Hel. 556. Herc. 710. τιθείς Ion. 741. προστιθεὶς, ut nostro loco, Ion. 1525. Recte τίθῃς Alc. 58. Androm. 209. et fortasse alibi.

691. *Μήτοι μ' ἔρυκε* tacite Barnesius. Consentit G.

693. *Ὡς μὴ μενοῦντα. Scito me non mansurum.* Brodaeus. *Μενοῦντα* dependet a superiore μή με ἔρυκε. Reiskius. *Μενοῦντα* accusativus absolutus est, pro μενοῦντος, quod suprascriptum habet G. Ita noster Phoen. 1469. *Ἀνῇξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων, Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπό-*

[*) Eodem modo Erfurdtius ad Sophocl. Ajac. p. 516. „Fortasse," inquit, „μαχοῦμαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι: *at pugnabo tamen cum hostibus numero non inferioribus*, sc. quam nos sumus, ita ut auxilium meum non temere sit repudiandum." *G. D.*].

τὴν ἐμὸν, *Οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις.* Ion. 964. *ΠΡ. Σοὶ δ' εἰς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον; ΚΡ. Ὡς τὸν θεὸν σώσοντα τόν γ' αὐτοῦ γόνον.* Incertus Rhes. 144. *Σάλπιγγος αὐδὴν προσδοκῶν καραδόκει, Ὡς οὐ μενοῦντά μ'.* Quibus adde Soph. Oed. T. 101. Oed. C. 380. ubi *αἷμα* et *Ἄργος* accusativi sunt. Priore loco ipse mihi rectius facturus fuisse videor, si cum Brunckio edidissem, *ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.* Alexis apud Athen. p. 104. D. *Τοῖς ἰχθυοπώλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον, Ὥς φασι, χαλκῆν Καλλιμέδοντος εἰκόνα Στῆσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν, Ἔχουσαν ὀπτὸν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ. Ὡς αὐτὸν ὄντ' αὐτοῖσι τῆς τέχνης μόνον Σωτῆρα, τοὺς ἄλλους δὲ πάντας ζημίαν.* Thucydides VIII. 66. *Ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες ὑπόπτως προσῇσαν οἱ τοῦ δήμου, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων.* Lysias Epitaphio p. 131. ed. Reisk. *Καὶ γάρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ, καὶ ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου, ὡς ἀξίους ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότας ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι.* Quem locum cum aliis nonnullis ejusdem oratoris indicat Taylorus in indice regiminum v. *Accusativus.* Hinc fortasse emendandus noster Alc. 1120. *ΗΡ. Τόλμα προτείνειν* (malim *προτεῖναι*) *χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης. ΑΔ. Καὶ μὴν προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ.* Vide an legendum, *Γοργόν' ὡς καράτομον*, subaudito *οὖσαν*. [Inter genitivum et accusativum absolutum hoc fere interesse videtur, quod genitivus ipsam rem, accusativus alicujus de ea sententiam exprimit. Aeschines in Timarchum p. 48. ed. Reisk. *Ἀπὸ σωφροσύνης πρῶτον ἤρξατο [ὁ νομοθέτης], ὡς ὅπου πλείστη εὐκοσμία ἐστὶ, ταύτην ἄριστα τὴν πόλιν οἰκησομένην.* Ubi verba *ὡς—οἰκησομένην* significant *ὡς—οἰκήσεσθαι δοκῶν.* Soph. El. 881. *Μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει Λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.* Supple *εἰδυῖα*, *ὁρῶσα*, vel tale quiddam. Sic etiam explicanda loca in annotatione mea allegata, praeter locum ex Alcestide, quem nunc ita explico. Ad ea quae dixerat Hercules, *Τόλμα προτείνειν χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης*, respondere debuit Admetus, *Καὶ μὴν προτείνω [χεῖρα], ὡς Γοργόνος καρατόμου [θιξόμενος].* Qua significatione non male se habet accusativus *Γοργόν' ὡς καράτομον.* Non raro enim fit transitus a genitivo aut dativo ad accusativum. Soph. Ant. 857. *Ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, Πατρὸς τριπόλιστον οἶτον.* Aj. 870. *ΗΜ. Ἰδοὺ ἰδοὺ, δοῦπον αὖ κλύω τινά. ΗΜ. Ἡμῶν γε, ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.* Aesch. Agam. 1104. *Μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι, Κλαόμενα τάδε βρέφη σφαγὰς, Ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.* Ceterum hic locus, ubi vulgo eliditur I dativi singularis, commodum

praebet occasionem de ista elisione disserendi. Exempla quae apud tragicos reperi singillatim examinabo. I. Aesch. Suppl. 7. *Οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίᾳ Ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι.* Recte Tyrwhittus, *δημηλασίαν.* *Οὔτιν'* igitur accusativus est. II. Pers. 916. *Λέλυται γὰρ ἐμῶν (f. ἐμοὶ) γυίων ῥώμη, τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.* *'Εσιδόντ'* accusativus est. Transitus ab alio casu ad accusativum saepissime in participiis locum habet. Consulantur interpretes ad sequentia tragicorum loca, quae in discipulorum gratiam apponam. Aesch. Agam. 1619. *Οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοὶ, 'Ιδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἕρκεσιν.* Choëph. 408. *Πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ, Τόνδε κλύουσαν οἶκτον.* Soph. El. 479. *Ὕπεστί μοι θράσος 'Αδυπνόων κλύουσαν 'Αρτίως ὀνειράτων.* Eurip. Med. 814. *Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.* El. 1250. *Σὺ δ' Ἄργος ἔκλιπ'. οὐ γάρ ἐστί σοι πόλιν Τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα κτείναντα σήν.* III. Soph. Oed. C. 1435. *Σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι Θανόντ'. ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον.* *Θανόντ'* pro accusativo accipi posse satis ostendunt superiora. Deinde legendum, *ἐπεὶ οὔ με ζῶντά γ' αὖθις ἕξετον.* IV. Trach. 676. *Ὃ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως Ἔχριον, ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ (εὐείρου Brunckius) πόκῳ, Τοῦτ' ἠφάνισται.* Lego, *ἀργῆτ' οἰὸς εὐέρου πόκου.* V. Aj. 108. *Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης.* Dativum quidem in simili locutione usurpat Aesch. Prom. 15. *Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.* Sic etiam Aristoph. Thesm. 939. *γυμνὸν ἀποδύσαντά με Κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην.* Sed *δήσαντες πρὸς τὸν κίονα* dixit Aeschines in Timarchum p. 83. VI. Aj. 1006. *Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι (με* Suidas v. *Ποῖ,* monente Brunckio) *δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς, Τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ.* Sive *μοι,* quod malim, sive *με* legas, *ἀρήξαντ'* accusativus est. VII. Eurip. Hec. 912. *Κηλῖδ' οἰκτροτάτᾳ κέχρωσαι.* *Κηλῖδ' οἰκτροτάταν* e membranis Parisiensibus, aliisque codd. nonnullis primus edidit Musgravius. VIII. Iph. A. 808. *οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως Τῆσδε στρατείας 'Ελλάδ' ('Ελλάδι γ' Aldus), οὐκ ἄνευ θεῶν.* *'Εμπίπτειν* accusativum adsciscit apud Soph. Oed. C. 942. *Οὐδείς ποτ' αὐτοὺς (αὐτοῖς* Brunckius' ex emendatione Heathii) *τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι Ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.* Ita *προσπίπτω σοι* et *προσπίπτω σε* dictum est, *ἐπιστρατεύω πόλει* et *ἐπιστρατεύω πόλιν, λέγω σοι* et *λέγω σε.* Hoc habet Soph. Oed. C. 1402. *Τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα Ἔξεσθ' ἑταίρων.* Ubi Brunckius: *Οὐδὲ φωνῆσαί τινι. Sic optime Tyrwhittus, eodem sensu quo*

Polynices ipse infra v. 1429. Οὐδ' ἀγγελοῦμέν φλαῦρα. *Mendose vulgo.* φωνῆσαί τινα. Imo, recte. Confer v. 1760. Ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος, Μήτε πελάζειν εἰς τούσδε τόπους, Μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν, Θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει. Vides quam periculosum sit usitatam verborum constructionem pro paullo minus usitata e mera conjectura inducere. Tyrwhittum et Brunckium reprehendo, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων. IX. Ion. 433. Ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι Μέλει προσήκοντ' οὐδέν (προσήκει τ' οὐδὰς Aldus); Vide ad Persarum locum. Plura non reperi. Nisi his difficiliora sunt ea quae me fugerunt, non video quid obstet quo minus statuamus tragicos literam I in dativo singulari nunquam elisisse. De dativo plurali nulla controversia est. *Ex Addendis.*]

694. Ὁπλίτης P. E. Noster Androm. 459. Νῦν δ' εἰς γυναῖκας γοργὸς ὁπλίτης φανεὶς Κτείνεις μ'. In Rhes. 325. pro κυνηγέταις scribendum κυνηγέτης.

695. Sic Hercules κατέσπασεν ἐκ τῶν ναῶν τὰς προσηλωμένας πανοπλίας, teste Diodoro Siculo IV. 10. Musgravius. Lycurgus in Leocratem p. 172. ed. Reisk. Ὅτε ἡ μὲν χώρα τὰ δένδρα συνεβάλετο, οἱ δὲ τετελευτηκότες τὰς θήκας, οἱ δὲ νέοι τὰ ὅπλα. Optime οἱ δὲ νεῲ. Piersonus ad Moerin p. 265. qui nostri loci non est oblitus. Vide etiam Androm. 1123. Κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας. Erechth. fr. 6. Θρῄκιον πέλταν πρὸς Ἀθάνας περικίοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις.

705. Ἡμετέραν. Ita pro ὑμετέραν omnino legendum duco. Barnesius. Consentiunt E. G.

706. Χρῆν P. E. Sententiae accommodatius est *oportebat* quam *oportet*. Non enim dehortandi, sed potius reprehendendi studio Iolaum compellat Chorus. Est autem solenne χρῆν in reprehensionibus. Plura vide infra ad v. 959.

Ibid. Γνωσιμαχεῖν. *Infirmitatem suam nosse.* Brodaeus. Glossographus ad Herod. III. 25. Γνωσιμαχεῖν. τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. Ter apud Herodotum occurrit. Vide VII. 130. VIII. 29. Bis tantum apud Atticos poëtas. Alter locus est Aristoph. Av. 555. Κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ' ἐθελήσῃ, μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ. Idem valent verba γίγνωσκε δ' ἀλκὴν apud nostrum Hec. 227. [Γνωσιμαχεῖν. Plura dabunt viri docti ad Thomam Magistrum pp. 193. 194. *Ex Addendis.*]

Ibid. Σὴν ἡλικίαν Porsonus Advers. p. 268. ut sine ejus monitu edidissem.

710. Λείπειν μ' P. E. Non sum nescius bene Graecum esse μέλλω λιπεῖν, quod praeter alios docuit Porsonus ad Or. 929. Exempla praebent Aesch. Prom. 626. Eurip. Or.

292. Med. 393. Hippol. 723. Iph. T. 484. 1264. Ion. 80. 760. El. 17. Aristoph. Ach. 1160. Av. 367. Lys. 117. Postremus locus ita fortasse scribendus est: *Ἐγὼ δὲ καί κα ποττὰ Ταΰγετόν κ᾽ ἄνω Ἕλσοιμ᾽, ὅπᾳ μέλλοιμί γ᾽ εἰράναν ἰδεῖν.* Ubicumque vero levi emendatione pro *γράψαι* restitui potest *γράφειν* aut *γράψειν*, restituendum mihi videtur. Nostro igitur loco *λείπειν* scribo, *ἐκλείπειν* in Ion. 665. ubi vulgo legitur, *Πρόσειπε, μέλλων Δελφίδ᾽ ἐκλιπεῖν πόλιν*. Apud Thucyd. VI. 31. vulgo legitur, *ὡς ἤδη ἔμελλον μετὰ κινδύνων ἀλλήλους ἀπολιπεῖν*, sed *ἀπολείπειν* praebet cod. Parisiensis. Locos nonnullos ex tragicis subjiciam, prout in Aldina exhibentur, addita scriptura quam reposuerunt recentiores editores. Aesch. Theb. 55. *Κληρουμένους δ᾽ ἔλιπον* (*ἔλειπον*), *ὡς πάλῳ λαχών*. Pers. 479. *Πρῦ τάσδ᾽ ἔλιπες* (*ἔλειπες*); *οἶσθα σημῆναι τορῶς*. Eurip. Or. 378. *Ὅτ᾽ ἐξέλιπον*(*ἐξέλειπον*) *μέλαθρον, ἐς Τροίαν ἰών*. Phoen. 1437. *Ἐπεὶ τέκνω πεσόντ᾽ ἐλιπέτην* (*ἐλειπέτην*) *βίον*. Hippol. 34. *Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λίπε* (*λεῖπει*) *χθόνα*. Androm. 521. *Καὶ γὰρ ἄνοια* (*ἀνοία*) *μεγάλη λιπεῖν* (*λείπειν*). Hel. 731. *Σὺν τῷδε νύμφη δῶμ᾽ ἔλιπες* (*ἔλειπες*) *ὄλβιον*. Ion. 1306. *Ἔκλιπε* (*ἔκλειπε*) *βωμὸν, καὶ θεηλάτους ἕδρας*. Si toties peccant librarii in locis quorum vera scriptura metro necessaria est, quid eos facturos existimemus, ubi neutra scriptura metro repugnet?

711. *Μέλειν* primus edidit Brubachius aut Stiblinus. [*Μέλειν* primus edidit Stiblinus. Vide Hel. 198. *Ex Addendis.*]

713. Canterus et Aemilius Portus et Scaliger pro *πᾶσι*, quod male prius aderat, *παισὶ* recte legunt: nemo autem eorum vidit etiam pro *μελήσει* legendum *μελήσεις*. Barnesius. Neque vidit ipse Barnesius in Suppl. 1170. pro *πᾶσιν θ᾽ ὑπεῖπον τούσδε* legendum esse *παισὶν θ᾽ ὑπεῖπον τοῖσδε*. Quae emendatio Marklando debetur. Contra *παισὶ δέκα* pro *πᾶσι δέκα* olim legebatur apud Herodotum IV. 88. *Πᾶς* pro *παῖς* habet Aldus apud Soph. Phil. 703. *παῖς* pro *πᾶς* apud incertum Rhes. 44. Quod ad *μελήσει* attinet, Barnesii emendationem recte improbant Heathius et Musgravius. Subauditur *σου*. [*Παισὶ* pro *πᾶσι* libri nonnulli in Phoen. 1560. Diodorus Siculus V. 28. *Ὥστε τὴν πρόσοψιν αὐτῶν φαίνεσθαι σατύροις καὶ πᾶσιν* (*παισὶν* duo codd.) *ἐοικυῖαν*. Poggium reprehendit P. Leopardus Emendat. V. 13. quod *pueris* pro *Panibus* in versione exhibuerit. Sed proculdubio Poggius exemplaria sua Graeca secutus est. *Ex Addendis.*]

[714. *Χρήσωνται τύχῃ*. *Utantur* adversa *fortuna*. Id est, *χρήσωνται ἀτυχίᾳ* vel *ξυμφορᾷ*. Vide Antiphontem pp. 664.

690. 700. Satis notus est hic usus verbi χρῆσθαι. Illud apud nostrum Iph. A. 88. ἀπλοίᾳ χρώμενοι, attingit Ciceroniana locutio, *Cum sane adversis ventis usi essemus*, Ep. ad Div. XIV. 5. *Ex Addendis.*]

721. Ego audacter posterius ἂν in ἐν mutavi. BARNESIUS. Recepi, licet dubitanter, Barnesii conjecturam. MUSGRAVIUS. Noster Iph. T. 245. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Tro. 456. Οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν. Aristoph. Eccl. 118. Οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη. Comicus incertus apud Photium v. Οὐκ ἂν φθανοίμην (f. φθάνοιμ' ἂν) τὴν μάχαιραν παρακονῶν. Quae loca sufficient, opinor, ad vulgatam nostri loci scripturam confirmandam. De locutione οὐκ ἂν φθάνοις multa habet Hermannus ad Vigerum p. 746. Versus noster, ut recte monet Brunckius ad Plut. 1133. significat, ταχέως τοῖσδε σύγκρυπτε δέμας. Latine, *Oportet te quam primum ea induere.* Anglice, *You have no time to lose in putting on the armour.* Vel, si mavis, *You cannot make too much haste.* Verborum οὐκ ἂν φθάνοις verus est sensus, ni fallor, *non praevenies occasionem.* Dicitur οὐκ ἂν φθάνοις συγκρύπτων, ut οὐκ ἂν κάμοιμι εὐεργετῶν et similia. Pro eo autem quod dixit poëta, οὐκ ἂν φθάνοις ἂν συγκρύπτων, soloecum, ni fallor, esset οὐκ ἂν φθάνοις συγκρύψας. Nam participium praesentis temporis semper adhibitum reperio. Ita απαλλασσόμενοι καὶ ἀγγέλλοντες apud Herod. VII. 162. θνήσκοντες apud Eurip. Or. 935. θνήσκων ibid. 939. συμπεραίνοντες ibid. 1551. φυτεύων Alc. 665. πράττοντε apud Aristoph. Plut. 485. ἰὼν ibid. 874. ἀποτρέχων ibid. 1133. [Consulendus Piersonus ad Herodianum p. 452. *Ex Addendis.*]

722. Scaliger [et Brunck. ad Arist. Ran. 867. *G. D.*] legit ὦ 'γὼν, quia prior syllaba τοῦ ἀγὼν brevis est. BARNESIUS. Vel οὑ 'γὼν pro ὁ ἀγὼν legendum: vel ἀγὼν primam producit. IDEM ad Or. 859. Quem vide etiam ad Phoen. 591. ubi legendum ad mentem fere Canteri, Μῆτερ, οὐ λόγων ἔθ' ἀγὼν, ἀλλ' ἀνήλωται χρόνος *). Hodie nemo nescit neque ὦ 'γὼν neque οὑ 'γὼν ex ὁ ἀγὼν fieri, sed ἀγών. Apud Aristoph. Vesp. 534. ubi vulgo legitur, σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν, σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν νῦν dedit Gaisfordius ad Hephaest. p. 292. ex emendatione Porsoni. Malim, σοὶ μέγας ἐστὶν ἀγών.

[*) Conf. Erfurdt. ad Sophocl. El. 1488. ubi articulum ante Brunckium restituerat Valckenar. Diatrib. in Eurip. p. 220. *G. D.*]

723. *Μέλλοντας* primus edidit Hervagius ed. secunda.
727. Videtur scribendum ἔνθες ἀξίνην. Canterus. Ἔνθες, quod in textum primus admisit Barnesius, habent E. G. Quod ad ἀξίνην attinet, Canterum fefellit ὀξύνην Hervagianae primae mendum typographicum, quod in omnes sequentes ante Barnesianam propagatum est. Ἰξύην adscripto ἰγνύην S. Ὀξύην per λόγχην ὀξυΐνην recte explicat Brodaeus. Homericum ἔγχεϊ ὀξυόεντι respexit poëta. Quaenam autem fuerit arbor ὀξύη, cujus multa mentio apud Theophrastum, inter hujus rei peritos parum convenit.
730. Ὄρνιθος οὕνεκ'. *Boni ominis gratia.* Nam pedis offensio mali quidpiam portendebat. Brodaeus.
732. *Λειφθεὶς* primus edidit Stiblinus. Recte Brodaeus, *nisi pugnae interfuero.* Simili errore ἐλήφθη pro ἐλείφθη habet Aldus Iph. T. 50. Hel. 418. [Ἔπειγε. ληφθεὶς, δεινὰ πείσομαι, μάχης. Ita recte distinxit Aldus. Sic etiam Hervagius ed. prima, qui in secunda et tertia versum ita constituit, Ἐπεὶ γε ληφθεὶς, δεινὰ παίσομαι, μάχης. Ἐπεί γε ληφθεὶς dare voluit, verbis ληφθεὶς μάχης hac significatione acceptis, *Si captus ero in praelio.* Veram scripturam primus exhibuit Stiblinus. In ed. Canterianam ex Hervagiana tertia manavit ἔπει γε divisim scriptum. Vitia edd. superiorum a Stiblino sublata saepe retinet Canteriana. Vide vv. 177. 395. 967. 1020. *Ex Addendis.*]
733. Legendum cum Tyrwhitto, κοὐκ ἐγὼ, δοκῶν τι δρᾶν. Musgravius.
736. Legendum haud dubie [cum Reiskio], Οὐ ταῦτα λέξεις. Musgravius. Οὐ ταυτὰ λέξεις Heathius.
738. Θείνοντα P. E. Vide ad v. 272. Participium praeteriti temporis θενόντα sententiae minus convenit.
739. Optime Tyrwhittus [et Heathius], Εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε. *Siquidem omnino perveniemus.* Musgravius. Noster El. 263. Εἰ δή ποθ' ἥξει γ' εἰς δόμους ὁ νῦν ἀπών. [Εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε. Sic etiam Scaliger. *Ex Addendis.*]
742. Σπάρτην ἐπόρθεις. Citat Barnesius Schol. ad Or. 457. Pausaniam III. c. 15. p. 244. Apollodorum II. 7, 8. Addit Musgravius, Diodorum Siculum IV. 33. Cum omnium fere Herculis laborum particeps fuerit Iolaus, Spartae expugnationem memorat Euripides, *quia Lacedaemonios caros non habuit*, inquit Barnesius.
743. Οἶος tacite Barnesius. *Solus* omnes interpretes, praeeunte Brodaeo. Sed οἶος, *solus*, nusquam, quod sciam, apud Euripidem legitur, semel apud Sophoclem, Aj. 750. Verba οἶος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως θείην significare

videntur, ὥστε ἐμὲ τροπὴν Εὐρυσθέως θεῖναι. Alterum tamen exemplum ejusdem constructionis nondum reperi.

[748—758. sunt στρ. α'.: 759—769. ἀντιστρ. α'.: 770—776. στρ. β'.: 777—783. ἀντιστρ. β'. G. D.]

760. Annon legendum φαεσιμβρότου? Confer tamen Suppl. 208. [469. Med. 352.] MUSGRAVIUS. Satis constat solem haud raro absolute θεὸν appellari. Neque eo nomine improbanda est vulgata scriptura, quod θεοῦ nullum, αὐγαὶ vero geminum habet epitheton. Ita enim passim loquuntur tragici. Soph. Aj. 134. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Ubi nullum codicem βάθρον ἀγχίαλον habere miror, Bothium ita ex conjectura contra omnes artis criticae regulas scripsisse non miror. Nostro loco cum Homericum φαεσιμβρότου ἠελίοιο manifesto respexerit poëta, Musgravii emendationem admittere non dubitavi. Ut videant tirones quantulam auctoritatem habeant libri vulgati in terminationibus adjectivorum inter bina substantiva positorum, Aldinam aliquot versuum scripturam subjiciam. Hec. 425. Ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας (ἀθλία primus edidit Porsonus) τύχης. Phoen. 178. Σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαίματοι (φιλαιμάτου Grotius) ῥοαί. Ibid. 214. Ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοιο (νιφοβόλοις Kingius) Παρνασοῦ κατενάσθην. Hippol. 1197. Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας (κἀπιδαυρίαν Valckenarius) ὁδόν. Alc. 1041. Ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίου (ἀθλίους Lascaris) τύχας. Ubi ambiguitatis vitandae causa ἀθλίους dicere maluit poëta quam ἀθλίας. Rhes. 303. Χρυσέα δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρων (ζυγηφόρον) Πώλων ἔκληε χιόνος ἐξαυγεστέρων. Adde nostrae fabulae vv. 785. 932. Aesch. Prom. 111. Soph. Phil. 1289. [Praeter Aj. 134. vide Ant. 587. Ὁμοῖον ὥστε ποντίαις (vulgo ποντίας ἁλὸς) Οἶδμα δυσπνόοις ὅτ' ἂν Θρῄσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς. Ita legendum e scholiaste. Quod si vidisset Brunckius, emendatione ejus ad v. 598. caruissemus. *Ex Addendis.*]

751. Ἐνέγκατε contra metrum edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam.

752. Ἰαχήσατε secundam producit, et ἰαχεῖ infra v. 782. Plura exempla dabunt Heathius ad nostrum locum, et Marklandus ad Iph. A. 1036. Dixi ad Soph. Oed. T. 1222. secundam in ἰαχὴ et ἰαχεῖν communem esse; neque quidquam caussae esse cur scriberetur ἰακχὴ et ἰακχεῖν. Postea vero suspicio mihi oborta est, ἰαχὴ et ἰαχεῖν media correpta e Doricis ἀχὰ et ἀχεῖν, interdum etiam ex Atticis ἠχὴ et ἠχεῖν, librariorum errore nata esse. Quam

suspicionem minime absurdam esse ostendent sequentia tragicorum loca. I. Aesch. Theb. 873. *Τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος Ἰαχεῖν, ἀΐδα τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.* Numerosius esset *ἀχεῖν*, praecedente scilicet dactylo. Noster Ion. 883. *ἀχεῖ Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους.* Scripsit autem Aeschylus, ni fallor, *ἠχεῖν* et *Ἀΐδῃ*: *Ἀΐδη* Blomfieldius. II. Soph. Trach. 635. *Οἶτας παραναιετάοντες.* Ibid. 643. *Ἰάχων* (sic) *καναχὰν ἐπάνεισιν.* Nemo non videt metro convenientius esse *ἀχῶν*. III. Eurip. Med. 149. *Ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος.* Ibid. 174. *Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων.* Hic etiam antistrophico versui melius respondet *ἀχὰν* quam *ἰαχάν*. IV. Phoen. 1047. *Ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος.* Ibid. 1071. *Ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον.* Lege, *Ἀχά τ'*. V. Ibid. 1302. *Πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω;* Ibid. 1316. *Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος, ἕνεκεν* (*ἕνεκ'* plurimi codd.) *Ἐρινύων.* Dochmiacum efficies satis justum legendo *ἀχήσω*. Sed recte se habere videtur *ἰαχήσω* secunda producta, etsi non optime respondet *Ἐρινύων*. VI. Hippol. 584. *Ἰαχὰν μὲν κλύω.* Syzygia est dochmiaca. Vel legendum *ἀχὰν*, vel delendum *μὲν*, quod sine ullo incommodo abesse potest. VII. Iph. A. 1045. *Μελῳδοῖ, Θέτιν ἰαχήμασι τόν τ' Αἰακίδαν.* Ibid. 1067. *Ὃς ἥξει χθόνα λογχήρεσι σὺν Μυρμιδόνων.* Malim, *Μελῳδοῖς Θέτιν ἀχήμασι.* Plura congerere supersedeo. Aoristus autem *ἴαχον*, quod aliquoties apud Atticos poëtas occurrit, mediam, ni fallor, semper corripit, neque unquam ab iis extra modum indicativum usurpatur. Apud nostrum El. 707. pro *ἰάχει* malim *ἴαχεν* prima et secunda brevi. [Noster Hel. 1161. *Καὶ ἰαχὴ σὴ καθ' Ἑλλανίαν.* In quo versu *ἰαχὴ* non solum secundam corripere videtur, verum etiam primam singulari exemplo producere. Latent, ni fallor, sub litteris *καὶ ἰαχὴ σὴ* verba *καίτοι κέκλησαι*. Confer v. 993. *Ex Addendis.*]

753. Vocabulum *ἀρχέτας*, quod *ἅπαξ ἁπλῶς λεγόμενον* vocat Barnesius, legitur etiam in El. 1149. monente Musgravio. Dicitur *θρόνον ἀρχέταν* ut *τύραννον δῶμα* Hippol. 843. *τύραννον ἑστίαν* Androm. 3. Nota autem in hoc versu postremam vocabuli syllabam positione productam ante mutam et liquidam. Quod ne in melicis quidem saepe fit. Sic *ὑπὸ πλάκα* apud Soph. Aj. 1220. *κατά τε δρία* Trach. 1014.

754. *Ἐν* superfluit. Brodaeus. Idem monuit ad v. 511. Utrobique *ἐν apud* significat, ut passim apud tragicos. Usitatior locutio esset *παρ' Ἀθάνᾳ*. [Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 46. legit *γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθάνας*. *G. D.*]

757. Minime silentio praetereundum *ὑποδεχθεὶς* activo sensu

pro ὑποδεξάμενος adhibitum. Satis scio haud raro permutari κοσμησάμενος et κοσμηθεὶς, στεφανωσάμενος et στεφανωθεὶς, et similia. Sed in verbis hujus generis nihil inter mediam, quam vocant, et passivam formam interest, nisi quod στεφανωσάμενος, verbi caussa, *a se coronatus*, στεφανωθεὶς *ab alio coronatus* plerumque significat. Longe rarius permutantur aoristi verborum quorum aoristus activus nullus sit, medius autem sensum habeat vere activum. Cujus permutationis exempla nonnulla in appendice dabo. Passivum est εἰσδεχθέντες apud Demosthenem adv. Boeotum p. 1012. ed. Reisk. Passiva sunt etiam ἐδωρήθη apud Soph. Aj. 1029. χειρωθεὶς Oed. C. 903. Trach. 1059. κτηθεῖσα apud Eurip. Hec. 449. ἐκτήθη apud Thucyd. I. 123. II. 36. [Passiva sunt etiam θεαθὲν apud Thucydidem III. 38. βιασθῇ ibid. 47. βιασθεὶς IV. 19. βιασθέντες VII. 11. 43. 45. ὀλοφυρθεις VI. 78. Exempla quae daturus eram aoristorum mediorum et passivorum promiscue usurpatorum, alio loco et tempore proferam. *Ex Addendis.*]

758. Κίνδυνον τεμεῖν. Hanc locutionem alibi non reperi.

761. Πολυαίνετον edd. recentiores, ut legisse videtur Brodaeus.

762. Ἐμὶ χθονὶ etiam E. G. Ἐμῇ χθονὶ H. Stephanus. Ἐμᾷ χθονὶ recte edd. recentiores.

Ibid. Κεύθειν. *In animo habere*, ut infra v. 879. Sic etiam in Suppl. 295. Ἀλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω, φέρει.

764. Metro melius conveniret ἵκτορας. Vide ad v. 365. MUSGRAVIUS.

765. Καὶ λεύσιμον ἄλγος vet. cod. apud Stephanum Thes. Ling. Gr. v. Λεύσιμος, monente Heathio. Permutantur Ἄργος et ἄλγος etiam in Suppl. 737. Quamvis ἄλγος in textum receperim, minime video quid significet λεύσιμον ἄλγος. Exspectares ἀθάνατον ἄλγος, ut in Hel. 993. aut aliquid ejusmodi. Raro autem vidi uberiorem conjecturarum segetem. Καὶ λεύσιμον ἄγος metro violato legendum censuerunt Scaliger et Duportus, καὶ δείσομεν Ἄργος Canterus, ἐπὶ λεύσιμον ἄλγος Heathius, κελεύμασιν Ἄργους Reiskius. *Optime*, inquit Musgravius, *nisi analogia postularet* κελεύσμασιν. *Favet huic conjecturae MS. E. in quo superscribitur* κελεύσιμον. [Θῦμα λεύσιμον, *sacrificium exsecrandum*, ut recte interpretatur Butlerus, Aesch. Agam. 1127. Sed locum desidero ubi λεύσιμον non *lapidatione dignum* sed *lapidatione pejus* significet. Hoc enim postulare videtur ἄλγος. Vide v. 247. *Ex Addendis.*]

766. Citat Barnesius Psalm. XXVII. 1. Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω;

769. Pro εἴτ' ἐμοῦ, οὔτ' ἐμοῦ conjecerunt Stephanus et Scaliger, οἱ θεοὶ Canterus, ἤτ' ἐμοῦ Duportus, ἔν γ' ἐμοὶ vel etiam μετ' ἐμοῦ Reiskius, οὔτε νῦν Heathius. Quibus omnibus latuerant duo vulgatae scripturae foedissima menda, ποτε scilicet quatuor verbis bis adhibitum, et ἂν cum futuro φανοῦνται conjunctum. Duas emendationes proponit Musgravius vix dignas quae memorentur. Prima est, οὔποτε θνατῶν Ἥσσονες πρυτάνεις θεῶν φανοῦνται. Altera, quae auctori suo magis placuit, οὔποτ' ὀθνείων Ἥσσον' ἐς τόδ' ἄνακτ' ἐμῷ φανοῦνται. Vertit Portus, *Nunquam mortalibus inferiores dii videbuntur.* Ita Aesch. Theb. 520. Κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά του νικώμενον. Mendum videtur esse in literis *ΠΟΤΑΝΕΙΤ ΕΜΟΤ.* [Ad sanandam loci corruptelam variae sunt a criticis propositae conjecturae, quarum nulla ab omni parte satisfacit. Ac nos quoque dubitanter rescripsimus ποτ' ἄνευ γ' ἐμοῦ φανοῦνται, hoc sensu: *nunquam mortalibus inferiores erunt, nisi ego quoque vincar:* quam rationem ita demum certam putaremus esse, si, quo modo particulae negativae aut pronomina personalia passim a scriptoribus graecis repetuntur, eodem voculam ποτὲ ab Euripide repeti potuisse constaret. Erfurdt. l. supra ad v. 354. indicato. οὔποτε θνατῶν ἥσσονές ποτ' ἂν ἔκ γ' ἐμοῦ φανοῦνται tacite scripsit Reisig. in commentat. de vi et usu ἂν particulae p. 101. et in Syntagm. crit. p. 43. *G. D.*]

770. Legendum metro postulantae, τὸ γὰρ οὖδας. Musgravius. Primus pes spondeus est, cui in antistrophico respondet dactylus, secundus paeon primus, tertius bacchius. Similis est v. 894. modo Ἀφροδίτα primam corripiat.

773. Videtur scribendum ἄλλῃ. Canterus. Ἄλλᾳ. Ita ob sensum metrumque scribo pro ἀλλά, idque Cantero, Scaligero, Porto, Duporto auctoribus. Barnesius.

774. Τᾷδ' ἐπάγοντα primus edidit Hervagius ed. secunda.

Ibid. Verbum est δορύσσω, futurum δορύσω, cujus participium frustra solicitant viri docti [Reiskius et Musgravius] in Eurip. Heracl. 774. Ad verbum δορύσοντα reddas *hasta pugnaturum.* Brunckius ad Soph. Aj. 1188. Δορυσσόντων μόχθων ἄταν ἐπάγων. Nostro loco δορύσσοντα metro repugnante Commeliniana et sequentes ante Musgravium. [In loco Euripideo recte vulgatur δορύσσοντα: mutandus enim est versus antistrophicus, quem sic refingo: ἀνεμόεντι δὲ γᾶς ὄχθῳ. Erfurdt. ad Sophocl. Ajac. 1177. p. 636. *G. D.*]

775. 776. Οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ κ. τ. ἑ. Recte Portus, *Haud enim ob meam virtutem aequum est me expelli ex* mearum aedium *atriis.* Male Stiblinus consentiente Brodaeo

Non enim meapte virtute possum profligare ab atriis. Cum dativo *ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ* confer vv. 475. 660. 789. De locutione ab Herodoto aliisque frequentata, *δίκαιός εἰμι, aequum est me*, quae supra legitur v. 143. consulendus Marklandus ad Suppl. 186. *Ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε.*

777. *Ἀλλ' ἐπεὶ σοι* (sic) Hervagiana secunda et tertia. *Ἀλλ' ἐπεί σοι* Brubachiana et Stibliniana. *Ἀλλ' ἐπί σοι* edd. recentiores. [*Ἀλλ' ἐπεὶ σοι* (sic) Hervagiana secunda. *Ἀλλ' ἐπεί σοι* Brubachiana, Hervagiana tertia et Stibliniana. *Ἀλλ' ἐπί σοι* edd. recentiores. *Ex Addendis.*]

778. *Κρίνεται* E.

Ibid. *Λήθει. Obliviscitur.* Ita MS. E. Ed. Ald. et reliqui MSS. [Imo, alter MS.] *κεύθει.* Musgravius. Retinendum *κεύθει*, quod pro *κεύθεται* ponitur. Vide Aesch. Theb. 594. Soph Aj. 634. El. 868. Oed. T. 968. Ant. 911. Idem in Supplemento. *Κεύθεται* non est Graecum. Hujus enim verbi sola activa forma usurpatur. Nostro loco verba *οὐδὲ κεύθει neque latet* significant, i. e. *neque celebratione carent.*

779. Hesychius a Musgravio allegatus: *Φθινὰς ἁμέρα. τὴν ἱσταμένου τρίτην τριμήνιον λέγει.* Num legendum, *τὴν ἱσταμένου τρίτῃ ἱερομηνίαν λέγει?* Absurda quidem est haec interpretatio, nec tamen auctore suo indigna. Ultimum mensis diem, *τὴν ἕνην καὶ νέαν*, nostro loco intelligi censent Brodaeus aliique plerique. Quam interpretationem libentius amplecterer, si constaret ultimum mensis diem, haud secus atque primum, religioso cultu apud Athenienses celebratum esse. Nec video quid obstet quo minus ad mentem Musgravii *νουμηνίαν* sive kalendas hic intelligamus. Nullus enim dies majori jure *φθινὰς ἡμέρα* appellari potest, quam is in quo fit solis et lunae coitus. Quem *interlunii diem* appellat Plinius XVI. 39. *νουμηνίαν κατὰ σελήνην* Thucydides II. 28. qui monet solem eo solo die deficere. Verba autem *κατὰ σελήνην* addidit Thucydides, propterea quod *νουμηνία πολιτικὴ* cycli Metonici non semper in veram *νουμηνίαν* incidebat.

780. An *νέων*, *juvenum* vel *puellarum?* Id certe versus postulare videtur. Barnesius. Heathius priorem vocabuli *ναῶν* syllabam propter vocalem sequentem corripi posse censet. Frustra de metro solliciti sunt viri docti. Versus constat e dipodia iambica, cretico et bacchio. Vide vv. 776. 783. Similes sunt sedecim apud Aeschylum in primo Agamemnonis *μέλει*, quorum primus est v. 200. *Πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι.* Adde Aesch. Suppl. 549*. 558. 570. 579*. 602*. 607*. Soph. Oed. C. 693. 700. 702. 711*. 713. 715*. 1567. 1578. Quorum qui

asterisco notantur primam syllabam producunt. Nostro loco non metro quidem sed sensui repugnare videtur *ναῶν*, cujus loco *νέων* reposui. Cui scripturae favere videtur Pindarus Pyth. V. 138. *τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν.*

781. *'Ανεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ.* *Imo et in ventoso colle.* In Acropoli scilicet, quae *Παλλάδος ὄχθος* appellatur Ion. 12. monente Musgravio, *ἐλαιοφόρος ὄχθος* Herc. 1178.

782. 783. Ordo est, *ὀλολύγματα ἰαχεῖ ὑπὸ παννυχίοις κρότοισι παρθένων ποδῶν.* *Resonant ululatus ad nocturnos plausus virgineorum pedum.* *Παρθένων ποδῶν* ut *παρθένῳ χερὶ* Phoen. 845. Cum hoc loco confer omnino Tro. 545. *παρθένοι δ' ἄερίον ἀνὰ κρότον ποδῶν βοὰν ἔμελπον εὔφρον'.*

782. *'Ολολύγματα.* *Festi ululatus*, feminarum tamen. Pollux I. 28. *Τὸ γὰρ ὀλολῦξαι καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν.* Musgravius. Ita intelligendus Soph. Trach. 205. *'Ανολολύξεται δόμος 'Εφεστίοις ἀλαλαγαῖς ὁ μελλόνυμφος. ἐν δὲ δὲ κοινὸς ἀρσένων *Ἴτω κλαγγά.* Xenoph. Anab. IV. 3. 19. allegatus a Blomfieldio ad Aesch. Theb. 254. *'Επαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται, καὶ ἀνηλάλαζον, ξυνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι.* Interdum *καταχρηστικῶς* de viris dicitur *ὀλολύζειν*. Vide Aesch. Agam. 604. Aristoph. Eq. 616. 1327. Pac. 97. Hoc autem differunt *ὀλολύζειν* et *ululare*, quod *ὀλολύζειν* semper, si bene memini, de re laeta dicitur. Aesch. Theb. 831. *Πότερον χαίρω, κἀπολολύξω Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι, *Η τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας 'Ατέκνους κλαύσω πολεμάρχους;* Eurip. Med. 1176. *Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κωκυτόν.* El. 690. *'Ως ἢν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν, 'Ολολύξεται πᾶν δῶμα, θνήσκοντος δέ σου, Τἀναντί' ἔσται τῶνδε.* Vide tamen Soph. El. 750. [Soph. El. 749. *Στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα Δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, Οἷ' ἔργα δράσας οἷα τυγχάνει κακά.* Trach. 785. *"Απας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεώς, Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου.* Utrobique insigne *καταχρήσεως* exemplum. *Ex Addendis.*]

784. Diversus, ni fallor, est hic *Θεράπων* a superiore. Ille enim Hylli, hic Alcmenae servus est. Contra nuntius, qui v. 784. Eurystheum captivum ad Alcmenam ducit, fortasse eadem est persona, quae hic *Θεράπων* appellatur. Nonnihil de hac quaestione habet Beckius III. p. 1031.

787. Pro frigido illo *τῷδε* dedi de meo *τούσδε*. Ordo videtur esse, *μύθους τούσδε καλλίστους φέρω, σοί τε συντομωτάτους κλύειν, ἐμοί τε* [*συντομωτάτους λέγειν*]. Vide Soph. Oed. T. 1234. Vel, *μύθους τούσδε φέρω, σοί τε συντομωτάτους*

κλύειν, ἐμοί τε καλλίστους [λέγειν]. De ellipsi vide ad v. 812.

788. Nescio quid significet διήλασεν, cujus loco διήνυσεν reponendum censet Reiskius. Paullo melius esset διήγαγεν. Soph. El. 781. ἀλλ' ὁ προστατῶν Χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην. Ibidem v. 855. παραγάσῃς pro παραγάγῃς habet Aldus.

791. Noster Med. 184. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω Δέσποιναν ἐμήν. Ibid. 930. Ἔτικτον αὐτούς. ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα, Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.

793. Οὐκ ἔστιν. *Salvusne est?* Brodaeus. Quasi in libro suo σῶς ἐστιν invenerit. Vide nostrum Suppl. 643. incertum Rhes. 525. Deinde cum certum sit Iolaum post v. 747. non amplius in scenam prodire, non video quid significet ὅδε in fine versus. Vertit Musgravius, deleto interrogationis signo, *At ille certe non vivit, Iolaus ille quem hic vidisti.* Quam interpretationem ne auctori quidem suo magnopere placuisse credo. Legendum videtur, Ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι; Ita noster Iph. T. 537. Θέτιδος δὲ τῆς Νηρῆδος ἔστι παῖς ἔτι; Οὐκ et οὖν saepe permutari nemo nescit. Bis in una fabula, Soph. Oed. C. 587. (ubi οὖν praebet altera Juntina) 1199.

794. Πράξας γ' P. E.

799. Σημανεῖ P. E. In verbis hujus formae praesens pro futuro passim reposuerunt librarii. Vide Aesch. Suppl. 531. Soph. Oed. C. 837. Ant. 242. Trach. 872. Eurip. Androm. 1064. Iph. A. 82. Hel. 1170.

801. Κατὰ στόμα. *Face to face.* Incertus Rhes. 436. Θρῃκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα. Sic etiam vv. 491. 511.

Ibid. Ἐκτείνοντας P. E. *Productos.* Ἐκτείνοντες e verbo ἀντετάξαμεν natum est. Ex eadem caussa dedit Aldus in Suppl. 123. Τί γὰρ λέγουσιν, ὅσια χρῄζοντες (χρῄζοντος) σέθεν. Ἐκτείνειν hic intransitivum est, ut in Suppl. 654. Τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον. Ad quem locum haec habet Marklandus: *Ἐκτείνοντας Reiskius. Ἐκτείνοντα est, ut puto, ἐκτείνοντα ἑαυτὸν, extendentem seipsum, i. e. ἐκτεινόμενον, extensum. Nam ἐκτείνοντας, opinor, est mendum preli, pro ἐκτείνοντα.* Ita in priore editione vir humanissimus. In altera, ut etiam magis Reiskio parceret, duo vocabula ἐκτείνοντας *Reiskius* delevit. Nostro loco nemini, opinor, durum videbitur στρατὸν—ἐκτείνοντας. Ita noster Hec. 38. Κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικὸν, Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην. Ubi consulendus Porsonus. Soph. Phil. 356. καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν Τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν. Adde

Aesch.' Prom. 803. [Praeter Suppl. 123. conferantur sequentia tragicorum loca. Noster Iph. A. 89. Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένος Ἀνεῖλεν, Ἰφιγένειαν, ἣν ἔσπειρ' ἐγὼ, Ἀρτέμιδι θῦσαι. Κεχρημένοις recte Heathius et Marklandus. Soph. Oed. T. 1452. Οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον. Ζῶντι Toupius. Aesch. Pers. 831. Πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένοι (κεκτημένοι de suo Brunckius) Πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι. Lego, σωφρονεῖν κεχρημένον, sapientiae inopem, atque ideo σωφρονιστοῦ δεόμενον. Κέχρημαι enim cum genitivo idem significat ac δέομαι, egeo, opus habeo. Noster Cycl. 87. ἀμφὶ δ' αὐχέσι Τεύχη φέρουσι κενὰ, βορᾶς κεχρημένοι, Κρωσσούς θ' ὑδρηλούς. Ita legendum. Ibid. 97. εἴτε τις θέλει Βορὰν ὁδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις. Sic etiam πώματος κεχρημέναι Ion. 1199. Eadem locutio, σωφρονεῖν κεχρημένον, eidem poëtae restituenda videtur Agam. 1628. Γνώσει γέρων ὢν ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ Τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον. De mutatione casus alibi dixi. *Ex Addendis.*]

802. Ἐκβὰς—πόδα. Vide v. 169. ubi male Reiskius, ἐμβήσεις πόδα. Consulendus omnino Porsonus ad Or. 1427.

805. Si sententiam meam circa locum plane conclamatum proferre liceat, versum unum saltem, forsan etiam et plures qui hunc proxime sequebantur, excidisse, hunc autem versum ita olim fuisse scriptum existimo, Ἥκεις, τί τήνδε γαῖαν οὐκ ἐάσομεν. Heathius. [Aliter Lobeck. in libello de apostropho p. 41. *G. D.*] De lacuna omnino Heathio assentior. Versuum qui exciderunt primus fortasse hujusmodi fuit, Καὶ τὰς Μυκήνας αὖθις εἰρήνην ἄγειν. Quae conjectura caussam lacunae satis probabilem sistit, verba scilicet καὶ τὰς Μυκήνας parvo intervallo bis posita. Ita fere vocabulum Ἀργεῖος Hervagio caussa fuit, ut Coprei personam non versui 135. sed versui 140. in prima editione praefigeret. Quod ad scripturam nostri versus attinet, proxima vero est Heathii emendatio, quem miror εἰάσαμεν sub vulgata lectione εἶα σὲ μὲν latere non vidisse. Adde quod in his locutionibus rectius adhibetur praeteritum quam futurum. Aesch. Prom. 746. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει Ἔῤῥιψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; Aristoph. Vesp. 213. Τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; Lys. 181. Τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ, Ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ; Praesens adhibetur in eadem fabula, v. 1103. Τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην, Ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη. Ita quoque noster Herc. 1146. Οἴμοι, τί δῆτα (vulgo τί δή γε) φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς,

Τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς; Οὐκ εἰμι (vulgo *κοὐκ εἰμὶ*) *πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα, κ. τ. ἑ.* Cum tertio versiculo confer Androm. 1210. Futurum in vulgatis libris habet noster Hippol. 1060. *Ὦ θεοὶ, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύσω στόμα, Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι;* Ubi *λύω* legendum esse monui ad Marklandi Iph. T. 692. [Plato Menexeno p. 236. C. *Τί οὖν οὐ διῆλθες; Ex Addendis.*]

807. *Ἀνδρὸς* pro *ἑνὸς ἀνδρός*. Noster Androm. 910. *Κακόν γ' ἔλεξας, ἄνδρα* (*ἕν' ἄνδρα* Aldus) *δισσ' ἔχειν λέχη.*

808. Legendum cum Reiskio [et Valckenario ad Phoen. 1235.] *μάχην συνάψας.* Musgravius. Dativum contra Valckenarium defendere conatur Heathius, sed exempla ab eo allegata nihil ad rem sunt. [Conf. Schaefer. ad Bosii Ellips. p. 266. *G. D.*] Accusativum habet Aesch. Pers. 336. Eurip. Phoen. 1236. Alc. 505. 1143. Suppl. 144. Heracl. 831. Adde *ξυνῆψαν ἀλκὴν* Suppl. 683. *ἔχθρὰν ξυνάπτειν* Heracl. 460. *ξυνάψαι πόλεμον* Hel. 55. *ξυνῆψε πόλεμον* Rhes. 428.

Ibid. *Ἄγου. Abduo* omnes interpretes. Imo, *tecum abduc.* Tantum enim interest inter activam et mediam formam, quantum inter *filium in Hispaniam duxit*, et *filium in Hispaniam secum duxit.* Leve quidem discrimen, minime tamen negligendum. Cum *ἄγεσθαι uxorem ducere* significat, *εἰς δόμους* vel aliquid ejusmodi plerumque addunt tragici. Interdum vero nudum verbum adhibent, ut noster Iph. A. 433. *Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεανίδα Αὐλίδος ἀνάσσῃ. τίς νιν ἄξεταί ποτε;* Unde fortasse legendum in Or. 1654. *Γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην. ὃς δ' οἴεται Νεοπτόλεμος ἄξεσθαί* (vulgo *γαμεῖν*) *νιν, οὐ γαμεῖ ποτε.*

813. *Λόγων* primus edidit Hervagius ed. secunda. Eadem varietas apud Soph. Phil. 896. *Λόγον* conjecit Brodaeus.

814. *Οὔτ' αὐτὸς αὑτοῦ δειλίαν* Barnesius. Vide ad v. 144. Sive *αὐτοῦ* sive *αὑτοῦ* scribatur, sensus est, *οὔτε ἑαυτοῦ δειλίαν.* Aesch. Agam. 845. *Τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται, Καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει.* Soph. Oed. C. 929. *Σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν Τὴν αὐτὸς αὑτοῦ.* Idem Aj. 1131. *TEΥ. Εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών. ME. Τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν.* Quae loca attuli, ut viderent discipuli geminatum pronomen *αὐτὸς αὑτοῦ* pro *ἐμαυτοῦ*, *σεαυτοῦ* et *ἑαυτοῦ* usurpari. Ceterum ad *δειλίαν* supplendum *αἰδεσθεὶς* sive *αἰσχυνθεὶς*, monente Brodaeo. Ita incertus Rhes. 926. *Κἀπεὶ σε τίκτω, ξυγγόνους αἰδουμένη Καὶ παρθενείαν, ἦκ' ἐς εὐύδρους πατρὸς Δίνας.* Qui locus nostro simillimus est, modo *παρθενείαν* pro amissa virginitate accipias.

[Atticista Anonymus: *Αὐτὸς αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. Αὐτοῦ* (f. *αὐτὸς αὐτοῦ*) *ἀντὶ τοῦ ἐμαυτοῦ. Αὐτῷ* (f. *αὐτὸς αὐτῷ*) *ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ. Ex Addendis.*]

817. *Δουλώσων* pro *δουλωσόμενος*. Noster Suppl. 492. *Πολέμους ἀναιρούμεσθα, καὶ τὸν ἥσσονα Δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα, καὶ πόλεις πόλιν.* Iph. A. 1269. *Οὐ Μενέλεώς με καταδεδούλωται, τέκνον.* Activa forma *in servitutem redigere*, media *sibi in servitutem redigere* significat. Incertus Rhes. 410. *σοὶ δὲ δουλώσας λεὼν Παρέσχον. Tibi in servitutem tradidi.* Ubi soloecum esset *δουλωσάμενος*. Namque in hujusmodi verbis activa forma pro media interdum usurpatur, nequaquam autem media pro activa.

822. *Δαιμῶν βροτείων.* De Macariae sacrificio hic loquitur poëta. Parcit autem illius descriptioni, ne Alcmenae dolorem pariat. Barnesius. Hujusmodi monita subtiliora sunt quam veriora. Non recordatus est Barnesius, Polyxenae caedem quinque et sexaginta versibus matri delatam esse. Nisi forte putavit hoc inter Hecubam et Alcmenam interesse, quod illam quinquaginta liberis orbatam ad novum dolorem de quinquagesimo primo obduruisse necesse esset. Ceterum eandem locutionem habet noster Iph. A. 1084. *Βρότειον αἱμάσσοντες λαιμόν.*

Ibid. *Οὔριον φόνον*, *Secundum sanguinem.* Faustum scilicet et salutarem, ut recte interpretes. Cicero de Divinat. I. 15. *Auspicia quae alicui secunda evenerunt.* Soph. Oed. C. 1456. *Ἔκτηξα θυμόν. οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν.* Ubi *οὐρανία* ex *οὐνία* natum videtur, *οὐνία* ex *οὐρία*. Schol. *Οὐρανία γὰρ ἀστραπή, ἀντὶ τοῦ ταχεῖα.* [*Οὔριον φόνον.* Noster Hel. 1603. *αἵματος δ' ἀποῤῥοαὶ Ἐς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὔριοι ξένῳ. Ex Addendis.*]

823. 824. Post *ἀσπίδων* interpungit Heathius, ita vertens, *Hi vero sub clypeis, lateribus latera tegebant.* Ceteri omnes, *sub clypeorum lateribus.*

824. *Πλευροῖς* P. E. Suspicor vocabula *πλευραὶ*, *πλευραῖς* et *πλευρὰς* in tragicorum scriptis ubique vitiosa esse. Vide omnino Porsonum ad Hec. 814. Or. 217. qui alteram formam a librariis obliteratam in nonnullis locis restituit. Quibus adde Soph. Aj. 1409. *Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις, Φιλότητι θιγὼν, πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ Τάσδ' ἐπικούφιζ'.* Ubi malim, *πλευρὰν ξὺν ἐμοὶ Τοῦδ' ἐπικούφιζ'.* Ubi vulgo legitur apud nostrum *πλευρὰς*, malim *πλευροῖς* Cycl. 207. *πλευρὰν* Herc. 53. *πλευρά τ'* ibid. 1100. In Iph. T. 298. scriptura incertior est. Vide an legendum, *λαγόνας εἰς μέσας.*

826. Pollux III. 51. *Ἔποιτο δ' ἂν τούτοις, πολίτης. τὸ δὲ συμ-*

πολίτης, οὐ δόκιμον, εἰ καὶ Εὐριπίδης αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἡρακλείδαις τε καὶ Θησεῖ. Adde Aesch. Theb. 611.

828. Ὅδ' αὖ τὸ τἄργος edd. veteres praeter Aldinam et Hervagianam primam. Ὅδ' αὖ τότ' ἄργος Canteriana. Veram scripturam primus exhibuit Portus.

Ibid. Μὴ καταισχῦναι θέλων. Interpretor, *ne quis volens dedecoraret*, ut θέλων sit per enallagen casus pro θέλοντα. Alioqui pronum est emendare [cum Reiskio et Heathio] θέλειν. Musgravius. Loca scriptorum quae ad interpretationem suam defendendam attulit vir eruditus, cum diversissima sint a nostro loco, memorare supersedeo. Participium θέλων et verbum ἐλίσσετο separari nequeunt. Legendum igitur, μὴ καταισχῦναι θέλειν, id est, μὴ καταισχύνειν. Ita noster El. 1354. Οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω. Vide Marklandum ad Suppl. 882. Παῖς ὤν, ἐτόλμησ' εὐθὺς οὐ πρὸς ἡδονὰς Μουσῶν τραπέσθαι, καὶ τὸ μαλθακὸν βίου. [Si recte se haberet participium, scribendum esset, οὐ καταισχῦναι θέλων. Noster Ion. 1117. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσωμένον Ἐξηῦρεν ὁ θεός, οὐ μιανθῆναι θέλων. *Ex Addendis*.]

[J. C. Orellius in append. ad Isocr. antid. p. 389.:
ὁ δ' αὖ τό τ' Ἄργος μὴ καταισχύναι, θεούς,
καὶ τὰς Μυκήνας, συμμάχους τ' ἐλίσσετο.
G. D.]

829. Ἐλίσσετο. *Supplicabat*. Verbum minime imperatorium ex industria adhibuisse videtur poëta, quo melius Eurysthei timiditatem exprimeret. Alioqui προυτρέψατο, *hortatus est*, aut aliquid ejusmodi dixisset.

830. Ἐσήμηνε impersonaliter accipiendum est. Cujus constructionis exempla attulit H. Stephanus v. Σημαίνω. Vide Xenophontem Paed. V. 3, 52. Anab. I. 2, 17. (ubi suspicor ἐσάλπιγξε e glossa ortum esse) II. 2, 4. III. 4, 4. In his locis ὁ σαλπιγκτὴς subaudiri monent interpretes. Suppleri potest etiam ὁ στρατηγός. Noster Tro. 1266. Χωρεῖτε, Τρώων παῖδες, ὀρθίαν ὅτ' ἂν Σάλπιγγος ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ. Sed eandem rationem in hac locutione obtinere existimo, quam in ὕει, νίφει et similibus, in quibus male ὁ θεὸς supplent grammatici. [Herodotus VI. 27. Φιλέει δέ κως προσημαίνειν, εὖτ' ἂν μέλλῃ μεγάλα κακὰ ἢ πόλι ἢ ἔθνεϊ ἔσεσθαι. Ἔσεισε pro σεισμὸς ἐγένετο dixit Thucydides IV. 52. monente Stephano v. Σείω. *Ex Addendis*.]

Ibid. Ὄρθιον. *Magno sonitu*. Citat Barnesius Aesch. Pers. 389. ὄρθιον δ' ἅμα Ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας Ἠχώ. Vide etiam superiorem annotationem. Praeconis ὀρθίων κηρυγμάτων meminit Soph. El. 683. De Tyrrhenica tuba

vide Barnesium ad Phoen. 1386. et interpretes ad Soph. Aj. 17.

832. *Αὐχεῖς. Existimas.* BRODAEUS. Vide vv. 334. 931. Exempla passim occurrunt. Sic etiam *ἐλπίζειν* de re praeterita dicitur.

[832. *Πόσον τιν' | αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν, | πόσον τινὰ στεναγμὸν, οἰμωγήν θ' ὁμοῦ;* Ita legendum ex emendatione H. Stephani. Codd. E. G. auctore Musgravio, *πόσον τιναγμόν*. Fallitur. E. quidem *πόσον τιναγμὸν* habet, sed G. totidem literis *πόσον τίνα στεναγμόν*. Nec nisi in accentu dissentit Rom. C. qui *ποσόν τινα στεναγμὸν* habet. ELMSLEIUS ad Medeam 569. p. 170. *G. D.*]

833. *Πόσον τινὰ στεναγμὸν* [quod habent edd. recentiores] H. Stephani conjectura est. Ed. Ald. *πόσον τινὰ τιναγμόν*. MSS. E. G. *πόσον τιναγμόν*. Praestat haud dubie H. Stephani conjectura, quae et ipsa subinsulsi aliquid habet. Quia enim non potius dixisset, gemitus laetosque clamores simul auditos esse? Hom. Il. Δ. 450. *Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.* Sed talis sensus quemodo hic efficiendus sit, non dixerim, nisi forte legendo, *Πόσον τινὰ στεναγμὸν, εὐχωλήν θ' ὁμοῦ.* MUSGRAVIUS. Aesch. Agam. 332. *Καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα Φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ συμφορᾶς διπλῆς.* Stephani emendationem recte improbat Musgravius, Homericum *εὐχωλὴν* male Euripidi tribuit. Scripturam quam praebebant codices quamvis mendosam, in textu repraesentavi, quippe sub qua latere videretur vera scriptura. [Thucydides VII. 71. *Ἦν τε ἐν τῷ αὐτῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμὸς, βοὴ, νικῶντες, κρατούμενοι.* Mallem, si consentirent libri, *βοὴ, ὀλοφυρμός.* *Βοὴ* et *κραυγὴ* hac significatione promiscue usurpantur. Sed non praetermitti debet Aeschyli locus, unde fortasse defendi potest nostri loci emendatio a Stephano proposita. Agitur de pugna Salaminia Pers. 424. *Οἱ δ' ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον, Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων Ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον. οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ Κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα. Ex Addendis.*]

834. De vocabulo *πίτυλος*, quod nostro loco *ὁρμὴ* significat, consulendus Monkius ad Eurip. Hippol. 1462. [1464.] et Blomfieldius ad Aesch. Theb. 855. [862.] quorum interpretationibus nihil quod addam habeo.

836. Homerus Il. N. 130. *Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.* Virgil. Aen. X. 361. *Concurrunt, haeret pede pes, densusque viro vir.* BRODAEUS. Virgiliana locutio, *hae-*

ret pede pes, Euripideam πούς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, *pes cum pede alternatus*, vix attingit.

837. Ἐκαρτέρει μάχη P. E. ad Marklandi Iph. T. 719. Μάχη ἦν καρτερὰ dicunt prosae orationis scriptores. Herodotus I. 76. Μάχης δὲ καρτερῆς γενομένης, καὶ πεσόντων ἀμφοτέρων πολλῶν, τέλος οὐδέτεροι νικήσαντες διέστησαν, νυκτὸς γενομένης. Thucydides I. 49. Ἦν τε ἡ ναυμαχία καρτερά. IV. 43. Καὶ ἦν ἡ μάχη καρτερά. Constructio est ut apud Soph. Ant. 259. Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ, Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.

838. Noster Phoen. 1156. Πολλοὶ δ' ἔπιπτον, κρᾶτας αἱματούμενοι. Androm. 1143. Πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες. In Or. 1489. suspicor e glossa interlineari natam esse vulgatam scripturam, Νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'.

Ibid. Κελεύματος omisso Σ e Commeliniana in Musgravii editionem propagatum est, ipso invito, ut constat ex ejus annotatione ad v. 765. ubi hanc formam diserte improbat.

839. Ὦ τὰς Ἀθήνας. Supplendum οἰκοῦντες. Nam σπείροντες non convenit. Vide ad v. 312.

Ibid. Non est quod miremur γύην cum articulo masculino conjunctum. Sic enim [monente Barnesio] poëta incertus (Simonides, opinor) apud Platonem Epist. I. p. 310. A. γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι. Sophocles in Phoenice apud Athenaeum p. 70. A. Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην. Lycophron v. 252. Κεῖται, πέφρικαν δ' ὥστε λήϊον γύαι Λόγχαις ἀποστίλβοντες. Musgravius. Adde Aesch. Prom. 369. Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας. Ita recte Robortellus. Apud Soph. Oed. C. 58. meliores libri, οἱ δὲ πλησίοι γύαι, deteriores ex emendatione, αἱ δὲ πλησίον γύαι. Contra in Ant. 569. ubi in melioribus legitur, Ἀρώσιμαι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι, vel γύναι, ἀρώσιμοι recte praebent libri deteriores. Apud nostrum Bacch. 13. ubi vulgo legitur, Λιπὼν δὲ Λυδῶν τὰς πολυχρύσους γύας, τῶν πολυχρύσων potius quam τοὺς πολυχρύσους legendum videtur. Qui femininum γύη Atticis ignotum fuisse mecum arbitrantur, legent proculdubio in Hel. 88. Τί δῆτα Νείλου τούσδ' ἐπιστρέφει γύας; In Hec. 454. glossema πεδία pro γύας habent codd. et edd. pleraeque, consentiente Porsono in prima et secunda editione. Hic etiam τὰς γύας nonnulli libri.

840. Ἀρήξετε pro ἀπαμυνεῖτε. *Arcebitis.* Noster Med. 1275. Παρέλθω δόμους. ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις. Vide ad Oed. T. 892. 893.

842. *Ἀργεῖον* recentiores. *Ἀργεῖον* c [illegible] rum habet Aldus etiam in Or. 844. Tro. 94. [illegible] Phoen. 989.

845. *Ὄχημ' ἵππειον* habet noster Hippol. 1355. *ἵππειον ἅρμα* Hel. 1511. utrumque metro postulante, neutrum in senario. Ante Barnesium utrobique *ἵππειον* legebatur, et in El. 825. *Διςσοὺς διαίλους ἱππείους διήνυσε.* *Ἱππείου θεοῦ* primus reposuit Valckenarius in Phoen. 1701. *Quod hoc solo nomine rectius est,* inquit Porsonus, *quod iambum pro spondeo praebeat,* in quinta scilicet sede. Nostro loco non refragabor quo minus *ἵππιον δίφρον* legatur. Quamquam multo libentius retinerem *ἵππειον δίφρον* quam *ἵππειον θεὸν, ἵππειον Ἄργος, ἵππειον Ποσειδῶ* et similia.

847. *Ἐπεῖχε. Instabat.* Noster Bacch. 1128. *Αὐτονόη τ' ὄχλος τε πᾶς Ἐπεῖχε Βακχῶν.* Ad quem locum citat Musgravius Plutarchum Pyrrho p. 393. C. *Ἔνθα δὴ Λεόννατος ὁ Μακεδὼν ἄνδρα κατιδὼν Ἰταλὸν ἐπέχοντα τῷ Πύῤῥῳ.*

848. *Λέγοιμ' ἂν ἄλλου* elegantissima et certissima Valckenaerii emendatio est, proposita ad Phoen. 826. Ed. Ald. et MSS. *λέγοι μὲν ἄλλος.* Musgravius. *Λέγοιμ' ἂν ἄλλου* legisse videtur Brodaeus, cujus annotatio ita se habet: *Κλύων. Ea ex alio audiens.* Dedi de meo, *Λέγοιμ' ἂν ἄλλων.* Ita Aesch. Pers. 266. *Καὶ μὴν παρών γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων, Πέρσαι, φράσαιμ' ἄν.* Eurip. Tro. 481. *Καὶ τὸν φυτοῦργον Πρίαμον οὐκ ἄλλων πάρα Κλύουσ' ἔκλαυσα, τοῖσδε δ' εἶδον ὄμμασιν Αὐτὴ κατασφαγέντ' ἐφ' ἑρκείῳ πυρᾷ.* Ut nostro loco *ἄλλος* pro *ἄλλων*, ita *Ἕλληνος* pro *Ἑλλήνων* habet Aldus in Iph. T. 495. *πόνος* pro *πόνων* apud Soph. Oed. T. 315. *τίνος* pro *τίνων* El. 534.

849. *Παλληνίδος.* Quae in vico Atticae colitur, cui Pallene nomen. *Ἔστι δὲ,* ait Stephanus, *καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, οὕτω λεγόμενος. Παλλήνη, ὁ δημότης Παλληνεύς.* Herod. I. c. 62. *Ἀπικνέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱρόν.* Brodaeus. Ex Herodoto patet vicum hunc inter Athenas et Marathonem situm esse. Musgravius. Nomen non *Παλλήνη* sed *Πάλληνον* fuisse suspicor ex adverbio *Παλλήναδε,* cujus loco *Βαλλήναδε* per jocum dixit Aristoph. Ach. 234. Apud Andocidem de Mysteriis p. 63. pro *ἐπὶ Παλληνίῳ* malim *ἐπὶ Παλλήνῳ.*

851. Huc respicere monet Brodaeus Plutarchum adversus Stoicos p. 1057. E. *Ὁ Εὐριπίδου Ἰόλαος ἐξ ἀδρανοῦς καὶ παρήλικος εὐχῇ τινι νέος καὶ ἰσχυρὸς ἐπὶ τὴν μάχην ἄφνω γέγονεν. ὁ δὲ τῶν Στωϊκῶν σοφὸς, χθὲς μὲν ἦν αἴσχιστος ἅμα καὶ κάκιστος, τήμερον δὲ ἄφνω μεταβέβληκεν εἰς ἀρετὴν, καὶ γέγονεν ἐκ ῥυσσοῦ καὶ ὠχροῦ, καὶ, κατ' Αἴσχυλον, ἐξ ὀσφυαλγοῦς καὶ ὀδυνοσπάδος λυγροῦ γέροντος, εὐπρεπὴς, θεοειδὴς, καλλίμορφος.*

852. *Κἀποτίσασθαι δίκην.* Sic etiam mox v. 882. *μὴ ἀποτίσασθαι δίκην.* Legebatur etiam *τὴν δὲ τίσωμαι δίκην* in Med. 1316. sed Brunckio *φόνῳ* e codd. reponenti obsecutus est Porsonus. *Duas lectiones e Cottoniano*, inquit Porsonus, *notavit collator, φόνῳ et φόνον, quarum neque haec contemnenda est.* Dativum habent omnes libri, quantum ex editorum silentio conjicere licet, in ejusdem fabulae v. 261. *Πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν.* Sic etiam Bacch. 345. *Τῆς σῆς ἀνοίας τόνδε τὸν διδάσκαλον Δίκη μέτειμι.* Malim utrobique *δίκην.* Ita Aesch. Agam. 1271. *'Επεύχεται θήγουσα φωτὶ φάσγανον, 'Εμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.* Choëph. 986. *'Ως τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐν δίκῃ μόρον Σῆς μητρός.* Eum. 230. *'Εγὼ δ', ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον, δίκας Μέτειμι τόνδε φῶτα [καὶ κυνηγέτις.]* Ita interpungendum. Noster Bacch. 516. *ἀτάρ τοι τῶνδ' ἄποιν' ὑβρισμάτων Μέτεισι Διόνυσός σ'.* In his locutionibus adhibetur duplex accusativus eodem fere modo ut in *αἰτῶ σε ἀργύριον* et similibus. Dum de hac re agitur, duas observationes ad usitatissimam locutionem *δοῦναι δίκην* pertinentes hic subjiciam. Prima est, eadem significatione interdum dici *λαβεῖν δίκην*, quamvis *poenas dare* et *poenas sumere* apud Latinos non minus inter se differant quam *τῖσαι δίκην* et *τίσασθαι δίκην.* Noster Bacch. 1309. *Πόλει τε τάρβος ἦσθα. τὸν γέροντα δὲ Οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν Κάρα. δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβανεν.* Lego, *ἀξίαν ἂν ἔλαβεν ἄν.* Herodotus I. 115. *Οὗτος δὲ ἀνηκούστεέ τε καὶ λόγον εἶχε οὐδένα, ἐς ὃ ἔλαβε τὴν δίκην.* Altera observatio spectat ad Or. 612. *'Εκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν, Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην. Δοῦναι δίκην*, inquit Porsonus, *quod alibi fere sonat* poenas pendere, judicium subire, *hic rarissimo usu ponitur pro eodem prope, quod Latine dicitur* jus dare *vel* reddere. Haec ille, cui fraudi fuit distinctio loco non suo posita. Ita interpungendum: *'Εκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, [ὥστε ὑμᾶς] λεύσιμον δοῦναι δίκην* *). Similis constructio verbi *ἐπισείειν* v. 255. [Noster Or. 433. *Συνῆκα. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου.* Ita Aldus. Fluctuant codd. inter *φόνος, φόνου* et *φόνον. Quodvis probum*, inquit Porsonus, *sed optimum videtur φόνος.* Aesch. Agam. 1271. *'Επεύχεται θήγουσα φωτὶ φάσγανον 'Εμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.* Cum Bacch. 1309. confer Atticistam Anonymum: *Ζημίαν λαβεῖν ἀντὶ τοῦ ζημιω-*

[*) Conf. N. A. in *the class. Journ.* vol. XXIII. p. 215. qui eodem modo scholiasten haec intellexisse monet. *G. D.*]

θῆναι. *Δίκην λαβεῖν, poenas sumere*, praeter alios Isocrates περὶ Ἀντιδόσεως pp. 380. 390. *Ex Addendis.*]

854. Legendum, ni fallor, [cum Reiskio] ἐπὶ ζυγοῖς. Musgravius.

856. *Παῖδά θ'* Reiskius. *Παῖδά σ'* ed. Commelinianae vitium typographicum in Musgravianam manavit.

857. *Ἐκ δυσαιθρίου.* Barnesius ἐκδὺς αἰθρίου, quod metro adversatur, ne dicam et sensui. Musgravius. *Ἐκ δυσαιθρίου* ipsius Musgravii emendatio est.

859. *Ὁ κλεινὸς Ἰόλεως* primus edidit Hervagius ed. secunda. Ita etiam emendavit Brodaeus. Vide Porsoni Advers. p. 89.

860. Eurystheum ad Scironides rupes non solum captum, sed etiam interfectum esse narrat Apollodorus II. 8, 1. cujus verba vice alterius argumenti fabulae praemisit Barnesius: *Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα, πρὸς Κήϋκα* (v. 194.) *παρεγένοντο. ὡς δὲ, ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγοντος Εὐρυσθέως, καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος, ἐδεδοίκεσαν, Τραχῖνα καταλιπόντες, διὰ τῆς Ἑλλάδος ἔφυγον. διωκόμενοι δὲ, ἦλθον εἰς Ἀθήνας, καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν, ἠξίουν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες αὐτοὺς, πρὸς τὸν Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν. καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην, ἀπέκτειναν. αὐτὸν δὲ Εὐρυσθέα φεύγοντα ἐφ' ἅρματος, καὶ πέτρας ἤδη παριππεύοντα Σκειρωνίδας, κτείνει διώξας Ὕλλος. καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, Ἀλκμήνῃ δίδωσιν· ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ.* Cum Apollodoro consentit Pausanias I. c. 44. p. 109. a Brodaeo ad v. 1026. citatus: *Προελθοῦσι δὲ ἐς τὸ πρόσω, μνῆμά ἐστιν Εὐρυσθέως. φεύγοντα δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὴν πρὸς Ἡρακλείδας μάχην ἐνταῦθα ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Ἰολάου λέγουσιν.* Latius Atticae nomen sumsisse videtur Thucydides I. 9. *Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος.* Scironidas rupes describit Strabo IX. p. 391. *Μετὰ δὲ Κρομμυῶνα ὑπέρκεινται τῆς ἀκτῆς* (male vulgo *τῆς Ἀττικῆς*) *αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, πάροδον οὐκ ἀπολείπουσαι πρὸς θαλάττῃ. ὑπὲρ αὐτῶν δ' ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἐπὶ Μεγάρων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ. οὕτω δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς, ὥστε πολλαχοῦ καὶ παράκρημνός ἐστι, διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος δύσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. ἐνταῦθα δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τοῦ Σκείρωνος καὶ τοῦ Πιτυοκάμπτου, τῶν ληϊζομένων τὴν λεχθεῖσαν ὀρεινὴν, οὓς καθεῖλε Θησεύς. ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων καταιγίζοντα σκαιὸν τὸν Ἀργέστην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοι.* Post Strabonis aetatem, viam latiorem et meliorem reddidit Hadrianus Caesar, teste Pausania p. 107. *Τὴν δὲ ὀνομαζο-*

μένην ἀπὸ Σκίρωνος [καὶ ἐς τόδε Σκιρώνην] ἡνίκα Μεγαρεῦσιν ἐπολεμάρχει, πρῶτος, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ἀνδράσιν εὐζώνοις ὁδεύειν. Ἀδριανὸς δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ οὕτως, ὡς καὶ ἅρματα ἐναντία ἐλαύνεσθαι, κατέστησεν εὐρυχωρῆ τε καὶ ἐπιτηδείαν εἶναι. Verba καὶ ἐς τόδε Σκιρώνην corrupta sunt. E recentioribus consulendus in primis Wheelerus, *Travels in Greece*, p. 436. Quod ad scripturam vocis attinet, alii Σκείρων et Σκειρωνίδες per diphthongum, alii Σκίρων et Σκιρωνίδες per simplicem vocalem scribunt. De qua re consulendus omnino Tzschuckius ad Strabonem VIII. p. 380. cum scriptoribus ab eo indicatis. Ventus ΣΚΙΡΩΝ appellatur in aede octo ventorum Athenis. Quocunque modo scribatur, sine ulla controversia producitur prima syllaba. Egregie fallitur Stephanus Byzantinus v. Σκίρος, qui locum Atticae Σκίρον appellatum, ubi celebrabatur festum Σκίρα sive ἐπὶ Σκίρῳ, ad eandem familiam refert cum rupibus Σκειρωνίσι. Σκίρα priorem corripit apud Aristoph. Thesm. 834. Eccl. 18. 59. Sic etiam proculdubio Minerva Σκιρὰς, et fortasse mensis Σκιροφοριών. Vide Herodotum VIII. 94. et Strabonem IX. p. 393. cum eorum interpretibus.

863. Ἡ δὲ νῦν τύχη. Sic [cum Reiskio] legendum putavi pro τῇ δὲ νῦν τύχῃ, quod metrum respuebat, manente πάροιθεν: quamquam pro hoc πάροιθε quoque legi potuit. MUSGRAVIUS. Vide ad v. 583.

865. 866. Haec leguntur apud Stobaeum CV. p. 562. cum lemmate, *Euripides in Cressis*. Priorem versum ita exhibet Stobaeus, Τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦτε, πρίν. Similes tragicorum sententias indicavi ad Soph. Oed. T. 1528.

874. Ἐλεύθεροί τε male Reiskius. Praestat enim altera particula in hujusmodi repetitionibus. Aesch. Pers. 402. ὦ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ Παῖδας, γυναῖκας. Noster Med. 98. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. Ibid. 131. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν Τᾶς δυστάνου Κολχίδος. Ibid. 399. Πικροὺς ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. Ibid. 960. Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; Ibid. 1029. Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις, Στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας. Ibid. 1071. Ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι κάρα. [Corrige meum errorem ad Soph. Oed. T. 1224. Brunckii ad Aj. 1050. *Ex Addendis*.]

876. Ἐμβατεύσετε G. Musgravius. Quae futuri forma legitur in Hec. 913. Τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω. Nostro loco media forma e vicino ὄψεσθε nata est. En alterum exem-

plum ejusdem vitii. Aristoph. Nub. 362. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλει. Mediam formam παραβάλλει exhibent codd. et edd., ni fallor, omnes. Activam postulat sermonis Graeci ratio, ut in Eq. 173. Ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν. Recte igitur, ad Nubium locum alludentes, βρενθυόμενος καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλων Plato Symposio p. 221. B. et Athenaeus p. 216. A. τὠφθαλμὼ παραβάλλειν Pollux II. 52. Recte τὠφθαλμὼ παραβάλλεις ipsa poëtae verba allegat Laërtius II. 28. Simile quid passus est noster Herc. 1375. Ὡς ἀθλίως πέπραγα κἀποζεύγνυμαι. Ubi πέπραγμαι intulit Porti oscitantia.

884. Κρατοῦντα. Κεκρατημένον. BRODAEUS. *Victum.* PORTUS. Attice vox activa pro passiva. At Josephus Scaliger notat pro κρατοῦντα, Κράτει τε καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί. BARNESIUS. Fortasse κρατοῦσα, aut πιτνοῦντα, aut δακρύοντα, aut δακρυοῦντα pro δακρύεντα. REISKIUS. Ut κρατοῦντα idem quod κρατούμενον significare possit vix mihi persuaderi patiar. Distinctionem puto tollendam post κρατοῦντα, et ponendam post ἴδοις, ita ut haec vertantur, *Ut eum oculis videres, et imperantem licet nunc tuae manus imperio subjectum.* HEATHIUS. Legendum, ni fallor, ἀκρατοῦντα, i. e. ἀκρατῶς *se gerentem.* MUSGRAVIUS. Qui *afflictum* habet in versione Latina. In eorum gratiam qui κρατοῦντα passivo sensu accipiunt, et *victum* interpretantur, moneo νικῶντα pro νικώμενον in Suppl. 694. occurrere, ubi εἴκοντα Valckenarii conjecturam probat Marklandus. Virorum doctorum ad nostrum locum conjecturae Sardi sunt venales, alius alio nequior. Sub κρατοῦντα latere videtur verbum quod ζῶντα significet. Quo sensu non male legeretur βλέποντα, si propius ad receptam scripturam accederet. Vide nostrum Hec. 311. Alc. 140. Iph. T. 718. Tro. 628. Hel. 1017. Phryxo fr. 15. Soph. Aj. 1067. [κλαίοντα, *male mulctatum*, conjicit J. C. Orellius in append. ad Isocr. antid. p. 390. *G. D.*]

886. Ἔζευξ' ἀνάγκῃ P. E. Vide Marklandum ad Suppl. 220. Ita Aesch. Prom. 107. θνητοῖς γὰρ γέρα Πορὼν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας. Idem ζεύξω βαρείαις dixit Agam. 1468. subaudito, ut videtur, ἀνάγκαις, ἄταις, πημοναῖς, aut tali quodam vocabulo.

888. Καὶ μέμνησό μοι Reiskius. Καὶ μέμνησ' ὁμοῦ recte Porsonus Advers. p. 274.

890. Ἐλευθερώσειν μ' Porsonus ibid. Ita legendum ipse videram.

891. Videtur intercidisse hic ῥῆσις una, vel etiam plures. Neque enim satis decorum puto famulum haec petentem

nullam responsionem ab Alcmena ferre. Musgravius. Brumoeo quam Musgravio dignior annotatio.

892. Ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς. Supplendum esse εἴη e v. 894. monui ad v. 131. Quamquam utrobique ἐστὶ sententiae convenientius esset quam εἴη. Non enim optantium sed affirmantium sermo est.

892. 893. Εἰ λίγεια λωτοῦ χάρις. *Si fistulae adsit jucunditas*, Brodaeus. *Adsit* modo *dulcis gratia fistulae*. Barnesius. Qui ex Scaligeri sententia male εἴη pro εἰ dedit.

893. Δαὶ pro δαιτὶ, per apocopen. Stiblinus. Videtur scribendum ἐνὶ δαιτί. Canterus. Cujus emendationem tacite adoptavit Barnesius. Notandum autem ἐνὶ, quod raro hac significatione apud tragicos legitur. Ἐνὶ ναυσὶν noster Iph. T. 1109. An legendum utrobique ἐπὶ? Ἐπὶ ναυσὶν Eurip. Hel. 1149. Thucydides II. 80. IV. 10.

894. Εἴη τ' P. E. Particulae μὲν v. 892. respondet δὲ v. 895.

Ibid. Epitheton εὔχαρις, quod bis tantum usurpat Euripides, utrobique Veneri tribuitur. Alter locus est Med. 632.

895. Ne cui arrideat τερπνὸν δ' ἔτι, quod mihi olim arrisit, cito Aesch. Prom. 536. Ἡδύ τι θαρσαλέαις κ. τ. ἑ.

897. Τῶν πάρος οὐ δοκούντων. *Qui nullo antea in numero habebantur.* Οἱ δοκοῦντες, ἔντιμοι καὶ ἔνδοξοι dicuntur. Brodaeus. Recte. Praeter Tro. 608. quem locum supra ad v. 168. attuli, citat Musgravius Hec. 293. Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν Πείσει. λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν Κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει. Heathio placet Porti interpretatio, *Qui ante non videbantur esse felices.*

899. Τελεσιδώτειρα E. G. Analogiae repugnare videtur haec vox per Ω scripta. Quamvis enim δωτῆρες ἐάων et δῶτορ ἐάων dixerit Homerus, Attici *), ni fallor, in derivatis a δίδωμι semper O adhibent, praeterquam in δωσίπυγος, προδωσίταιρος, et similibus, quorum diversa est ratio. Ὀλβοδότειρα legitur in Bacch. 419. ὑπνοδότειρα in Or. 175.

[*) At in poeticis vocabulis nullus aut perexiguus est dialecti usus, sed illa spectanda est analogia, quae universe apud poetas formarum varietatis inventrix fuit. Pendet ea autem ex duobus primariis, iisdemque antiquissimis metris, dactylico et jambico, atque ex his quoque dactylicum aliquam praerogativam habet. Hinc et haec vocabula, quae a δίδωμι facta sunt, et plurima alia, ita videmus composita esse, ut aut ad dactylicum genus, aut ad jambicum accommodarentur. Neutri vero generi apta est haec forma, τελεσσιδώτειρα, quam dactylici numeri τελεσσιδότειρα, jambici autem τελεσιδότις esse postulabant. Quo magis eu-

900. *Αἰών τε Κρόνου παῖς. Aetasque Saturni filia.* **Portus.** *Et Aeon Saturni filius.* Musgravius. Qui nonnulla de deo Aeone collegit. [Conf. *Buttmann über den Kronos oder Saturnus*, in den Abhandlungen der hist. philol. Klasse der Berl. Akademie aus d. J. 1814. p. 166. *G. D.*] Jovem hic intelligi parum dubito, licet eum ita appellatum alibi non repererim. Sed philosophari videtur noster. Passim conjunguntur *Μοῖρα, fatum*, et Jupiter. Noster El. 1247. *τἀντεῦθεν δὲ χρὴ Πράσσειν, ἃ μοῖρα Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι.* Adde Soph. Phil. 1466. modo ὁ *πανδαμάτωρ δαίμων* Jupiter sit.

901. *Ἔχεις λόγον τίν'* mavult Musgravius. Femininum *δίκαιος*, quod illi fortasse displicuit, legitur etiam in Iph. T. 1202. *Δίκαιος ηὐσέβεια καὶ προμηθία.* Nisi ibi legendum *δίκαιον.*

902. *Διὰ μέσου* esse verba *οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι* monet Musgravius. Edd. superiores plenam distinctionem habent post *δίκαιον*, minimam in fine versus. Malim autem metri caussa, *οὐ χρή ποτέ σ' ἀφελέσθαι.* Versus constare videtur e dipodia jambica, paeone primo et bacchio. Multos similes, nisi quod creticum pro paeone habent, citavi ad v. 780.

Ibid. *Ἀφελέσθαι. Tolli*, quasi passivum sit, reddit Portus, *amittere* Musgravius. Imo, *tollere, delere.* Noster Androm. 523. *Καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.*

903. *Ὁ δὲ μὴ φάσκων.* Nempe, *δεῖν τιμᾶν θεούς*, insanit. Brodaeus. Legendum forte ob metrum *πιφάσκων.* Musgravius. *Πιφαύσκων*, quod cum verbo *φημὶ* nihil commune habet, aliquoties apud Aeschylum occurrit. *Πιφάσκω* vel *πιφάσκων* a nemine, quod sciam, usurpatum est. Praesens est *φημί*, praeteritum imperfectum *ἔφασκον*, participium *φάσκων*. Nam *ἔφην* apud Atticos semper aoristus est. Praesens *φάσκω* non est in usu, licet ab eo derivari videantur praeteritum et obliqui modi. Legitur quidem apud Platonem Phaedone p. 113. C. *ὡς οἱ ποιηταὶ φάσκουσι.* Sed non dubito locum mendosum

---

spectam habemus istam scripturam apud Euripidem, praesertim quum codd. ibi *τελεσσιδότειρα* praebeant. Et hoc quidem defendi fortasse poterit, ultima non elisa, et in antistropha inserto *τι* ante *παραιρῶν*: sed fatemur tamen, hiatum in fine huius versus nobis non magnopere placere. Quare veremur, ne in antistropha *φρονήματος* ex interpretatione receptum sit, poeta autem sic dederit, *τῶν ἀδίκων τι παραιρῶν λήματος αἰεί.* Hermann. in Censura in Nov. Edit. Stephaniani Thes. Lond. p. 17. 18. *G. D.*]

esse. Quod ad nostrum locum attinet, vide an pro duabus brevibus syllabis *Ἄφρο* v. 894. unam longam *μὴ* antithetico versu adhibuerit poëta. Confer vv. 916. 925. Saltem nullam probabilem emendationem video.

904. *Ἐγγὺς μανιᾶν ἐλαύνει* P. E. Similis locutio in Bacch. 851. *Ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν.* Plurale *μανίαι* ab Atticis frequentari monuerunt alii. Satis exemplorum praebebit index Beckianus. Ita Aristoph. Pac. 65. *Τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε.*

908. 909. *Παραιρῶν φρονήματος. Resecans superbiam.* Portus. Rectius, *minuens, partem aliquam ab ea auferens.* Noster Hippol. 1104. *Λύπας παραιρεῖ.* Ubi *λύπας* genitivus esse videtur *). *Ἀφαιρεῖν* enim eadem significatione usurpat Pseudeuripides Iph. A. 1609. *Λύπης δ' ἀφαίρει, καὶ πόσει πάρες χόλον.* Qui senarius Euripideus esse videtur ex fabula hodie non superstite desumtus. Omnibus satis notum est, in hujusmodi locutionibus genitivum pendere a subaudito *μέρος τι.* Multum interest, verbi caussa, inter tres locutiones, *ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλὴν, τῆς γῆς ἔτεμον καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἔτεμον;* quas usurpat Thucydides II. 56. 57. Verba ejusdem III. 89. *καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε*, ita recte interpretatur Valla., *Quae ab Atheniensium castello partem abstraxit.*

911. *Τεὸς γόνος* S. edd. recentiores. *Τεὸς* suprascriptum habent E. G. *Filius tuus* recte Brodaeus. *Τεοῖσι* pro *σοῖσι* Aesch. Prom. 162. *τεὰν* Soph. Ant. 604.

912. *Φεύγει λόγον. Procul abest ab eo qui de ipso vulgatur sermone.* Brodaeus. *Aspernatur sermonem illum.* Heathius. *Φεύγω λόγον* P. E. *Rejicio sermonem illum.*

914. *Δαισθεὶς* P. E. *Combustus* aut *crematus* recte omnes interpretes. Radix est *δαίω, uro. Δαϊχθεὶς* autem, quod legitur in Iph. T. 873. formatur a *δαΐζω, interficio.* Corrige igitur indicem Beckianum, in quo *δαϊσθεὶς* ad *δαΐζεσθαι, δαϊχθεὶς* ad *δαΐσσειν* relatum est.

915. *Χροΐζει. Λαμπρύνει.* Brodaeus. Hesychius: *Χροϊζόμενον. λαμπρυνόμενον.* Scilicet *χροιὰν, colorem*, et *χρόα, cutem*, confuderunt grammatici. *Contrectat* recte Musgravius. Usitatiorem formam *χρῴζειν* habent noster Phoen. 1619. Med. 497. Ad Hesychii glossam allegatur a Jen-

[*) Hyperides apud Stobaeum p. 618. ed. Gesn. *ὅμως δὲ χρὴ θαῤῥεῖν καὶ τῆς λύπης παραινεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον.* Spaldingius, his verbis utens ad Quintilian. T. IV. p. 64. „legendum suspicor", inquit, „*τῇ λύπῃ π.* aut *τῆς λύπης παραιρεῖν.*" G. D.]

sio Theocritus X. 18. *Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.* Schol. *Γράφεται καὶ χροϊξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται καὶ συγκοιμηθήσεται.*

916. *Χρυσέαν.* Spondeus vel creticus pro anapaesto.

917. 918. *Δισσοὺς παῖδας Διός.* Bacchum et Herculem. Baodaeus. Herculem et Heben recte Barnesius, qui monet Heben *Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου* ab Homero appellari Od. *Λ.* 603.

918. *Ἠξίωσας.* [*Ἀξίωσας* P. E.] *Honorasti, amplificasti.* Sic *ἀξιωθεὶς* Or. 1168. *Ἀξιοῦν* pro *τιμᾶν* exstat Hec. 319. Or. 1210. Musgravius. Consulendi Porsonus ad Hec. 319. et Burneius, *Monthly Review Enlarged*, XXVIII. p. 201. Exemplis adde Aesch. Agam. 912. *Τοιοῖσδέ τοι νιν ἀξιῶ προσφθέγμασι.*

919. *Ξυμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς.* *Conducunt* vertit Portus, *concurrunt* Barnesius, *congruunt* recte Musgravius, *multa multis* omnes. Noster El. 527. *Ἔπειτα χαίτης πῶς ξυνοίσεται πλόκος;* *Congruet* recte interpretes, quo sensu activam formam usurpat Soph. Aj. 430. *Αἲ αἴ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;* *Συμφέρειν consentire* significat apud nostrum Med. 13. *Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.* Sic etiam *συμφέρεσθαι* apud Soph. Oed. C. 640. *τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι Κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.* Ubi mox sequitur eodem sensu v. 645. *οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι.* Omitto Philoctetis v. 1085. ubi legendum suspicor, *συνείσει, conscium eris* *). Nostro loco vocabulum *πολλοῖς* de Hercule ejusque liberis accipiendum est. Quanto studio *πολλὰ πολλοῖς* similesque vocabulorum geminationes prosecuti sint tragici, nihil attinet dicere. Noster Med. 579. *Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.* Ubi obiter notandum *πολλοῖς διάφορος* pro *πολλῶν διάφορος.* Ion. 381. *Πολλαί γε πολλοῖς εἰσι συμφοραὶ βροτῶν.* Aesch. Suppl. 459. *Δεῖ κάρτα θύειν, καὶ πεσεῖν χρηστήρια Θεοῖσι πολλοῖς πολλά, πημονῆς ἄκη.* Aristoph. Eq. 411. *Ἔγωγε, νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς Ἠνεσχόμην ἐκ παιδίου, μαχαιρίδων τε πληγάς.* Ceterum non debet omitti Photii glossa, licet nostrum locum respicere non videatur: *Συμφέρεται. συμμίγνυται, συνανακρᾶται, συμμιαίνεται.*

920. Minerva apud Homerum Il. *Θ.* 362. monente Barnesio: *Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν Τειρόμενον*

[*) Conf. Elmslei. ad Eur. Med. 1581. Dobree ad Aristoph. Nub. 625. in Append. p. 50. Vulgatam scripturam tuetur Schaefer. ad Theocrit. p. 228. *G. D.*]

σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Pausanias V. c. 17. p. 421. Τὴν ὕδραν δὲ, τὸ ἐν τῷ ποταμῷ τῇ Ἀμυμώνῃ θηρίον, Ἡρακλεῖ τοξεύοντι Ἀθηνᾶ παρέστηκεν. Idem VI. c. 19. p. 500. a Brodaeo citatus: Ζεὺς δὲ ἐνταῦθα καὶ ἡ Δηϊάνειρα καὶ Ἀχελῷος καὶ Ἡρακλῆς ἐστιν, Ἄρης τε τῷ Ἀχελώῳ βοηθῶν, εἱστήκει δὲ καὶ Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, ἅτε οὖσα τῷ Ἡρακλεῖ σύμμαχος. Et c. 25. p. 516. Ἡρακλεῖ στρατιὰν ἄγοντι ἐπὶ Πύλον τὴν ἐν τῇ Ἤλιδι, παρεῖναί οἱ καὶ Ἀθηνᾶν σύνεργον λέγουσι.

923. Ἐκείνας. *Illius filias.* Brodaeus. Quem miror non vidisse ἐκείνας genitivum esse, quod ne Stiblinum quidem fugit.

924. Ὕβριν metri caussa reponunt Heathius et Musgravius. Quam scripturam, si vulgo legeretur, insani esset sollicitare. Nam toties occurrit ἔσχε pro κατέσχε, *cohibuit*, ut pene supervacaneum sit exempla proferre. Ita noster Phoen. 1163. Ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς. Suppl. 711. Ὦ παῖδες, εἰ μὴ σχήσετε στερρὸν δόρυ Σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν, οἴχεται τὰ Παλλάδος. Κατασχεῖν ὕβριν autem dixit noster Bacch. 555. Φονίου δ' ἀνδρὸς ὕβριν κατάσχες. Eodem fere sensu τὴν Εὐρυσθῆος ὕβριν κατείλομεν dicunt ipsi Athenienses apud Herodotum, cujus verba plenius descripsi ad v. 188. Qui igitur nostro loco ὕβριν pro ὕβρεις reponunt, lectionem inducunt satis probabilem, et cui nihil objici possit, nisi quod difficile sit caussam vulgatae scripturae indicare. Quod si ponamus poëtam ὕβρις scripsisse, nemini mirum videbitur librarios ὕβρεις invexisse. Sensum autem satis commodum praebet ὕβρις, modo ἔσχεν *cessavit* interpretemur. Ita noster Iph. T. 789. οὐ πολὺν σχήσω χρόνον, Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. Soph. El. 223. Οὐ σχήσω ταύτας ἄτας. Thucyd. I. 112. Καὶ Ἑλληνικοῦ μὲν πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι. In his locis σχεῖν idem fere valet ac παύσασθαι, quo sensu saepe adhibentur imperativi ἴσχε et σχές. Simili ratione ἐπισχεῖν et κατασχεῖν nunc *alium* nunc *se cohibere* significant. Τάσσων ἐπέσχον, inquit Porsonus ad Phoen. 459. *idem est quod* τάσσων ἐπαυόμην [ἐπαυσάμην], *ut Ion, sive quis alius apud Stobaeum XX. p.* 171. Ἐπίσχες ὀργιζόμενος. Quo sensu dixit noster Or. 1625. Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. Κατασχεῖν intransitivum habet Soph. Oed. T. 781. Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν Μόλις κατέσχον. Nisi forte supplendum τὴν ὀργὴν aut τὰς χεῖρας. Noster locus, fateor, ab his paullo diversus est. Quamvis enim bene Graeca sit locutio, ἔσχε τοῦ πολέμου, *cessavit a bello*, non ideo tamen constat Graecos dixisse, ἔσχεν ὁ πόλεμος, *cessavit bellum*. Aptiora fortasse exempla suppeditabunt scriptores Attici, si quis in eorum lectione ma-

jorem diligentiam adhibuerit, quam mihi de hac re quaerenti adhibere licuit. Interea scripturam nostri loci in medio relinquo. Unum moneo, *γνωμικώτερον* esse *ὕβρις* quam *ὕβριν*, meliusque cum versibus 926. 927. convenire. Quod cuivis verba poëtae inspicienti facile patebit. Plurale *ὕβρεις* tragicis abjudicavi ad Marklandi Suppl. 494.

926. *Πρὸ δίκας.* Hanc locutionem alibi non reperi. Passim occurrit *πέρα δίκης.*

Ibid. *Βιαίως.* MS. G. *βίαιον.* Legendum *βίαιος.* Musgravius. In Hippol. 814. pro *βιαίως* legendum *βιαίῳ.*

930. *Τῶνδέ τ'* etiam E. G. *Τῷδέ τ'* ex emendatione Canteri Nov. Lect. VII. 29. primus edidit Barnesius.

Ibid. *Οὐχ ἧσσον [ἄελπτον] τυχεῖν.* Quasi praecedat *ἀελπτέον ἰδεῖν συμφοράν.* *Τύχην* praeter necessitatem H. Stephanus.

932. *Πολυπόνων* displicet. Num *πῦρ πνέων*? Reiskius. Non hic locus erat calamitatibus Mycenarum commemorandis. Lego igitur *πολυπόρων*, *praedivitum.* Musgravius. Dedi *πολυπόνοις*, de qua mutatione vide ad v. 750. Quamquam ne hoc quidem magnopere placet. Exspectares enim *μυρίᾳ ξὺν ἀσπίδι*, vel aliquid ejusmodi. Qualia sunt *πολλὴν λαβὼν αἰχμὴν* apud nostrum supra v. 276. *σὺν πολλῇ χερὶ* infra v. 1035. *μυρίαν ἄγων λόγχην* Phoen. 444. *ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν* apud incertum Rhes. 276. Qua significatione rectius, ni fallor, dicitur *ἀσπὶς* quam *ἀσπίδες.* Ita noster Phoen. 77. *Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν, Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει.* *Μύριοι ἀσπιστῆρες* in agro Megarensi cum duce Eurystheo reditum Coprei exspectantes memorantur supra v. 277. Unde libenter nostro loco scripturam adoptarem, quae significaret Eurystheum cum ingenti exercitu Mycenis profectum esse. Vulgatae lectioni, modo mutetur casus, nonnihil ponderis addere videtur Aesch. Pers. 320. *Ἀμηστρις, Ἀμφιστρεύς τε πολύπονον δόρυ Νωμῶν.* *Laboriosam hastam* vertit Stanleius. Opinor, *ponderosam.* Quod epitheton non minus clypeo quam hastae convenit. *Δορικτόνοις ἀσπίσι* noster Iph. A. 771.

933. *Μείζω τῆς τύχης φρονῶν πολύ.* *Longe majora spirans quam ejus fortuna ferret.* Portus. Opinor, *καταφρονῶν τῆς τύχης.* Noster supra v. 259. *Σκαιὸς πέφυκας, τοῦ θεοῦ πλεῖω φρονῶν.* Phoen. 710. *Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν, Κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.* Androm. 700. *Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν, Φρονοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδένες.* Nostro loco non male legeretur, *μείζω τῆς δίκης.* De qua varietate dixi ad v. 461. *Δίκας ἀφόβητος* Soph. Oed. T. 885.

934. Malim *πέρσειν*. Canterus. Ordo est, *ἔστειχε πέρσων Ἀθήνας*. Sic *ἔβα πέρσων* Phoen. 155. *πέρσων ἦλθε* ibid. 1622.
Ibid. *Τὴν ἐναντίαν*. Subaudi *ὁδόν*. Barnesius. Si recte dicitur, *ὁδόν τινι θεῖναι*, cujus locutionis exemplum in promtu non habeo, facillime emendatur corruptus Sophoclis locus, Oed. C. 1505. *Ἄναξ, ποθοῦντι προυφάνης. καί σοι θεῶν Τύχην τις ἐσθλὴν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ*. Heathii emendationem, *τῆσδ' ἔθηκε*, adoptavit Brunckius. Legendum fortasse, *Τύχη τις ἐσθλὴ 'θηκε τήνδε τὴν ὁδόν*.
935. *Τύχαν* S. *Τύχην* E. G. An legendum, *καὶ μετέστησεν* [*αὐτὸν τῆς*] *τύχης*? Huc enim alludere videtur vulgata lectio *τύχας*. De constructione vide indicem ed. Beckianae v. *Μεθιστάναι*. *Τύχης* pro *εὐτυχίας*. Contrario sensu v. 714.
936. 937. *Βρέτας Διὸς τροπαίου*. Citat Musgravius Phoen. 1256. *Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας Τροπαῖον*. Et v. 1482. *Οἱ μὲν Διὸς τροπαῖον ἵστασαν* (*ἔστησαν* duo codd.) *βρέτας*. Unde non male nostro loco legeretur *τροπαῖον*, ni sequeretur *καλλίνικον*. Adde Suppl. 647. *Πῶς γὰρ τροπαῖα Ζηνὸς Αἰγέως τόκος Ἔστησεν*; Ubi Reiskio *κλεινὸς* pro *Ζηνὸς* legenti recte adversatur Marklandus.
937. *Ἵστασαν*, *statuebant*, P. E. Vide superiorem annotationem. Solenne librariorum vitium est *ἕστασαν* pro *ἕστασαν*, *stabant*, quod nostro loco non convenit. *Statuerunt* omnes interpretes, quod Graece dicitur *ἔστησαν*. Legendum *ἱστάναι* pro *ἑστάναι* apud Aristoph. Eq. 268.
941. *Ὦ μῖσος, ἥκεις. εἷλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ*. Ita sine interrogatione haec legi possunt, et fortasse rectius. *Ὦ μῖσος* supra v. 52.
943. *Προσβλέπειν ἐναντίον* P. E. In hac locutione *ἐναντίον* adverbium est. Ita noster Hec. 974. *αἴτιόν τι καὶ νόμος, Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον*. Med. 469. *Οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία, Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν*.
946. *Ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ', ὅπου 'στὶ νῦν, ἐμόν*. Ita interpungunt edd. nonnullae, velut si *ὄντα vivum* significet, ut in Hel. 944. Mea quidem sententia, pro verbis *τὸν ὄνθ' ὅπου 'στὶ νῦν*, eodem sensu metroque dicere poterat poëta, *τὸν οὐκέτ' ὄντα νῦν*. Ita Admetus Alc. 1095. *Κείνην, ὅπου πέρ ἐστι, τιμᾶσθαι χρεών*. Qui mox subjicit v. 1099. *Θάνοιμ', ἐκείνην, καίπερ οὐκ οὖσαν, προδούς*. Ubi manifesto idem significant verba *ὅπου πέρ ἐστι* et *καίπερ οὐκ οὖσαν*. Eadem locutio diversa significatione occurrit in Ion. 1307. *Τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστὶ, νουθέτει*. Ubi verba *ὅπου σοι ἐστὶ* per *ἥτις σοί ἐστι* explicanda videntur. Confer ejusdem fabulae v. 564.

948. *Καθυβρίσαι* G. Quae vox senarium claudit supra v. 458. et nostro loco adhibenda videtur, ut vitetur invenusta alterius vocis repetitio.

959. *Καὶ κερδανεῖς ἄπλατα* frustra conjicit Musgravius. Noster Med. 454. *Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.* *Κέρδος* in re simili usurpat Soph. Ant. 461. *εἰ δὲ τοῦ χρόνου Πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω.*

Ibid. *Χρῆν*, *oportebat*, recte Reiskius. Non enim re vera bis moriturus erat Eurystheus. Noster Med. 573. *χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.* Ubi sententia prorsus absurda esset, si legeretur *χρή*. *Χρῆν σε θανεῖν* vel *morte dignus es*, vel *moriere* significat, *χρή σε θανεῖν* tantum *moriere*. Has voces saepissime in libris vulgatis permutari nemo nescit. Longe saepius autem *χρὴ* pro *χρῆν* quam *χρῆν* pro *χρὴ* reposuerunt librarii. Male vulgo legitur *χρὴ* apud nostrum Alc. 740. (ubi legendum, *οὐ γὰρ τῷδ' ἔτ' εἰς ταυτὸν στέγος Νεῖσθ'*) 942. Androm. 811. et alibi passim. Malim etiam *χρῆν* in Hec. 264. *'Αλλ' οὐδὲν αὐτὸν* (Achillem) *ἥδε γ'* (Polyxena) *εἴργασται κακόν. 'Ελένην νιν αἰτεῖν χρῆν τάφῳ προσφάγματα.* Sed v. sequente recte se habere videtur *χρή*: *Εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν, Κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε.* In Hippol. 345. ubi praestare mihi videtur, *Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἁμὲ χρῆν λέγειν*, *χρή* ex Aristophanis Equitibus invexit Brunckius. In qua fabula vulgo legebatur v. 133. NI. *Δύο τώδε πώλα. καὶ τί τοῦτον χρὴ παθεῖν; ΔΗ. Κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος Αὐτοῦ γένοιτο. μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται. Αὐτοῦ γένηται* edidit Brunckius, cum hac annotatione: *Sic C. Vulgo γένοιτο. Illud magis ad loquendi normam exactum arbitror.* Videlicet cum praecedat verbum praesentis temporis *χρή*. Addere poterat, soloecum esse *ἕως ἂν γένοιτο.* Sed ne sic quidem omnia sana erunt. Nam superiori versu propter tribrachyn ante anapaestum collocatum manifesto delendum *ἄν*. Quo deleto, necessario revocandum *γένοιτο*. Nam tragicis quidem *ἕως γένηται*, *πρὶν γένηται*, et similia, omisso *ἂν* dicere licuit, non vero comicis et prosae orationis scriptoribus. Ut autem recte se habeat *γένοιτο*, pro praesenti *χρὴ* repone praeteritum *χρῆν*. Propter similem caussam malim *χρῆν* apud Soph. Ant. 666.

961. Recte monet Tyrwhittus personarum nomina ab hoc versu ad v. 974. mendosa esse omnia. Et Barnesius quidem vidit quae nuntio in editis tribuuntur, ad Alcmenam pertinere. Illud primus animadvertit Tyrwhittus, ad nuntium pertinere ea quibus Chori persona

praefigitur. Ostendit hoc v. 967. ubi Alcmena alterum interlocutorem rogat, an Hyllus principum Atticorum sententiam aequo animo tulisset; id quod Chorus aeque ac Alcmena ignorare debuit. Ostendit etiam v. 1018. ubi Chorus non nisi venia ab Alcmena impetrata sententiam suam profert, quod ridiculum esset, si prius de eadem re inter se collocuti essent. MUSGRAVIUS.

Id. Οὐκ ἔστιν ὅσιον P. E. Noster Iph. T. 1044. ΟΡ. Σὺ δ' ἤ τις ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας; (Confer Or. 1037.) ΙΦ. Ἐγώ. θιγεῖν γὰρ ὅσιόν ἐστ' ἐμοὶ μόνῃ.

65. Noster Bacch. 820. Τί δὴ τόδ'; εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν τελῶ; Ion. 275. Τί δὴ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς ἢ μάτην λέγεις (vulgo λόγος);

67. Δόξανθ' conjunctim primus edidit Stiblinus, secundus Portus.

68. Sententia omnino postulat ut legamus, χρῆν δ' αὐτὸν οὐ μὴ τῇδ' ἀπιστῆσαι χθονί. HEATHIUS. Particulas οὐ μὴ nemo unquam ita adhibuit. Haec per ironiam dici monui ad v. 512. Sic etiam Barnesius.

Id. An scribendum [cum Reiskio] ἀπειστῆσαι? MUSGRAVIUS. Sic etiam ad v. 1024. Fuerunt scilicet qui ἀπειστεῖν, *non obedire*, ἀπιστεῖν, *non credere*, scribendum censerent. Vide Marklandum ad Suppl. 389. Cum autem πείθεσθαι *parere* et *credere* promiscue significet, non video quibus rationibus nitatur ea sententia. Eo sensu quo nostro loco legitur ἀπιστῆσαι, utrumque ἀπιθῆσαι et ἀπειθῆσαι usurpant tragici. Soph. Phil. 1447. Οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις. Eurip. Or. 31. Ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ.

69. Metro succurrit Barnesius legendo [in margine], μηδ' ὁρᾶν φάος τότε. Malim, ordine vocum mutato, μηδὲ φάος ὁρᾶν ἔτι. MUSGRAVIUS Voluit Barnesius, opinor, φάος τόδε. Quae verba senarium claudunt in Hippol. 907. 993. Alc. 1142. Musgravii emendatio eo nomine improbanda est, quod φῶς potius quam φάος in senariis ante vocalem collocare solent tragici, ne pro jambo aut spondeo sine caussa exhibeatur tribrachys aut dactylus.

70. Ἠδικήθη. Explicandum cum Barnesio, *injuste absolutus est*. Ἠδικήθη, ὅτι δίκης οὐκ ἔτυχε. *Tunc primum injuste cum eo actum est, quod non interfectus sit.* MUSGRAVIUS. Quae interpretatio parum mihi satisfacit, quamvis meliorem afferre nequeam. Non video quomodo qui poenas sceleris non det, ἀδικεῖσθαι dici possit. Τότε, *in ipsa acie*, Brodaeus ad v. 1009.

72. Forte ὥς τις. Constructio, οὐκ ἔστιν ὥς κτάνοι τις, *fieri*

nequit, ut occidat quis. Reiskius. Diversa nec meliora habet Heathius. Verte ad mentem Musgravii, *Nemo hunc interficiet.* Usitatior constructio esset, ὅστις κατακτενεῖ, ut mox v. 977. ὅστις ἐξαιρήσεται. Sed optativus addito ἂν futuri significationem passim obtinet. Ita noster supra v. 345. Οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. Id est, Οὐ λείψω βωμόν. Nota res est.

973. Optima Tyrwhitti emendatione in textum admissa, infelices aliorum conjecturas memorare supersedeo.

977. Verbum ἐξαιρεῖσθαι haud secus atque ἀφαιρεῖσθαι, duplicem accusativum adsciscit, monente Valckenario Diatrib. p. 203. Sed aliud agebat vir summus, cum nostrum locum in exemplum assumsit. Neque allegare debebat Alc. 851. Οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται. Multo minus Med. 792. τέκνα γὰρ κατακτενῶ Τἀμ'. οὔτις ἔστιν ὅστις ἐξαιρήσεται. Ubi vide an legendum, ὅς νιν ἐξαιρήσεται. Quamvis enim saepe occurrant οὔτις ἐστὶν ὅς, et οὐκ ἔστιν ὅστις, hoc uno in loco reperi οὔτις ἐστὶν ὅστις. Εἴτις ἔσθ' ὅστις dixit Soph. Oed. C. 1167. ἤν τις ὅστις noster Androm. 916. Ἐξαιρεῖσθαι cum duplici accusativo legitur apud nostrum Alc. 70. Iph. A. 972. monente Valckenario; et apud Soph. El. 1208. Μή, πρὸς γενείου, μ' ἐξέλῃ (vulgo μὴ 'ξέλῃ) τὰ φίλτατα.

978. Ὅστις ἂν θέλῃ. Diversa est hujus loci ratio et v. 972. Hic enim particula cum pronomine conjungitur, ibi cum verbo.

983. Θωπεύσοντά σε edd. recentiores.

984. Videtur ἐμῆς deesse ante ψυχῆς. Canterus. Ἐμῆς, quod ex Hervagiana prima exciderat, primus restituit Barnesius.

985. Δειλίαν ὀφλεῖν τινα P. E. Ὦφλον aoristum esse monui ad Aristoph. Ach. 689. Diversa tamen de accentu fuit veteris grammatici sententia, cujus testimonium Photio debetur: Ὄφλειν καὶ ῥοφεῖν (vox corrupta). τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν. Olim suspicatus sum nostro loco scribendum esse, δειλίαν ὀφλεῖν τινι, eo sensu quo dixit Herodotus VIII. 26. ἐνθαῦτα εἴπας γνώμην γενναιοτάτην Τριτανταίχμης ὁ Ἀρταβάνου, δειλίην ὦφλε πρὸς βασιλῆος. Ita Soph. Ant. 470. Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω. Sed recte se habere accusativum patet ex Herc. 1348. μὴ δειλίαν ὄφλω τίν', ἐκλιπὼν φάος. Ubi τίν' pro accusativo recte accipiunt interpretes.

986. Ἔγωγε proculdubio scripsisset Brunckius, si hanc fabulam edidisset. Quem vide ad Soph. Ant. 1196. Aj. 486. 678. El 951. Aristoph. Ach. 509. Quae omnia loca emendando corrupit.

986. 991. Ἠρόμην utrobique legendum censet Brunckius ad Ant. 907. qui receptam formam Atticis abjudicat. Ἠράμην habet noster etiam Phoen. 487. Iph. T. 1201. συνηράμην Or. 765. ἤρατο Iph. A. 938. ἄραιτο Or. 8. Plato Comicus apud Priscianum p. 1185. Ὅς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην.

987. Οὐ δῆτα P. E. *No indeed.* Vide nostrum supra v. 508. Hec. 367. Hippol. 1062. Alc. 558. Androm. 409. Aesch. Prom. 347 Quomodo autem ex οὐ δῆτα ortum est ἤδη γε? Eodem fere modo quo in Herc. 1146. ut monui ad v. 805. ex τί δῆτα ortum est τί δή γε. Quamquam fatendum est οὐ δῆτα longius ab ἤδη γε abesse, quam τί δῆτα a τί δή γε. Sed passim a librariis permutata sunt *H* et *OY*. *Solenniter in MSS. confunduntur* οὔπω *et* ἦπου, inquit Musgravius ad Hel. 134. ubi οὔπω pro ἦπου habent edd. omnes. Sic etiam edd. veteres in Herc. 1101. Idem monet utrumque cod. οὔπου pro ἦπου habere in Hel. 797. alterum ibid. 581. Sic etiam uterque cod. Par. et liber P. in Iph. A. 670. monente Marklando. In contrariam partem peccatum est in Hel. 497. ubi legendum, Ἀλλ' οὔτις (vulgo ἤ τις) ἐστὶ Ζηνὸς ὄνομ' ἔχων ἀνὴρ Νείλου παρ' ὄχθαις. εἷς γὰρ ὅγε κατ' οὐρανόν. Adde Soph. Phil. 1443.

Ibid. Αὐτανέψιος. Ab utraque parte ἀνέψιοι erant Eurystheus et Alcmena. Utriusque enim avus paternus fuit Perseus, maternus Pelops. Persei filios fuisse Sthenelum Eurysthei patrem et Electryonem Alcmenae patrem nemini ignotum est. Alcmenae matrem Pelopis filiam appellat noster supra v. 212. Eurysthei quoque matrem Pelopis filiam fuisse constat ex Thucydide I. 9. ubi Pelopis filius Atreus Eurysthei avunculus (μητρὸς ἀδελφὸς) vocatur.

994. Συνθακῶν P. E. Nullum aoristum secundum hoc verbum habere recte suspicatur Barnesius. Addo, neque primum. Θακῶν pro θακὼν sensu postulante dedit Brunckius apud Soph. Trach. 23. προσθακὼν male retinuit in Oed. C. 1166. Θακεῖς noster supra v. 240. θακεῖ Soph. Oed. T. 20. Aj. 106. 325. θακοῦσιν Oed. C. 340. θάκει imperativum Aj. 1173. Apud nostrum Hec. 1153. pro θάκουν malim θακοῦσ'. Confer Porsonum ad Med. 1138.

995. Primam in δῃώσας corripit noster, auctorem fortasse secutus Aeschylum Προμηθεῖ Λυομένῳ, cujus verba debemus Straboni IV. p. 183. Βάλλων δῃώσεις ῥαδίως Λίγυν στρατόν. [Archilochus apud Stobaeum CXI. p. 580. Ἐνάλιον, καί σφιν θαλάσσης ἠχήεντα κύματα. Simonides

Amorginus apud eundem LXXIII. p. 435. *Τὴν δ' ἵπ-πος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο. Ex Addendis.*] [Conf. Seidler. de verss. dochmm. p. 102. G. *D.*]

996. Aesch. Agam. 1443. *Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν.*

997. *Οὐκ ἀριθμόν. Non unum e multis.* Erasmus in Proverb. *Numerus.* Brodaeus. Citat Barnesius Tro. 475. *Κἀνταῦθ' ἀριστεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα, Οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν.* Aristoph. Nub. 1203. *Ἀριθμὸς, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι.* Ubi gl. apud Brunckium, *ματαιὸν πλῆθος.* Hoc peculiare habet noster locus, quod in eo unus Hercules *οὐκ ἀριθμὸς* dicitur. *Ἀριθμὸς λόγων, mere words*, Soph. Oed. C. 382.

999. *Ἀκούσεται μὲν ἐσθλὰ* Barnesius ex emendatione Scaligeri. *Ἀκούσεται τά γ' ἐσθλά* recte Musgravius ex emendatione Canteri. Articulum *τά* absorbuit ultima verbi syllaba *ται.* Cujus vitii alterum exemplum afferam. Vulgo legitur in Iph. A. 1207. *Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶϊ, μὴ δή γε κτάνῃς.* Ubi non dubito quin illud *νῶϊ*, quod multis nominibus plane absurdum est, metri caussa a librario illatum sit, qui in libro quem describeret, *μοι* reperisset. *Μοι* autem quam nullo fere negotio e *μα* oriri potuerit, docebit Porsonus ad Med. 44. Scripsit Euripides, ni fallor, *Εἰ δ' εὖ λέλεκται τἀμὰ, μὴ δὲ σὺ κτάνῃς Τὴν σήν τε κἀμὴν παῖδα, καὶ σώφρων ἔσει.*

1002. *Πάντα κινῆσαι πέτρον.* Hesychius: *Πάντα κινήσας πτερόν* (sic cod.). *παροιμία.* Idem: *Πάντα λίθον κινεῖν. παροιμία ἧς μέμνηται Ἀρίσταρχος. ὅτε γὰρ Ξέρξης ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσεν, ἡττηθεὶς περὶ Σαλαμῖνα.* Desunt cetera, quae tamen apud Zenobium V. 63. legi possunt. Photius a Musgravio allegatus: *Πάντα λίθον κινεῖν. Πολυκράτει τῷ Θηβαίῳ χρησμὸς ἐξέπεσε, πριαμένῳ τόπον ἔνθα Μαρδόνιος ἐσκήνωσεν, ὅτε Πέρσαι ἔφυγον, εὑρεῖν χρυσόν. οἱ δὲ εἰρῆσθαι φασὶν ἀπὸ τῶν τοὺς καρκίνους θηρευόντων.* Quae quidem interpretatio alteri de Mardonio praestare videtur. Quoties enim proverbium, *To leave no stone unturned*, in ore hominum audivi, qui Mardonii nomen ne fando quidem audissent?

1003. *Κτείνοντα. Interficere conantem*, ut alibi passim. Vide Soph. Oed. C 993. Eurip. Phoen. 1595. Androm. 811. Iph. T. 27. Ion. 1224. 1286. (ex emendatione Duporti) 1300. 1308. 1326. 1328. 1408. 1544. Quam significationem non agnoscit Teucer apud Soph. Aj. 1126. ME. *Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; TEY. Κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών. Κτείνοντα* dicere debebat Menelaus. Aoristus enim ejusque participium hanc significationem respuunt. Corrigendus igitur noster Ion.

1291. Ἔκτεινα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς. Malim, Ἔκτεινον ὄντα. Ἀπωλλύτην Soph. Oed. T. 1454. ubi consulendus Brunckius. Ἀπώλλυ Plato Menexeno p. 244. E. Ἥρει πόλιν Aesch. Theb. 1027.

1004. Legendum videtur, τἄμ' ἐγίγνετ'. [Probat Erfurdtius ad Sophocl. Ajac. p. 516. *G. D.*] Musgravius.

1005 — 1008. Simili argumento saevitiam suam defendit Menelaus Androm. 669. Κἄκεινό νυν ἄθρησον, εἰ σὺ παῖδα σὴν Δούς τῳ πολιτῶν, εἶτ' ἔπασχε τοιάδε, Σιγῇ κάθησ' ἄν; οὐ δοκῶ. Ubi verba οὐ δοκῶ idem significant quod οὔτιν' ἂν πίθοις.

1005. Σύ γ' ἂν λαβοῦσα Reiskius.

1006. Δυσμενῆ S. edd. recentiores. In Iph. A. 1376. δυσγενὲς pro δυσμενὲς recte duo codd. In Iph. T. 591. δυσγενὴς e tribus codd. reposuit Musgravius. Vide an legendum in Alc. 609. Ἀνδρῶν Φεραίων εὐγενὴς παρουσία. Ita noster Hippol. 710. Ὑμεῖς δὲ παῖδες εὐγενεῖς Τροιζήνιαι. Sophocl. Oed. C. 728. Ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες.

1008. Εἴασσας pro sua rei metricae peritia tacite dedit Barnesius.

Ibid. Notam interrogationis post Ἄργος male addunt Stiblinus et recentiores omnes. Est enim ironia.

1009. *Τότε. In ipsa acie.* Brodaeus. Τότε contrarium est τῷ νῦν. Vide Soph. Aj. 650. 1240.

1010. Πρόθυμον ὄντα. Id est, ἕτοιμον, *mori paratum.*

Ibid. Verba τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις in edd. omnibus utrimque minimam distinctionem habent. Ad sequentia referunt Heathius et in versione Musgravius. Vide autem an propter verba πόλις τ' ἀφῆκε v. 1012. vel hic legendum, τοῖσί θ' Ἑλλήνων νόμοις, vel v. sequente, Οὐθ' ἁγνός εἰμι.

1011. Κατθανεῖν P. E. Ita Soph. Oed. C. 37. Ἐξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν. Ubi etiam si per metrum liceret, minus recte legeretur οὐχ ἁγνὸν πατεῖσθαι, licet κατθανεῖν potius passive quam active significet. In hac enim constructione activam formam plerumque adhibent tragici. Ἀξία στυγεῖν verbi caussa dixit noster Or. 1153. qui tamen bis in eadem fabula vv. 614. 1206. ἀξία θανεῖν dicere maluit quam ἀξία κτανεῖν. Quod ad scripturam nostri loci attinet, conferendus v. 229. ubi recte, ni fallor, λαβεῖν pro λαβὼν reposui. Κελεύων pro κελεύειν habet Stiblinus v. 491. ἐλθὼν plerique libri in Ion. 248. Apud Aesch. Theb. 496. malim, Κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγειν. Noster Med. 63. μὴ φθόνει φράσαι.

1013. *Τίω, honoro*, alibi apud nostrum non legitur. Male τῖσαι et τίσασθαι huc retulit Beckius in indice, quae apud Atticos ad τίνω pertinent. Homericum illud, τίσω δέ ἑ ἶσον 'Ορέστῃ, vix intellexisset sutor Atheniensis.

1014. Προσεῖπας, ἀντήκουσας P. E. Rarissime in senario tragico collocatur anapaestus, monente Hermanno Praefat. ad Hec. p. LIV. cujus tres syllabae non sint eodem vocabulo inclusae. Vide nostrae fabulae vv. 30. 32. 33. 90 95. 120. 124. 225. 238. 247. 346. 418. 647. 845. Numquam hanc regulam violat noster, nisi in versibus quibusdam a praepositione incipientibus. Qualis est Or. 896. 'Επὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ. Sic etiam Or. 1336. Alc. 376. Iph. A. 646. 1199. Bacch. 534. 502 1189. 1245. Hel. 844. 1250. Herc. 940. Quorum nullus est unde nostro loco defendi possit, Πρὸς ἅ γ', εἶπας. Ubi siquis deleta praepositione legere malit, ῞Α γ' εἶπας, ἀντήκουσας, equidem non vehementer repugnabo. Sophoclei Ajacis v. 571. Μέχρις οὗ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ, quem emendare conatur Hermannus, mihi quidem spurius videtur.

1015. Sensum horum verborum minime assecuti sunt interpretes. Quorum conjecturis omissis, meam interpretationem proponam. Plerumque solent homines, qui aliquid ab aetate, sexu aut conditione sua alienum faciunt, ipsi sui accusatores fieri, ne in ἀναισθησίας suspicionem incurrant, et ex ignorantia peccare videantur. Ita Macaria v. 475. Alcmena v. 978. et hoc loco Eurystheus. Verte, *Nunc autem licet supplicem et timidum me vocare.* Cicero pro Milone c. 34. *Timidos et supplices, et, ut vivere liceat, obsecrantes.* Scilicet non diffitetur se abjectum et timidum vocari posse, qui saevitiam suam in Herculem ejusque liberos excusando mortem detrectare conatus sit. Huc enim spectavit tota ejus oratio. Nulla difficultas est in voce προστρόπαιον, quae ἱκέτην significat apud Soph. Aj. 1173. Phil. 930. Major in altero vocabulo γενναῖον, *fortem, animosum*, quod cum mea interpretatione conciliari nequit, nisi per ironiam.

1017. 'Αχθοίμην S. edd. recentiores. Qui nostro loco M omisit Aldus, contrario vitio ἥδοιμ' habet apud Aesch. Prom. 757. παρασταίμην apud Soph. Oed. C. 491. ὑπηρετοίμην El. 1306. δύναιμ' apud Eurip. Phoen. 410. ποιοίμην apud Aristoph. Vesp. 348. Hoc Graecum quidem est, sed non illo loco. Legendum, Τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς. ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίην.

1018. Praefigit E. χο. ἢ ἄγγελος.

Ibid. Σμικρὸν P. E.

1020. Θάνῃ τε primus edidit Stiblinus, θάνῃ τε Portus. Θάνητε Canteriana. Male omnes ἂν pro ἦν.

1020. *Πιθώμεθα* P. E. *Πειθόμενος* metro repugnante habet Aldus Or. 598. Ion. 560. *ἐπείθου* Phoen. 1641.

1023. *Τοῖς μετελθοῦσιν φίλων.* Soph. Oed. C. 1667. *Ποῦ δ' αἵ τε παῖδες, χοἱ προπέμψαντες φίλων;*

1026. *Τήνδε δὲ πτόλιν* P. E. Noster Med. 813. *Νυμφεύετ', εὖ πράσσοισθε. τὴν δὲ δὴ χθόνα 'Εᾶτέ μ' οἰκεῖν.* Ita Aldus. Recte Lascaris, et ex eo Porsonus, *τήνδε δὲ χθόνα*. Praeter *ἀνὰ πτόλιν*, et similia, quae passim occurrunt, haud raro senarium claudunt *πτόλις* et *πτόλιν*. Eurip. Hec. 767. *Ποῦ δ' ὢν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις.* Ibid. 1209. *Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν.*

1027. *Κατῃδέσθη κτανεῖν. Religioni habuit interficere.* Noster Ion. 179. *Κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι, Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας θνατοῖς.* Aesch. Choëph. 899. *Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;* Pers. 811. *Οἳ γῆν μολόντες 'Ελλάδ', οὐ θεῶν βρέτη Ἠιδοῦντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς.*

1029. *Μεῖζον* edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam.

1031. Malim *δίας*, quemadmodum paullo ante dixit v. 850. Canterus. Cujus emendationem a Scaligero quoque et Palmerio ad Hesychium propositam primus recepit Barnesius. Similem errorem habet Aldus in Hel. 882. *Ὦ τλῆμον, οἴκους* (*οἴους* edd. recentiores) *διαφυγὼν ἦλθες πόνους.* Vide an eodem modo emendandus noster Bacch. 736. *Καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες εὔθηλον πόριν Μυκωμένην ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίκα.* Lego, *ἔχουσαν ἂν χεροῖν δία.*

Ibid. Hesychius: *Παρθένου Παλληνίδος.* [*ἱέρεια*] *Ἀθηνᾶς.* Delendum *ἱέρεια* ex grammatici stupore natum. De sepultura Eurysthei audiendus Strabo VIII. p. 377. a Brodaeo ad v. 929. allegatus: *Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς 'Ηρακλέους παῖδας καὶ 'Ιόλαον, βοηθησάντων 'Αθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ. καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν Τρικορύθῳ* (vulgo *ἐν τῇ Κορίνθῳ*), *ἀποκόψαντος αὐτὴν 'Ιολάου περὶ τὴν κρήνην τὴν Μακαρίαν, ὑπὸ ἁμαξιτόν. καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλή.* De Tricorytho, Atticae pago Marathoni vicino, vide ad v. 81. Plura de morte Eurysthei dedi ad v. 860.

1035. *Ὅτ' ἂν μόλωσι δεῦρο.* Quod fecerunt Lacedaemonii, Heraclidarum posteri, plus semel belli Peloponnesiaci tempore. Musgravius.

1037. *Πεπεισμένος* S. Contrario vitio *ἄνυμι* idem liber supra v. 210. *Πεπυσμένος* pro *πεπεισμένος* Eubulo restituit Porsonus Advers. p. 135.

1038. Legendum omnino cum H. Stephano veteris codicis auctoritate fulto, *ἠρούμην.* et verte, *Huc veni, et non*

dei oraculo sum obsecutus. Heathius. Legendu fallor, ἡδόμην. Musgravius. *Αἱρεῖσθαι* obs sensu ubi repererit Heathius, equidem nescio. lens etiam locutio χρησμὸν αἰδεῖσθαι, pro χρησμοῦ πεσθαι. Ita tamen scripsisse videtur poëta. Agam. 946. *Μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς* Suppl. 487. *Ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον* ρος. ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. De permutatio terarum Δ et P nonnihil dixi ad v. 38.

1039. *Νομίζων* Barnesius in margine. Recepit Musgr Interrogationi suae respondet Eurystheus, ut H Hel. 56. *Τί δῆτ' ἔτι ζῶ; θεοῦ τόδ' εἰσήκουσ' ἔπος.* κ. τ. ἑ. Vide etiam Soph. Oed. C. 1308. Ant. 908.

1040. *Κοὐκ ἂν προδοῦναί μ'.* Id est, *Καί μ' οὐ προδώσειν.*

Ibid. *Μήτε μοι χοάς.* Supplendum δῷς, σπείσῃς, aut al ejusmodi. Nam χοὰς ἐᾶν στάξαι nemo unquam dixi

1041. Vox τόκον nullam, quod sciam, hujus loci sente idoneam significationem habet. Poëtam scripsiss φον omnino mihi persuasum est. Heathius. emendationem confirmare videtur Helenae v. 56 στημ', ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπον. Ubi τάφου non minus necessarium est, quam nostro loco Permutantur τάφοις et δόμοις apud Soph. Oed. T. τόπων et δόμων apud Eurip. Hippol. 53. 1393, τόπῳ γῳ apud Aesch. Prom. 20. τόπον et πόρον ibid. 418

1046. *Ἐξ ὑμῶν* ex emendatione Brodaei primus edidit Ba sius. Consentit E. et a secunda manu G.

1049. *Ἁνὴρ* P. E.

1050. 1051. *Κυσὶν δοῦναι.* Quomodo igitur sepeliri p ut supra dicit v. 1030. Verum multa hujusmodi Euripidem peccata. Musgravius. *Λύσιν* conjicit thius. Malim, πυρί. Ita noster Suppl. 948. ὅτ' τούσδε προσθῶμεν πυρὶ, Ὀστᾶ προσάξεσθ'. *Τάφῳ δ* dixit noster ibid. 757. δοῦναι τάφῳ Tro. 1146. δὸς τ τύμβῳ Herc. 1360. Sed vereor ne poëtae potius librariorum peccatum sit. Similis locutio Phoen. *Τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;*

1053. Malim cum Aemilio Porto, *ταυτὰ δοκεῖ μοι.* Heat Recte se habet ταῦτα. Aristoph. Eccl. 658. *Κἀγὼ τὴν γνώμην ἐθέμην.* Unde legendum apud Soph. 1448. *Κἀγὼ γνώμην ταύτην τίθεμαι.*

1054. *Τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν.* *Quod enim ad nos attinet.* Barne Sic τἀκὸ σοῦ apud Soph. Oed. C. 1628. Sensus est, *rysthei caedes civitatem nostram piaculo non obstri* quae scilicet eum dimittere voluerit.

IN

INDEX AUCTORUM.

INDEX GRAECUS.

INDEX LATINUS.